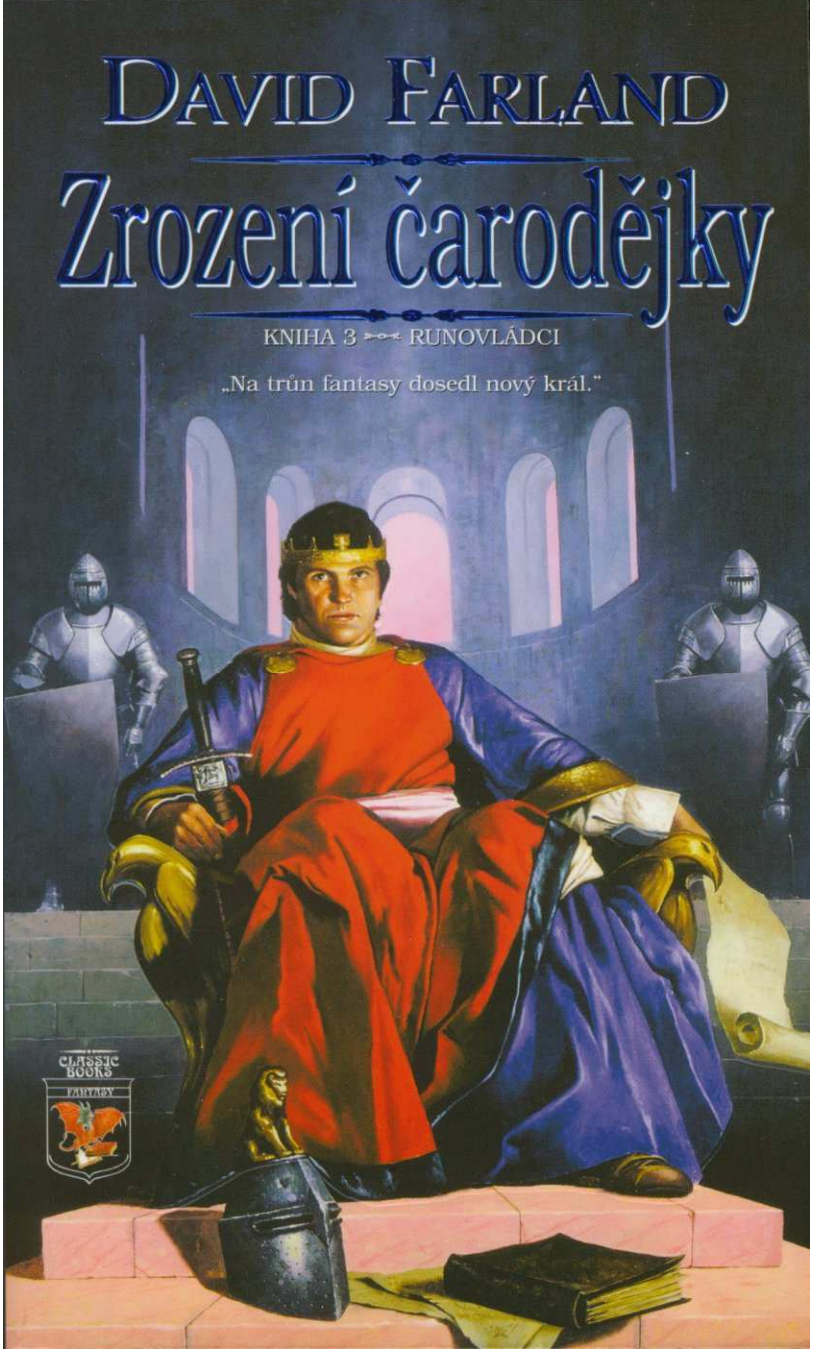

DAVID FARLAND
Zrození čarodějky
KNIHA 3 RUNOVLÁDCI
„Na trůn fantasy dosedl nový král."
CLASSIC BOOKS
FANTASY

Runovládci
– kniha třetí –

ZROZENÍ čarodějky

David Farland

THE RUNELORDS SERIES
WIZARDBORN

Copyright © 2001 by David Farland

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © Václav Čuba, 2002

Copyright 2002 © for the Czech edition by CLASSIC

Cover Art © by Les Edwards

ISBN: (Classic) 80-86139-83-2
Vydáno ve spolupráci s nakladatelstvím Wales.
ISBN: (Wales) 80-86390-42-X
Jako 53. publikace nakladatelství Wales, tel.: (02) 6924904

Distribuce – tel.: (02) 83882490.

VYTISKLA AKCENT TISKÁRNA VIMPERK S. R. O.

DAVID FARLAND

Kniha první – RUNOVLÁDCI: Suma všech lidí

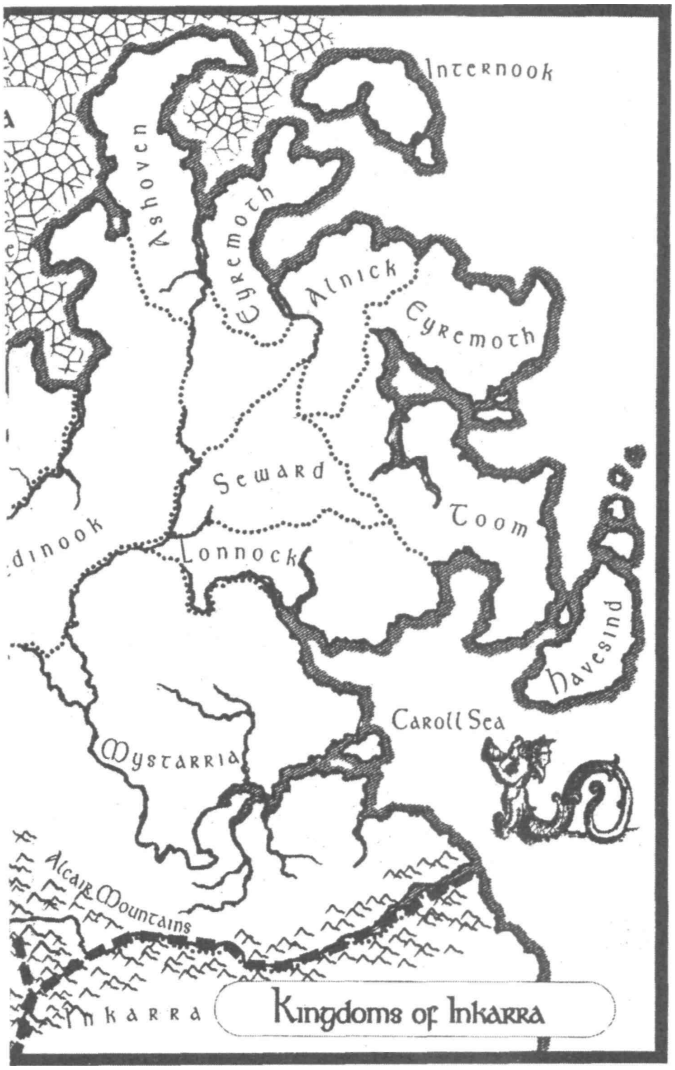
Kniha druhá – RUNOVLÁDCI: Vlčí bratrstvo

Kniha třetí – RUNOVLÁDCI: Zrození čarodějky

*Kniha čtvrtá – RUNOVLÁDCI: Jediná Pravá Vládkyně

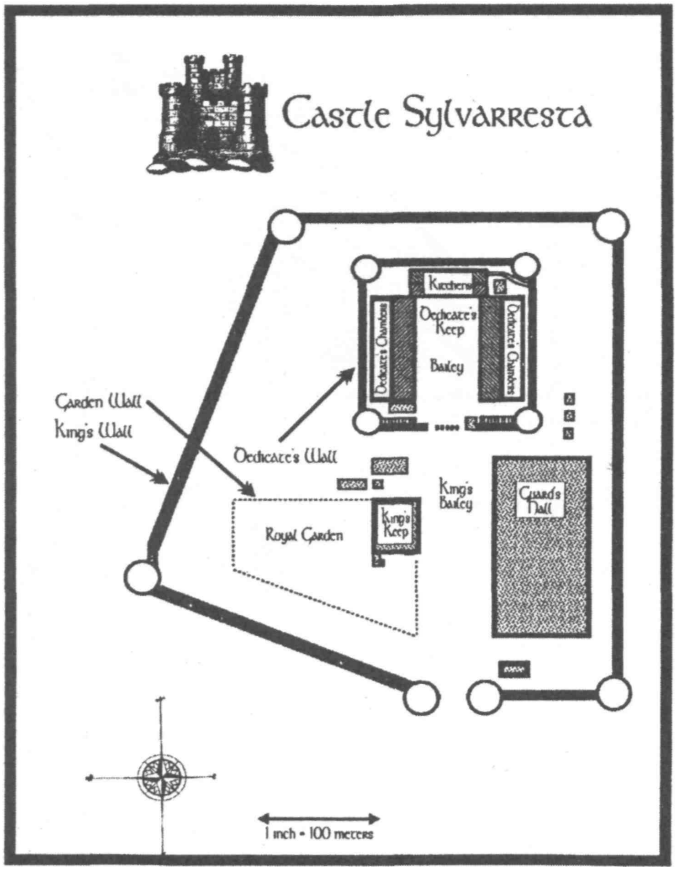
* očekávejte

Kingdoms of Rofchava
Heredon
North Crowthen
Ice S
Orwynne
South Crowthen
Ghorat Ocean
Lysle
Ocyazz
Fleeds
Kuhran
Hawat
Oharmad
Outcaya
Kingdoms of Indhopal
Linah
Indhopal
Aven
Talf
Oead Sea

Internook
Ashoven
Eyremoth
Alnick
Eyremoth
Seward
Toom
Lonnock
Havesind
Caroll Sea
Wystarria
Alcair Mountains
Inkarra
Kingdoms of Inkarra

Southern Heredon
Castle Sylvarresta
River Wye
Castle Conger
Fox Hollich
Castle Emmac
Castle Johnach
The Seven Standing Stones
Durkin Hills Road
Durkin Hills
Crumnock Hills
Nagsworth
Dalene Gorge
Solace Mountains
Bannisgate
River Dwindell
Courtolch
Kesrael
Orywnne
Ironcote
Castle Longmyre
Castle Grovesman
South Crowthen
Hobrown
Castle Owen
Manor
Green in the Dunwood
Floods
One Inch = Twenty Miles

The Walled City of Sylvarresta
Road to South Cranwich
Pier
Temple
Geoch's Gate
The Wizard's Garden
River Lyse
Woods
Farms
Cat's Alley
The Buccaneer
Dove
Master Scott
King's Garden
Tavern
Cammock Dills Road
Quakin Dills Road
The Gunnwood
Dense Housing
Warehouses and Workhouses
Low Churchyard

Castle Sylvarresta
Kitchens
Dedicate's Chambers
Dedicate's Keep
Bailey
Dedicate's Chambers
Garden Wall
King's Wall
Dedicate's Wall
King's Bailey
Guard's Hall
Royal Garden
King's Keep
1 inch = 100 meters

Vysvětlivky – 1. mapa (str. 5 a 6)

Kingdoms of Rofehavan – **Království Rofehavanu**; Chorat Ocean – **Choratův oceán**; Orwynne – **Orwynne**; Deyazz – **Deyazz**; Kuhran – **Kuhran**; Hawat – **Hawat**; Dharmad – **Dharmad**; Linah – **Linah**; Aven – **Aven**; Taif – **Taif**; Kingdoms of Indhopal – **Království Indhopalu**; Dead Sea – **Mrtvé moře**; Heredon – **Heredon**; North Crowthen – **Severní Crowthen**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**; Fleeds – **Planiny**; Lysle – **Lysla**; Bedinook – **Bedinook**; Mystarria – **Mystarie**; Alcair Mountains – **Alcairské hory**; Ashoven – **Ashoven**; Eyremoth – **Eyremot**; Internook – **Internook**; Alnick – **Alnick**; Seward – **Seward**; Lonnock – **Lonnock**; Toom – **Toom**; Havesind – **Havesind**; Caroll Sea – **Korálové moře**; Inkarra – **Inkara**; Kingdoms of Inkarra – **Království Inkary**

Vysvětlivky – Southern Heredon (str. 7)

Southern Heredon – **Jižní Heredon**; Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Tor Insell – **útes Insell**; River Wye – **řeka Wye**; Tor Hollick – **útes Hollick**; Castle Donyeis – **hrad Donyeis**; Castle Emmit – **hrad Emmit**; Castle Johnick – **hrad Johnick**; The Seven Standing Stones – **Sedm Stojících Kamenů**; Durkin Hills Road – **cesta k Durkinským kopcům**; Durkins Hills – **Durkinské kopce**; Trummock Hills – **Trummockovy kopce**; Harm's Gorge – **soutěska Děsu**; Hayworth – **Hayworth**; Bannisferre – **Banisfer**; River Dwindell – **řeka Dwindell**; Ironton – **Ironton**; Kestret – **Kestret**; Cowtorch – **Cowtorch**; Hodtown – **Hodtown**; Castle Longmot – **hrad Longmot**; Castle Groverman – **hrad Groverman**; Hazen – **Hazen**; Orwynne – **Orwynne**; Green in the Dunnwood – **louka v Dunnwoodu**; Fleeds – **Planiny**; South Crowthen – **Jižní Crowthen**

Vysvětlivky – The Walled City of Sylvarresta (str. 8)

The Walled City of Sylvarresta – **opevněné město Sylvaresta**; Road to South Crowthen – **cesta na Jižní Crowthen**; Grock's Cyrie – **Jestřábí vrch**; Tombs – **hrobky**;

Hill – **kopec**; The Wizard's Garden – **čarodějova zahrada**; Cat's Alley – **Kočičí ulička**; The Butterwalk – **Máselná ulička**; Market Street – **Trhovecká ulice**; Moat – **příkop**; Woods – **les**; River Wye – **řeka Wye**; Farms – **farmy**; King's Green – **královská louka**; Trummock Hills Road – **cesta k Trummockovým kopcům**; Poor Housing – **příbytky chudých**; Manors – **honosná sídla**; Warehouses and Workhouses – **sklady a dílny**, Fine Merchants – **drahé obchody a domy bohatých obchodníků**; Hostels and Markets – **hostince a trhy**

Vysvětlivky – Castle Sylvarresta (str. 9)

Castle Sylvarresta – **hrad Sylvaresta**; Kitchens – **kuchyně**; Dedicate's Chambers – **komnaty Zasvěcenců**; Dedicate's Keep – **věž Zasvěcenců**; Bailey – **nádvoří**; Dedicate's Wall – **hradba Zasvěcenců**; Garden Wall – **zahradní zeď**; King's Wall – **královská hradba**; Royal Garden – **královská zahrada**; King's keep – **královská věž**; King's Bailey – **královské nádvoří**; Guards Hall – **kasárna**

ZROZENÍ
čarodějky

Kniha 9:

2. den Měsíce listí,
Klid před bouří

Prolog

Král Croenert si koupil hnojivo na pole,
aby mu rostla zelená tráva.
Ale jednoho dne zjistil, že šedobradí válečníci
mu své syny prodají levněji.

– Ukolébavka o králi Croenertovi,
který si najal levné žoldnéře, aby
zaútočili na Lonnock

V jižním Crowthenu bavil král Anders hosty celou noc. Bylo mezi nimi tucet ošlehaných starých vojvodů z Internooku oděných v tuleních kožešinách a s rohatými přilbami na hlavách. Připluli na lodích připomínajících šedé hady a ve vousech jim ulpěl pach moře. Vlasy stříbrozlaté barvy nosili spletené do copů. Do tváří jim vypálil své znamení krutý vítr.

Každý jiný pán kromě Anderse by si jejich věrnost koupil. Válečníci z Internooku byli proslulí svou lácí. Ale Anders jim žádné peníze nenabídl. Jejich břicha zaplnil silným pitím, jejich mysl pak příběhy o zrádném Gabornu Val Ordenovi. O půlnoci už válečníci bušili stříbrnými poháry do dřevěných stolů a křikem se dožadovali chlapcovy hlavy. Aby oslavili své rozhodnutí, porazili vepře, zlatavé copy si namočili v krvi a na tváře si namalovali zelené, žluté a modré pruhy. Nevyžadovali za své služby jinou mzdu než válečnou kořist.

A tak si Anders koupil půl miliónu divokých válečníků za několik soudků silné medoviny a jednoho vepře.

Madam Vars, rádkyně královny Ashovenu, s diskrétním úsměvem pozorovala, jak Anders válečníky zpracovává.

Odmítla se dotknout byť i jen kapky jeho nejlepšího vína. Byla to vznosná žena, překrásná a svůdná a její šedé oči měly barvu podzimní bouře.

Když král Anders začal válečníky pobízet, aby se svou flotilou vyrazili ke Dvorům Přílivu, madam sevřela rty. Přestože se snažila vyhlížet neutrálně, král Anders věděl, že stojí proti němu. To pro něj nevypadalo dobře.

Když se válečníci pohroužili až na dno svých pohárů, madam Vars se omluvila, opustila hodovní síň a uprchla k dokům, bezpochyby se šťastným pocitem, že se jí podařilo opustit Andersovu říši a zůstat přitom naživu.

Ale Anders věděl, že se nad severním mořem chystá rozpřáhnout svá křídla bouře. Když madam Vars vyklouzla ven, vyšel do noci i on. Ze dveří slyšel zpěv větru nad bílými útesy míle daleko, cítil ve slaném vzduchu led a v dáli proti černému horizontu dokázal zahlédnout zpěněné bílé vršky vln.

Šelma uvnitř Anderse se pohnula. Kroužila v jeho těle jako nepokojný pes. Navrhla mu malé kouzlo, které zajistí, že loď madam Vars bude hnána větrem přímo na skály. Královna Ashovenu nepochybně najde trosky lodi na svém pobřeží. Bude truchlit nad smrtí své věrné služebnice a nikdy se nedozví, jaké varování jí přinášela. Možná, že další člověk, kterého sem Ashoven pošle, bude rozumnější.

Anders stál dlouhou chvíli ve dveřích a naslouchal klapotu kopyt koně madam Vars, která ujížděla po královské cestě. Díky hustým mračnům na nebi byla skoro úplná tma jen matně osvětlená ohni planoucími v hodovní síni. Jejich narudlé světlo pronikalo otevřenými dveřmi ven a mísilo se s jiskřivou bělostí sněhu. Někde dole ve městě začal výt pes. Brzy se k němu s tesklivou písní připojilo asi tucet dalších.

Zašeptal kouzlo, které ukončí život rádkyně a vrátil se zpátky do velké síně.

Jednooký vojvoda jménem Olmarg ho při návratu vědoucně pozoroval. Olmarg stál u stolu a nakláněl se nad pečeným prasetem. Uřízl mu ucho a zatímco žvýkal, promluvil se silným přízvukem. „Nelíbila se jí naše společnost ani naše plány.“

„To ne," připustil Anders. Několik dalších válečníků vzhlédlo krví podlitýma očima, ale byli už natolik opilí, že nedokázali ani promluvit.

„Věděl jsem, že nakonec odejde," řekl Olmarg. „Dámy z Ashovenu mají příliš zmlsaný jazyk, než aby jim chutnalo víno války. Teď, když je pryč, si konečně můžeme promluvit otevřeně."

Anders se usmál. Ještě před chvílí si myslel, že ten muž je příliš opilý na to, aby dokázal jasně myslet. „Souhlasím."

„Naše země je chladná," řekl Olmarg, „a za dlouhých zim nemají naši mladíci na práci nic jiného, než se krčit u ohně zabalení do kožešin a zahříváni svými ženami. Tak dlouho, kam až sahá paměť našich starců už prodáváme své syny tomu, kdo předloží nejvyšší nabídku. Potřebujeme tuhle válku. Potřebujeme kořist. A víc než to, potřebujeme země na jihu. A není vhodnější země než je Mystarie. Opravdu si myslíš, že ji dokážeme udržet?"

„Snadno," ujistil ho Anders. „Gabornovy síly se nacházejí ve velikém zmatku. Nejde jen o ničitele. Když Raj Ahten zničil Modrou Věž, zabil převážnou většinu Gabornových Zasvěcenců. Přestože v Mystarii je mnoho vládců, jen málokterý z nich zůstal Runovládcem."

Nechal svá slova, aby se usadila. Mystarie byla nejbohatší země v celém Rofehavanu. Po staletí byla dobře chráněna před útoky zvenčí – nejen díky mocným nedobytným hradům, ale zejména proto, že měla k dispozici množství mocných Runovládců. Králové Mystarie si díky svému bohatství mohli koupit mnoho magických tyčí vyráběných ze vzácného rudého kovu. S pomocí těchto tyčí vysávali ze svých poddaných rozličné užitečné vlastnosti, jako je síla nebo rozum, a přenášeli je na válečníky a vysoké šlechtice.

Teď, bez Runovládců, kteří ji chrání, se Mystarie dlouho neudrží.

„Navíc," pokračoval Anders, „budete mít výhodu, protože většina Gabornových vojáků vypochodovala na západ, aby vyhnala Raj Ahtena za hranice země. Budou mít obtížnou práci, protože Raj Ahten obsadil několik hradů a zanechal v nich silné posádky. Gaborn bude mít nepochybně veliké ztráty.

S trochou štěstí ti dva uvíznou ve vzájemném boji na pěkně dlouhou dobu. Gaborn má vůči nám nekrytá záda. Jeho pobřeží je zcela nechráněné.“

„Možná je nechráněné,“ namítl Olmarg, „ale je nechráněné dostatečně? Muži Mystarie nás počtem převyšují dvacet ku jednomu. I s tvou pomocí –“

„Nejen s mou,“ ujistil ho Anders. „Beldinook zaútočí ze severu a připojí se k nám.“

„Beldinook?“ zeptal se Olmarg, jako by nemohl uvěřit tak vítané zprávě. Beldinook byl druhé největší království v Rofehavanu. „Ty si myslíš, že se starý král Lowicker rozhoupe k něčemu takovému?“

„Lowicker je mrtev,“ prohlásil Anders.

Několik válečníků zalapalo po dechu. „Jak? Kdy?“ Jeden z bojovníků vypil na počest starého krále pohár.

„Dostal jsem tu zprávu teprve před několika hodinami,“ řekl Anders. „Lowicker byl dnes zavražděn Gabornovou vlastní rukou. Jeho tlustá dcera osiřela. Jistě bude toužit po pomstě.“

„Ubohé děvče,“ řekl Olmarg. „Mám vnuka, který není ohledně žen příliš vybíravý. Možná bych ho za ní měl poslat, aby se jí dvořil.“

„Napadlo mě, že za ní pošlu svého vlastního syna.“ Anders se zašklebil.

Olmarg pozvedl pohár k přípitku. „Ať tedy vyhraje ten lepší.“

V tu chvíli vstala Andersova žena ze svého místa u stolu a střelila po Andersovi pohledem. Seděla zde tak mlčky, že na ni skoro zapomněl. „Jdu do postele,“ prohlásila. „Je mi jasné, že vy se tu pánové budete vybavovat celou noc a chvástat se dalekosáhlými plány na dobytí světa.“ Pak se vznešeně otočila a odkráčela po schodech do věže.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Ticho rušené jen praskáním hořícího dřeva v krbu.

„Dobytí světa…“ zamumlal po chvíli Olmarg. „Líbí se mi, jak to zní!“ Z jeho zbývajícího oka zazářila taková lakota, až to Anderse zarazilo. Válečníkovy rysy ztvrdly takovým způsobem, že mu naskočila husí kůže. Olmarg byl zjevně muž,

se kterým je nutné počítat. „A Gaborn je ještě štěně. Nebude těžké srazit mu hlavu. Pokud rychle obsadíme několik klíčových měst – zlikvidujeme jeho zbývající Zasvěcence… Gaborn už se nikdy nevzpamatuje.“

Anders se usmál. Olmarg dokázal i s jedním okem vidět věci jasněji než většina lidí se dvěma. Svět se brzy obrátí vzhůru nohama. Je pravda, že Gabornovy síly je počtem převyšují, ale bez Runovládců, kteří by je vedli…

„Dobytí světa možná ani nebude tak těžké,“ řekl Anders. „Já z něj chci jen malou část. Obsadím Heredon.“ Olmarg pozdvihl sněhobílé obočí. Heredon představoval veliký kus země, ale Olmargovi by nebyl k ničemu. „Lowickerova dcera bude chtít kromě pomsty i západní Mystarii. Ty budeš jistě chtít pobřeží –“

„Zemi do vzdálenosti dvou set mil od pobřeží,“ řekl Olmarg pevně.

„Sto padesát,“ navrhl Anders. „Ať něco zbude také na ostatní.“

„Jaké ostatní?“

„Obdržel jsem příslib pomoci z Alnicku, Eyremothu a Toomu. Brzy přijedou jejich vyslanci.“

„Tak tedy sto padesát,“ souhlasil Olmarg. Ale pak zamyšleně dodal: „Na druhou stranu, co když je Gaborn skutečně Král Země? Budeme se pak proti němu moci postavit? Odvážíme se proti němu postavit?“

Anders se pohrdavě rozesmál, takže psi, klimbající před krbem se probudili a upřeli na něj vyčítavé pohledy. „Gaborn je jen spratek, který se chvástá.“

Ale Anders se snažil chovat s větší sebejistotou, než jakou skutečně cítil. Stvoření v jeho nitru mu propůjčovalo zvláštní schopnosti. Anders dokázal slyšet hlasy nesené větrem z veliké dálky. Dokázal cítit vůně na míle daleko. Ale i větru zabere cestování nějaký čas.

Přál si, aby věděl, jak skončila Gabornova bitva s Raj Ahtenem. Ale než se to dozví, uběhne ještě nějaký čas. Olmarg však po Andersově ujištění znovu pozdvihl pohár a oslava pokračovala.

Poté, co takto vyřešil státní záležitosti, dopotácel se Anders nad ránem do své komnaty a nalezl tam svou ženu, jak si češe vlasy.

Byla k němu otočená zády, ale přesto byl cítit její hněv. Anders přešel místnost a ona k němu obrátila pohled. Česala si vlasy s prudkostí, která by slušela i generálovi, který mávnutím ruky posílá své muže do útoku.

„Vypadá to, že se zlobíš," řekl Anders opatrně. Znal zdroj jejího hněvu, a proto se snažil rozptýlit její pozornost. „Měla bys mít radost. Dnešní den je plný úspěchů. Předtím jsem si dělal starosti s ničiteli, kteří se údajně objevili v Severním Crowthenu a teď jsme se doslechli, že je můj bratranec zahnal."

„Šťastná rána z balisty zabila jejich vůdkyni," odfrkla si jeho žena. „A ostatní potom snědli její mozek, takže se na ně přenesly její znalosti. Vrátí se a bude jich víc."

„Ano," řekl Anders, ale neznělo to nijak ustaraně. „Ale příště na ně bude můj bratranec mnohem lépe připraven."

Jeho žena dlouho nepromluvila. Anders čekal, zatímco napětí narůstalo. Nakonec řekla: „Proč se takhle snižuješ? Nemáme zapotřebí jednat s barbary z Internooku. Smrdí potem a velrybím tukem. A ty historky, které jsi jim napovídal –"

„Byly všechny pravdivé," odsekl král Anders.

„Pravdivé?" opáčila prudce. „Obvinil jsi Gaborna Val Ordena z vraždy krále Lowickera!"

„Jak jsem říkal, Lowicker dnes Gabornovi odmítl povolit průchod Beldinookem. Za to ho Gaborn zabil, tak jako člověk zabije štíra."

„Jak to víš? Vždyť nepřijeli žádní poslové!" vykřikla. „Kdyby ano, viděla bych je."

Léta asketického života zanechala na Andersovi své stopy. Byl vyhublý a shrbený. Teď se narovnal a snažil se vypadat autoritativně. „Obdržel jsem soukromé poselství." Neměl chuť se s ní hádat. Jeho žena s ním byla po celé odpoledne. I kdyby dorazil soukromý posel, viděla by ho.

Její ústa se zkřivila hněvem. Anders poznal, že teď se do něj asi opravdu pustí. Tiše upředl kouzlo, natáhl ruku a ukazováčkem se dotkl jejích rtů. „Tiše…" zašeptal. „Obdržel

jsem tajnou zprávu z podivuhodného zdroje. Ráno se nepochybně dozvíme více podrobností.“

Na její tváři se pomalu rozlil nechápavý výraz. Mlčela. Anders předpokládal, že jeho žena teď nedokáže shromáždit myšlenky natolik, aby mohla promluvit, přinejmenším po celé hodiny.

Otevřel dveře na balkón a vykročil ven. Nad potemnělými střechami města zářily hvězdy. Na hradbách přecházely noční hlídky. Vál chladný vítr spěchající na jih. Někde v dáli křičela sněžná sova. Jinak byl ve městě klid.

Král Anders pozvedl tvář a nechal vítr, aby mu prohrábl vlasy. Šelma v jeho hrudi se pohnula. Věděl, co chce. „Zabij Gabornovu královnu, jinak bude její syn ještě větší než jeho otec,“ zašeptal Anders.

Sotva to dořekl, tiše vydechl, aby se zvuk jeho slov dostal až do vzdálených zemí a přidal ještě trochu síly blížící se bouři.

1
JAZYKY BLESKŮ

Pravda je silnější než mnoho armád a proradní se před ní musí sklonit.

– Přísloví Ah'kellahů

Zatímco Vlčí Bratrstvo ujíždělo na jih, padla noc. Když ale válečníci dorazili k Carrisu, bylo světla dostatek. V kamenné věži zuřilo peklo, její střecha a vnitřní komnaty žhnuly, takže celá věž připomínala obří pochodeň. Na městských hradbách se odráželo světlo strážních ohňů.

Na jižním horizontu rozťal oblohu blesk, jako rozeklaný hadí jazyk, kmitající se v tlamě bouře.

Jezdci na poslední dvě míle popohnali koně a jejich zbroj a vybavení zvonilo. Ze čtyřiceti rytířů jen tři měli kopí. Ti jeli vepředu pro případ, že by ve tmě narazili na ničitele.

Popel se mísil s deštěm, takže z oblohy nepřetržitě padalo šedavé řídké bláto, které Myrimě ulpívalo na plášti.

Když jezdci vyjeli na kopec nad Pustou Zdí, muži kolem Myrimy zalapali úžasem po dechu. „Podívejte támhle!" vykřikl jeden. Ukázal na obrovitou jámu, ze které povstal červ země. Vypadala jako malá sopka – kónický kužel dvě stě yardů napříč a tři sta yardů hluboký. Z jejího nitra stoupal dým.

Celou scenérii osvětlovaly jen ohně. Ale s odkazy zraku, čichu a sluchu, které Myrima obdržela, jí vše připadalo nadpřirozeně jasné.

Myrima přijala odkazy teprve včera. Stále ještě jí v uších znělo bolestivé kňučení štěňat, která se v její prospěch vzdávala svých vlastností.

Myrimě zběsile bušilo srdce. Napadlo ji, zda červ není někde v okolí, ale neviděla po něm ani stopy. Zjevně se vrátil zpět do hlubin země, ze kterých povstal.

Při pohledu na zkázu, jež postihla okolní krajinu, bylo těžké představit si bitvu, která zde zuřila. Gaborn se svými vojáky na vyzvání Země zamířil k Carrisu a věřil, že město najde v obležení Raj Ahtenových vojáků. Místo toho nalezl Raj Ahtena obklíčeného hordami ničitelů, kteří ho drželi v šachu.

Využil svou novou moc Krále Země a přivolal červa světa – stvoření z legend – které povstalo z nitra země, aby ničitele zahnalo.

Myrima si byla jistá, že o této bitvě se budou zpívat písně ještě za tisíc let. Pohled na ta jatka jí bral dech.

Na jihu bylo pole poseto těly mrtvých ničitelů, kteří ve tmě vypadali ještě větší než ve skutečnosti a na jejich chitinových slupkách se odráželo světlo ohňů. Kolem nich byly davy mužů a žen s pochodněmi v rukou. Celá pláň byla neuvěřitelně poničená, protkaná tisíci děr. Tyto díry opatrně, ale pečlivě prohlížely oddíly vojáků ozbrojených oštěpy a bojovými sekerami, pátrající po živých ničitelích. Ale ne všichni lidé tam venku byli válečníci. Někteří přišli z města, aby na vozíky naložili mrtvé a raněné – matky hledaly syny, děti své rodiče.

Z díry vzdálené asi tři čtvrtě míle náhle vyrazil ničitel a nad plání se rozlehl křik a troubení válečných rohů. Ničitel se vrhl přímo k oddílu pěšáků. Oddíl rytířů na koních vyrazil z temnoty, aby mu přehradil cestu.

„Při památce mého otce!“ vykřikl jeden z lordů z Orwynnu, „kolem jsou pořád ničitelé! Tato bitva ještě není dobojována!“

Lordi pobídli koně a zamířili k tomu, co zbylo z Pusté Zdi. Pod jejím obloukem se kolem ohně tísnilo tucet pěšáků v zablácených pláštích, kteří byli ozbrojeni dlouhými oštěpy.

„Stát!“ zvolali, když se lordi přiblížili. Dva strážní vyskočili na nohy. Byli oděni do zbroje složené z rozličných částí různého původu, takže se zřejmě jednalo o Spravedlivé Rytíře.

V jejich očích se odrážely odlesky světla. Jejich vůdce vítězně vykřikl: „Většina ničitelů se obrátila na útěk – prchají na jih cestou, kterou přišli. Skalbairn žádá každého muže schopného unést kopí, aby se je vydal pronásledovat! Ale i tady se pro vás najde práce, protože několik ničitelů se tu ještě skrývá.“

„Skalbairn se vydal pronásledovat hordy ničitelů ve tmě? V dešti?“ vykřikl sir Hoswell. „Cožpak se zbláznil?“

„V našem čele je Král Země a nikdo se nám nedokáže postavit!“ vykřikl strážný. „Toužíte-li zabít ničitele a ozdobit se slávou, dnešní noc je pro to jako stvořená. Jeden obyčejný pěšák ozbrojený pouze sekerou jich dnes na hradbě zabil celý tucet. Praví muži jako vy jistě dokáží víc.“ Jeho tón byl vyzývavý.

Strážný pozdvihl na pozdrav měch s vínem. Myrima si uvědomila, že mužovy oči planou nejen radostí z vyhrané bitvy. Byl napůl opilý. Skalbairnovi muži zjevně nevěděli, že Gaborn už nedokáže varovat své Vyvolené před velkým nebezpečím.

Přestože tito muži byli vyvoleni teprve před několika hodinami, okamžitě zlenivěli a začali na to spoléhat. Proč by měli stavět hlídky, když je Král Země dokáže varovat před nebezpečím?

Skalbairnovi muži zjevně neměli nejčerstvější zprávy. Gaborn použil své schopnosti, aby zahnal ničitele od Carrisu, ale po bitvě se svůj dar pokusil využít k zabití Raj Ahtena.

Za to, že takto zneužil propůjčených schopností si Země vzala své dary zpět – včetně schopnosti varovat vyvolené válečníky před nebezpečím.

Tito muži, slepě oslavující vítězství, ani netušili, co všechno je ještě čeká. Země Gaborna pověřila *„záchranou semene lidstva v temných časech, které přicházejí“*. A temné časy se blíží.

Myrima se rozhlédla po lordech z Vlčího Bratrstva – hrdých mužích s tvrdými tvářemi. Přišli bojovat, ale nebyli sebevrazi.

„Půjdu varovat Paldaneho muže,“ nabídl se sir Giles z Heredonu.

„Počkej," řekla Myrima. „Jsi si jistý, že je to moudré? Kdo ví, kam až ta novina zalétne a do jak obřích rozměrů ústním podáním naroste?"

„Král Země nás varoval, že ve snaze zachránit naše životy ztratil svou moc," řekl baron Tewkes z Orwynnu. „Nemůže ani nechce skrývat pravdu, a proto tak nemůžeme učinit ani my."

Myrima se obávala, že když vyzradí Gabornovo tajemství, zradí muže, který se nikdy nepokoušel nespravedlivě ublížit někomu jinému. Pokud si však toto tajemství ponechá pro sebe, zemřou nevinní. Proto se rozhodla zvolit menší zlo.

Kývla hlavou na souhlas a sir Giles vyrazil k Carrisu.

„My ostatní budeme muset varovat Skalbairna," řekl Tewkes. Sesedl, aby si utáhl řemení u sedla. Čekala je rychlá, obtížná jízda. Ostatní vytasili zbraně a podrobili je zběžné prohlídce.

Myrima si olízla rty. Ona dnes v noci nepojede s ostatními. Gaborn jí řekl, že svého zraněného manžela najde třetinu míle na sever od města poblíž velkého kopce. Ale na bitevním poli se ještě skrývali živí ničitelé. Pokusila se zahnat starosti.

„Chcete, abych se k vám připojil, madam?" vyrušil ji jakýsi hlas. Patřil siru Hoswellovi, který se k ní nakláněl. „Pomohu vám při hledání vašeho manžela. Řekl jsem vám přece, že kdykoli mne budete potřebovat, budu po vašem boku."

Stěží dokázala rozeznat jeho tvář skrývající se pod kápí. Sir Hoswell se na ni díval, jako by byl přesvědčen, že Myrima při prvním spatření krve omdlí a padne mu do náručí.

Ha! pomyslela si. Možná až všechny hvězdy shoří na popel!

Už jednou se ji pokoušel svádět. Když ho odmítla, snažil se vzít si ji násilím. Potom se sice omluvil, ale ona mu stále nevěřila, i když teď měla dostatek odkazů, aby mu dokázala sama bez problémů odolat.

„Ne," řekla. „Půjdu sama. Ty se vydej pátrat po zbývajících živých ničitelích."

„Dobrá," řekl Hoswell. Vytáhl dlouhý ocelový luk, pečlivě zabalený do naolejované kůže, která ho chránila před deštěm.

„Ty budeš bojovat s tímhle?" zeptala se.

Hoswell pokrčil rameny. „S lukem mi to jde nejlépe. Jsem schopen trefit cokoliv.“

Myrima vzápětí pobídla koně, projela pod obloukem brány a vydala se tam, kde leželo nejvíc mrtvých ničitelů. Borenson nejspíš padl právě tam, kde bitva zuřila nejsilněji.

V dálce slyšela hlasy ostatních hledajících na bojišti, kteří pátrali po svých milovaných. Vykřikovali různá jména, ale v tónu jejich hlasů se skrývalo stejné poselství: „Já jsem naživu; a ty?“

„Borensone! Borensone!“ zavolala.

Nevěděla, jak těžké utrpěl zranění. Možná leží uvězněný pod mrtvým ničitelem. Možná utrpěl tak strašlivé rány, že ani není schopen volat o pomoc. V duchu se připravila na cokoli, co uvidí.

Představovala si, co řekne, až ho najde a v hlavě si přehrávala stovky variací na téma „Miluji tě. Teď jsem válečník jako ty a půjdu s tebou do Inkary.“

On bude namítat, že něco takového není možné. Myrima koneckonců nebyla vycvičena v boji se zbraněmi, s výjimkou krátkého výcviku v lukostřelbě. Musí ho přesvědčit.

Když se Myrima přiblížila k místu posledního boje padlé mágyně, ucítila zbytky její kletby. Pach zlého zaříkání se držel u země jako mlha.

Dokonce i dvě hodiny po smrti mágyně byly účinky její kletby ještě veliké. „Oslepni!“ šeptala kletba a její vidění se zamlžilo. „Vyschni na prach,“ našeptávalo jí zlé zaříkadlo a Myrimě ze všech pórů vyrazil pot. „Shnij, ó lidské dítě,“ zněla jí v duši zlověstná slova a Myrimě se zkroutil žaludek a její mozek se sevřel bolestí.

Projížděla kolem těl obrovitých stvůr, která byla v krátkých vzdálenostech rozeseta všude kolem. Koutkem oka zachytila nějaký pohyb. Srdce jí poskočilo až do krku, protože dostala strach, že narazí na živého ničitele.

Přitáhla otěže svému koni, ale vzápětí si uvědomila, že kdyby se jednalo o ničitele, slyšela by charakteristické syčení.

Pečlivě se rozhlédla kolem sebe. Nespatřila však nic kromě mrtvých těl s otevřenými tlamami, ve kterých se ježily zlověstné zuby.

Vzduch byl těžký. Nebylo slyšet charakteristické noční zvuky ani bzučení hmyzu ani cvrkání cvrčků. Nebylo slyšet šumění listí, protože ničitelé vyrvali ze země všechny stromy i ostatní rostliny.

„Borensone!“ vykřikla. Zkoumala zemi v naději, že odlesky ohňů jí odhalí tělo jejího manžela pohřbené pod hordou ničitelů.

Někde v dálce ve tmě zahlédla oheň a zachvátila ji divoká naděje, že ho zapálil Borenson.

Pobídla tím směrem koně. Když dorazila k ohni, spatřila, že se kolem něj shromáždila skupina válečníků z Indhopalu. Myrima v jejich blízkosti pocítila nervozitu, přestože dnes bojovali po boku jejích lidí proti ničitelům.

Nejednalo se o prosté vojáky. Byli to tmaví nomádi, kteří přes zbroj nosili černé pláště jako odznak svého postavení. Z přileb jim splývaly ocelové pláty, které jim chránily ramena.

Před ohněm leželo devět Raj Ahtenových Neporazitelných. Nomádi zřejmě připravili pohřební hranici a chystali se k obřadu.

Mezi mrtvými Neporazitelnými ležela dívka s tmavými vlasy, prakticky ještě dítě. Její tělo spočívalo na jezdeckém plášti z červené bavlny vyšívané zlatými nitěmi, které tvořily složité spletence připomínající vinnou révu. Na skráních jí spočívala tenká stříbrná koruna, která kontrastovala s její tmavou pletí.

Měla na sobě šaty z lehkého hedvábí v barvě levandule a do rukou jí někdo vložil stříbrnou dýku.

Myrima nalezla Saffiru, Raj Ahtenovu mrtvou ženu. Gaborn vyslal jejího manžela, aby Saffiru přivedl z Indhopalu, neboť doufal, že Raj Ahten na prosbu své ženy přestane sužovat jeho lid. Saffira byla jediným člověkem, který by za dané situace dokázal zjednat mír. Říkalo se, že Saffira přijala stovky odkazů krásy a hlasu. Byla krásnější než kterákoli jiná žena a dokázala hovořit tak, že nikdo nemohl odolat a všichni jí naslouchali.

Borenson Saffiru zjevně nalezl a dovedl ji k Carrisu. Teď ležela mrtvá mezi několika Neporazitelnými. Myrima

předpokládala, že Neporazitelní tvořili její eskortu a domnívala se, že její manžel bude někde poblíž.

Vůdce Indhopalanů byl rozeznatelný na první pohled. Spočívaly na něm všechny oči a mnoho nomádských válečníků před ním pokleklo – někdo na jedno, jiný na obě kolena.

Seděl na šedém imperiálním válečném koni, hleděl na mrtvé a hovořil syčivým, nebezpečným tónem. Temné oči mu ve světle ohně zářily, jako by zadržoval slzy hněvu. Na levé straně hrudi měl na černém plášti našitý Raj Ahtenův emblém, trojhlavého vlka v rudém poli. Nad vlky se skvěla zlatá soví křídla a ještě nad nimi tři hvězdy.

Zřejmě se jednalo o kapitána Neporazitelných.

U jeho nohou klečelo několik mužů v černých burnusech. Jeden mu vyděšeným hlasem odpovídal.

Myrima měla neblahé tušení, že se dostala na místo hrozící konfrontace. Nechtěla s tím mít nic společného.

Ze stínů zpoza ní vystoupil vysoký Neporazitelný, muž s vousem spleteným do dvou copů a černými vlasy. Světlo ohně se odráželo od jeho tmavých očí a zlatého kroužku, který měl v nose.

Zašklebil se na ni a Myrima nedokázala rozeznat, zda to bylo myšleno jako svádivý úsměv nebo přátelské přivítání. Kývl hlavou směrem k indhopalskému vůdci. „Vidíš?“ zašeptal. „On Wuqaz Faharaqin, největší válečník Ah’kellahů.“

Toto oznámení zasáhlo Myrimu jako kopí. Dokonce i v Heredonu lidé slyšeli o těchto jménech. Mezi Raj Ahtenovými válečníky patřil Wuqaz Faharaqin k nejmocnějším. A ze všech pouštních kmenů byli Ah’kellahové ti nejznámější. Byli to soudci pouště, kteří ustanovovali právo a byli najímáni, aby rozsuzovali spory mezi kmeny.

Skutečnost, že se Wuqaz Faharaqin hněval, nevypadala pro objekt jeho hněvu dobře.

Neporazitelný váhavě napřáhl ruku, jako by na toto gesto nebyl zvyklý. „Já jsem Akem.“

„Co se tu stalo?“ zeptala se Myrima.

„Jeho synovec Pashtuk byl dnes zavražděn,“ řekl Akem. „On teď zpovídá svědky.“

Pokývl hlavou směrem k mrtvému Neporazitelnému, který ležel na čestném místě vedle Saffiry. „Byl kapitán Neporazitelných, velmi proslulý, jako ostatní zde.“

„Kdo ho zabil?“ zeptala se Myrima.

„Raj Ahten.“

„Ah!“ vydechla Myrima tiše.

„Ano,“ řekl Akem. „Jeden ze zavražděných žít dost dlouho na to, aby přinést svědectví. On řekl, že Raj Ahten svolal Neporazitelné po bitvě, aby se pokusili zavraždit Krále Země – muže, který je jeho švagrem díky manželství s Iomou Sylvarestou. Bojovat se švagrem, to velké zlo. Zabít jednoho z vlastních mužů také velké zlo.“ Neřekl to sice nahlas, ale Myrima z jeho tónu pochopila, že za to Raj Ahten zaplatí.

„Tito muži,“ – Akem ukázal na klečící Neporazitelné – „nalezli umírajícího svědka.“

Wuqaz Faharaqin zpovídal svědky jednoho po druhém. Jeho oči zářily stále jasněji.

Z davu zazněly vzrušené výkřiky. Jeden z Runovládců vykročil kupředu a prudce ukázal na svědky. Myrima ani nepotřebovala Akemův překlad: „Tento muž říká, jeden svědek málo. Potřebovat víc než jednoho svědka. On říká Raj Ahten by nikdy nezabít Krále Země.“

Myrima nedokázala ovládnout svůj hněv. „Já jsem to viděla!“

Wuqaz Faharaqin na ni ostře pohlédl a položil otázku ve své mateřštině. Akem na ni pohlédl a otázku přeložil. „Řekni prosím své jméno.“

„Myrima Borenson,“ řekla.

Akemovi se rozšířily oči. Davem se začal nést vzrušený šepot, jak si shromáždění šeptali její jméno. „Ano,“ řekl Akem, „myslel jsem si to – ta severní žena s lukem. Ty zabila Temného Vznešeného. My všichni jsme slyšeli! Jsme poctěni.“

Myrima cítila, jak ji zalévá ruměnec. Zprávy se šířily rychle. „Měla jsem štěstí.“

„Ne,“ řekl Akem. „Myslím, že na celém světě nebýt tolik velkého štěstí. Musíš vyprávět svůj příběh.“

Myrima popojela blíž k hranici, aby mohla s Wuqazem hovořit tváří v tvář.

„Byla jsem třicet mil severně odsud, když Raj Ahten dohonil Gaborna. V očích Pána Vlků byla vražda a byl by Gaborna jistě zabil, kdyby ho nezastavil Binnesmanův Prastarý. Můj šíp zasáhl Raj Ahtena do kolena, ale Gaborn nám všem zakázal, abychom Pána Vlků zabili.“

Akem to přeložil. Wuqaz se snažil vzbudit dojem, že netečně naslouchá, ale jeho planoucí oči ho prozradily. Něco řekl a Akem opět překládal. „Můžeš svá slova dokázat?“

Myrima sáhla do toulce a vytáhla šíp, kterým zasáhla Raj Ahtena. Jeho kovový hrot byl pokrytý krví. „Zde je ten šíp. Ať ho vaši stopaři očichají. Poznají Raj Ahtenův pach.“

Akem podal šíp Wuqazovi. Válečný vůdce ho zvědavě očichal. Myrima pochopila, že i on je Pánem Vlků. Pak něco zavrčel, vyštěkl několik slov a pozvedl šíp, aby ho všichni viděli. I ostatní Runovládci přijeli blíž a očichali ho.

„Na šípu je skutečně Raj Ahtenův pach,“ překládal Akem. „Jeho ruka šíp vytáhla a jeho krev potřísnila hrot.“

„Řekni Faharaqinovi, že chci svůj šíp zpět,“ řekla Myrima. „Mám v úmyslu s ním jednoho dne dokončit započatou práci.“

Akem přeložil její požadavek a vrátil Myrimě šíp. Wuqaz a jeho muži na ni měli ještě další otázky. Zmátlo je, proč Gaborn Raj Ahtena ušetřil, když vůči němu projevil nepřátelské úmysly. Myrima se rozhlédla po udivených tvářích a vzpomněla si na něco, co kdysi slyšela: na některých místech Indhopalu lidé neznají slovo „milosrdenství“. Vysvětlila jim, že Gaborn, Král Země, nemohl zabít jednoho ze svých Vyvolených. Ah’kellahové pozorně naslouchali. Zeptali se, co se stalo po boji a kam Raj Ahten odešel. Myrima ukázala na jihozápad k Indhopalu.

Vzápětí Wuqaz z pochvy, kterou nosil na zádech, vytasil šavli, zvedl ji nad hlavu a začal křičet. Jeho válečný kůň se vzepjal. Myrima měla co dělat, aby ovládla své vlastní zvíře.

Všichni Ah’kellahové začali křičet a mávat nad hlavou meči a válečnými kladivy.

„Co bude dál?“ zeptala se Myrima.

„Raj Ahten se dopustil velkého zla, když zaútočil na Krále Země. Takový čin nesmí zůstat nepotrestán. Wuqaz říká ‚Raj

Ahten se obrátil proti svému kmenu, proti svému švagru, proti nám všem.‘ Říká ‚nechť začne Atwaba!‘“

„Co to je?“

„V dávných dobách, když král udělal něco špatného, svědkové pozvedli svůj hlas Atwabě. V našem jazyce to znamenat ‚křik po pomstě‘. Pokud se lidé rozhněvají, zabijí krále – možná.“

Wuqaz Faharaqin začal promlouvat ke svým lidem.

„Říká, aby nechali svůj hlas zaznít na tržištích,“ překládal Akem. „Nabádá je, aby se jejich hlas netřásl. Nemají ustupovat před Raj Ahtenovými věrnými, kteří je budou vyzývat k souboji. I když celý Indhopal proti Pánu Vlků nepovstane, všichni musí vědět, proč povstali Ah’kellahové.“

Wuqaz Faharaqin seskočil z koně a zamířil k mrtvole svého synovce. Pozvedl meč, hleděl na pozůstatky a začal něco vykřikovat. „Žádá jeho ducha, aby se upokojil,“ řekl Akem, který snížil hlas do pouhého šepotu. „Žádá ho, aby se nevracel domů a neznepokojoval rodinu. Wuqaz Faharaqin slibuje spravedlnost.“

Poté Wuqaz plynulým sekem uťal mrtvole hlavu. Muži zajásali, když hlavu svého synovce pozdvihl do vzduchu.

„Hlavu odnese svému kmeni jako odkaz.“

Wuqaz ostatním pokynul. Ah’kellahové přistoupili blíž. Wuqaz Faharaqin začal opět něco vykřikovat. „Říká, že není jiného krále než Krále Země,“ řekl Akem vážně.

Ah’kellahové začali jeho slova opakovat stále dokola.

Myrimě se rozbušilo srdce a sledovala, jak Ah’kellahové utínají hlavy i ostatním mrtvolám. Bezhlavá těla pak naházeli na hranici. Nerozuměla všemu, co se tu děje. Neznala pouštní spravedlnost ani pouštní politiku.

„Opravdu lidé povstanou proti Raj Ahtenovi?“ zeptala se.

Akem pokrčil rameny. „Možná. Raj Ahten má mnoho odkazů osobního kouzla. Wuqaz Faharaqin –“

„Nerozumím tomu. Raj Ahten se přece již předtím mnohokrát dopustil nespravedlnosti vůči stovkám vašich klanů. Proč by se o to měli lidé začít zajímat teprve teď?“

„Protože teď povstal *Král Země*,“ prohlásil Akem.

Myrima konečně pochopila. Nešlo o Raj Ahtena. Nešlo ani o nějakou drobnou nespravedlnost. Šlo o sebeobranu: Raj Ahten nedokázal zahnat ničitele od Carrisu. Ale Gaborn to dokázal a dokázal i to, že je Králem Země. Proto se Wuqaz pokusí svrhnout svého pána.

Myrima měla pocit, jako by vstoupila do velikých událostí. Možná i s jejím přispěním začne občanská válka.

Myrima se ještě chvíli zdržela a dívala se, jak je plamenům odevzdáváno Saffiřino tělo. Studovala Saffiřinu překrásnou tvář a snažila si představit, jak asi dívka musela vypadat zaživa, když oplývala tisícem odkazů krásy. Její představivost selhala.

Obrátila koně k odjezdu. Akem si zkřížil ruce na prsou a hluboce, s úctou se jí uklonil. „Mír s tebou. Nechť tě ochraňují Zářící.“

„Děkuji ti,“ řekla. „Kéž nad tebou Vznešení drží ochrannou ruku.“

Odjela do tmy, aby dál prohledávala bojiště.

Nalezla Borensonova koně, rozdrceného na krvavou kaši. V okolí však nalezla jen přilbu svého manžela. Ale na zemi nalezla otisky mužských rukou a kolenou.

Odplazil se, pomyslela si. Možná se mu podařilo dostat až do města.

Myrima seskočila na zem a zvedla Borensonovu přilbu. Očichala zemi ve snaze nalézt jeho pach, ale déšť a zápach ničitelů jí to znemožnil. Nedokázala ho vyčenichat. Rozhlédla se a hledala nejlepší bod, ze kterého by mohla svého manžela spatřit. Hromada hlíny kolem kráteru, ze kterého vyrazil červ země jí připadala nejlepší.

Vyšplhala až nahoru. Bylo těžké představit si živoucí věc, která dokázala vytvořit takovou díru.

Světlo ohně odrážející se od mraků odhalovalo jen zívající jámu. Myrima napjala sluch a dokázala zaslechnout vodu šplouchající někde v nitru propasti. Kráter asi musel protnout dráhu nějaké podzemní řeky a vytvořil vodopád. Ale někde velice hluboko. Stačilo kousek odstoupit od okraje a nebylo slyšet nic.

Myrima kráčela mezi kamením a nohy se jí bořily do rozměklé půdy. Dostala strach, aby se půda náhle nesesunula,

protože pak by se zřítila přímo do propasti vstříc neodvratné záhubě. Instinktivně o kus ustoupila.

Odsud z vrcholku bylo vidět zkázu, která postihla Carris. Nespatřila však ani stopy po svém manželovi.

„Borensone!“ vykřikla Myrima a pohledem nepřestala zkoumat pláň. Wuqaz Faharaqin a jeho muži opustili hranici a zamířili na východ k Indhopalu.

Pohlédla k Carrisu a srdce jí poskočilo. Gardisté zapálili strážní ohně. U rozbitého vstupu do města spatřila válečníka s rudými vlasy, jaké měl její manžel, jak kulhavě kráčí a opírá se přitom o rameno rudovlasé dívky. Společně zmizeli za pobořenou branou. Padající déšť a dým jí znemožnil jasně určit, zda je to opravdu Borenson.

„Borensone!“ vykřikla.

Jestli to byl opravdu on, nemohl ji na takovou dálku slyšet. Zmizel ve stínu vrhaném barbikánem.

* * *

Myrima se vydala do Carrisu, aby pátrala po svém manželovi.

Před týdnem slavila Hostenfest na hradě Sylvaresta. Tehdy poprvé po dvou tisících letech povstal Král Země. Lid Heredonu tak měl příležitost hostit největší oslavu, jakou kdy kdo pamatoval.

Na pláni před hradem Sylvaresta byly tehdy postaveny stovky jasně barevných pavilónů, které připomínaly drahokamy zasazené v náhrdelníku. Vchod do každého pavilónu zdobila soška Krále Země.

Ve vzduchu se mísila vůně masa a chleba. Ze stovek míst se ozývala hudba.

Hostenfest byl oslavou smyslů i duše.

Při každém kroku potkávala nějaký nový zázrak: viděla šaška v mnohobarevném kostýmu kráčejícího na chůdách. Mladý ohňotvůrce z Orwynnu tvaroval plameny do neuvěřitelných podob. Žena s pěti odkazy hlasu zpívala árii tak překrásnou, že posluchače zabolelo u srdce. Mezi ohrazenými

šraňkami spolu urputně soupeřili Runovládci. V ulicích tančili kejklíři z Deyazzu.

Všude vládlo tisíce zvuků, barev, chutí a vůní. Byl to den radosti a v ulicích byly vidět jen rozjásané tváře.

Teď, když projížděla Carrisem, jako by zažívala pravý opak onoho dne.

I nyní byl vzduch naplněn směsicí pachů, ale byly to pachy strachu, krve a smrti – všechny ještě umocněné ničitelskou kletbou.

Místo svůdné hudby jí v uších zněl pláč a sténání raněných, které se mísilo se vzlyky těch, kteří plakali pro své mrtvé.

Myrima objela roh a spatřila půl tuctu dětí, z nichž nejmladšímu děvčátku mohly být tak dva roky, jak šeptají slova povzbuzení své matce, která utrpěla hrozné zranění. Jediný pohled Myrimě napověděl, že ta žena už je dávno mrtvá.

V blízkosti Myrimy se propotácela dívka ve věku kolem dvanácti let. Měla šedé oči ochromené šokem a po špinavých tvářích se jí klikatily stružky slz.

Takhle jsem musela vypadat i já, když zemřel můj otec, uvědomila si Myrima. Srdce jí sevřel soucit.

Pátrala po Borensonovi mezi tisíci raněných, kteří byli rozeseti po hospodách, soukromých domech, stájích, ve vévodově velké síni nebo leželi v pokrývkách jen tak na ulici.

Mnoho raněných bylo blízko smrti. Rány totiž díky kletbě ničitelů nepřirozeně mokvaly a hnisaly. Přestože zranění byla jen několik hodin stará, už je zachvátila gangréna.

Její průzkum byl velice obtížný. Skoro v každém domě byl jeden či dva ranění. Myrima nedokázala zachytit pachovou stopu svého manžela.

„Borensone!“ křičela znovu a znovu, když projížděla ulicemi. Zanedlouho z toho křiku ochraptěla. Začínala pochybovat o tom, co viděla, zda ona tajemná postava, která vešla do města, byl skutečně Borenson.

Možná, že spí, pomyslela si. Možná to je důvod, proč neodpovídá.

Na bojišti pracovali dobrovolníci svážející mrtvé na nádvoří před vévodovým palácem. Bála se, že Borenson bude mezi

nimi. Nebo ho někdo omylem považoval za mrtvého a on teď leží bez pomoci mezi nehybnými těly. Mezi mrtvými kráčeli přeživší s pochodněmi a hledali tváře těch, kteří jim byli drazí.

A právě mezi mrtvými Myrima ucítila Borensonův pach.

Věděla, že mrtví nikdy nevypadají tak, jak člověk očekává. Tváře těch, kteří zemřou v bitvě, jsou bledé s povolenými rysy. Mrtví mají skelné oči, takže je těžké říci, zda jsou modré či hnědé barvy. Svaly se mohou buď stáhnout nebo naopak úplně uvolnit.

Mnohá žena, která se svým mužem spává celé roky, pak nepozná jeho mrtvolu.

A podobně, když Myrima nalezla sira Borensona, nepoznala ho podle pohledu, ale podle čichu.

Klečel nad mrtvým mužem zakrytým potrhanou pokrývkou. Jeho tvář byla zcela bílá a v obličeji měl výraz takové bolesti, že ho zprvu nemohla poznat. Špinavý déšť mu ulpěl ve vlasech a pokryl je mazlavou břečkou. Přední část pláště měl pokrytou krví. V pravé ruce křečovitě svíral toporo z jezdecké sekery.

Vypadal, jako by tu klečel celé hodiny, jako by se už neměl nikdy pohnout. Připomínal sochu, památník bolesti.

Dal se identifikovat podle oděvu. Měl na sobě stejné šaty jako před dvěma dny, včetně žlutého hedvábného šátku, který si přivázal na ruku jako znamení její přízně.

Spolu s ním tu klečela rudovlasá dívka s lucernou v ruce, která křečovitě vzlykala. Oba zírali na mrtvého muže, který byl tak podobný Borensonovi, že mohl být jeho bratrem.

„Borensone?“ zavolala Myrima váhavě. Všechna slova útěchy se jí náhle zadrhla v hrdle. Pohled na bolest, která se zračila v jeho obličeji, jí otřásl. „Co se děje?“ zeptala se tiše.

Nepohlédl na ni. Neodpověděl. Nebyla si jistá, zda ji vůbec slyšel. Levou ruku měl přitisknutou na břicho, jako by právě dostal ránu do žaludku.

Ticho rušila jen kopyta jejího koně. Když přijela až k němu, uvědomila si, že se Borenson celý třese.

Slyšela příběhy o lidech, kteří byli svědky nějaké veliké hrůzy a ponořili se tak hluboko do sebe, že už nikdy znovu nepromluvili. Borenson byl válečník. Byl přinucen zavraždit

dva tisíce Zasvěcenců na hradě Sylvaresta. Ten čin jím tak otřásl, že vzápětí vystoupil ze své služby králi.

Před ní klečel muž zraněný na těle i na duchu. Třásl se a jeho mysl byla prázdná. Byl tak ponořený do oceánu bolesti, že nemohl ani plakat.

„Myrimo," řekl navenek klidným hlasem, zatímco zíral dolů na mrtvého muže. „Dovol, abych tě seznámil se svým otcem."

2
PŘIJÍMÁNÍ

Ten, kdo kráčí po cestě čarodějů, musí opustit cesty vyhrazené obyčejným lidem.

– mystarianské přísloví

Na cestě na sever od Carrisu Gaborn stále cítil válku. Kletba ničitelské mágyně na něm ulpěla jako kouř z ohně a pot nasákl do prošívanice, kterou nosil pod kroužkovou zbrojí.

Cesta byla klidná a bez příhod. Noc ani tak nepadla, jako spíš povstala z výparů na polích. V soumraku neznělo cvrlikání ptáků. Kopyta koní tlumeně duněla na blátivé zemi. Přestože ve skupině jelo sedm lidí, jen málokdy zaznělo zaskřípání kožené součástky výzbroje nebo zacinkání zbraní.

Přijeli do vesnice. Ještě před nedávném znal Gaborn jméno každé usedlosti v říši, ale jeho paměť povadla se ztrátou Zasvěcenců v Modré Věži.

Nezáleželo na tom. Vesnice byla prázdná; narazili tu jen na ošklivého žlutého psa, který si honil vlastní ocas. Nikoho neurazí, že Gaborn nezná jméno tohoto místa.

Vesnice s kamennými budovami byla stará a ponurá. Nějaký hostinský tu v dávné minulosti postavil ubytovací zařízení, které téměř blokovalo cestu, protože si nejspíš představoval, že příchozí, než aby celou budovu objížděli, se v ní raději zastaví na noc. Kolem hostince pak vyrostlo několik obchodů a kolem obchodů vyrostly domy.

Na kamenném chodníku zaznělo konečně charakteristické cinkání podkov. Gaborn slyšel, jak se cinkání odráží od okolních kamenných zdí.

Jinak se nad vesnicí snášelo tíživé ticho. Na špinavých ulicích si nehrály žádné děti. Ženy spolu nerozebíraly poslední události na pavlačích. Neozývalo se bučení krav, jejichž vemena přetékají mlékem. Nikdo neštípal dříví na večerní oheň. Kouř s sebou nepřinášel vůni pečeného masa.

Nebylo slyšet bušení kladiv. Hvězdný svit neprorážel příkrov mračen. Nezněl zpěv dětí.

Takhle bude vypadat svět, až na něm nezbude žádný člověk, pomyslel si Gaborn.

„Měli bychom zabít Raj Ahtena," řekla Erin Connal se silným přízvukem. V hlase jí zněla únava.

„Země to nedovolí," odpověděl Gaborn.

„Možná bychom mohli zaútočit na jeho Zasvěcence," navrhl princ Celinor. „To není to samé jako zaútočit na Raj Ahtena osobně."

Představa útoku na cizí Zasvěcence byla Gabornovi odporná. Zasvěcenci za nic nemohou. Raj Ahtenova krása byla zářivá jako blesk, jeho hlas zněl jako bouře. Aby Runovládce mohl obdržet odkaz od svého vazala, musel jej vazal nabídnout dobrovolně. Bylo ovšem známo, že Raj Ahten řadu odkazů vylákal lstí a vydíráním. V Rofehavanu se říkalo *pohlédneš-li do tváře čistého zla, zjistíš, že oplývá převelikou krásou.* Raj Ahten byl skutečně překrásný.

Někteří si mysleli, že jeho hlas byl tak přesvědčivý, že jím Raj Ahten oklamal sám sebe. Ostatní klamal často – dokázal přesvědčit i své nepřátele. Ženy se do něj zamilovaly na první pohled, muži ho ctili. Nabízeli mu odkazy a své životy, neboť jim řekl, že když mu budou sloužit, bude to k jejich prospěchu.

Svět směřoval ke katastrofě, všeobecné válce s ničiteli. Raj Ahten přesvědčil desítky tisíc lidí, že lidstvo může nadcházející válku přežít jen tak, že dá pomocí odkazů, předaných jedinému člověku, vzniknout svému šampiónovi. Tento muž bude nesmrtelný, stane se legendární Sumou všech lidí.

Samozřejmě ne všichni lidé se nechali svést Raj Ahtenovými argumenty. Proto vytáhl do války proti

Rofehavanu ve snaze získat více lidí na svou stranu a ke svému použití.

Byl to odporný čin. Raj Ahten se stal natolik mocným, že si Gaborn zoufal a nebyl si jist, zda ho lze vůbec porazit. Na tak mocného Runovládce bylo nejlepší útočit nepřímo – pobitím jeho Zasvěcenců. Pokaždé, když zemřel Zasvěcenec, ztratil Runovládce příslušný odkaz.

A proto pobitím několika tisíc Zasvěcenců mohl být Raj Ahten oslaben natolik, že ho bude možné porazit v boji.

Ale kdo by dokázal povraždit nevinné Zasvěcence? Gaborn určitě ne. Muži a ženy, kteří se odevzdali Raj Ahtenovi, měli zkrátka příliš slabou mysl, než aby dokázali prohlédnout jeho krásnou masku. Jiní předali Raj Ahtenovi své odkazy, protože se báli. Ano, Raj Ahten na ně vložil své magické tyče a vysál jim jejich vlastnosti, ale jen proto, že se ho báli víc než těch tyčí.

„Na hradě Sylvaresta přijal jako Zasvěcence i děti," řekl Gaborn a otřásl se. „Neproliji krev dětí."

„V Indhopalu často činil to samé," řekl Jureem. „Přijímal jako Zasvěcence děti a překrásné ženy – věděl, že pro žádného muže nebude snadné na ně zaútočit."

Gaborn pocítil znechucení a únavu.

Už nechtěl o Raj Ahtenovi nic slyšet. Krutost, bezohlednost a vypočítavost Pána Vlků ho odpuzovaly. Nikdy jsem se neměl pokoušet ho obrátit na naši stranu, pomyslel si Gaborn. Nikdy jsem neměl doufat, že se z něj stane náš spojenec.

V tichých ulicích Gaborn natáhl smysly, využil svého daru a snažil se vycítit, zda jeho Vyvoleným hrozí nějaké nebezpečí. Poslední den soustředil veškerou svou pozornost na Carris.

Země Gaborna pověřila vybíráním lidí, měl vyvolit ty, které zachrání v nadcházejících temných časech. Současně ho Země obdařila mocí varovat své vyvolené válečníky před nebezpečím.

Teď však ztratil moc varovat je před nebezpečím, i když byl toto nebezpečí stále schopen vycítit.

Takto oslaben by mohl udělat jen málo v případě, že nějaké nebezpečí vycítí. Nepřestával však doufat. Jeho moc byla

oslabena, ale pakliže bude o nebezpečí vědět předem, snad se mu podaří ho alespoň částečně odvrátit.

A tak tápal jako slepec a snažil se nalézt hranici svých omezených smyslů.

Jak se zdálo, nebezpečí číhalo všude. Kolem Carrisu stále zuřila bitva. Skalbairnovi Spravedliví Rytíři statečně bojovali s ničiteli a hnali je na jih. Během vteřiny nebo dvou zemřeli dva muži. Gaborn pocítil jejich ztrátu.

Na západě stále prchal Raj Ahten divočinou, vracel se do Indhopalu. Kupodivu připomínal víc mrtvého než živého a Gaborn pocítil veliký údiv nad nastalou situací.

Ale Gaborn byl zaskočen tím, že cítil… nebezpečí, které bylo mnohem více osobní a mnohem dalekosáhlejší než kdy předtím. Nejednalo se o nic okamžitého. Místo toho cítil… nespočetné vrstvy blížící se zkázy. Cítil nebezpečí hrozící jeho ženě Iomě. Ale to nebezpečí zatím není akutní. Během posledních několika dnů se naučil odhadovat intenzitu a velikost hrozícího nebezpečí. Došel k závěru, že Ioma mu nebude čelit dříve než zítra. Přesto však přemýšlel nad jeho zdrojem, protože i když dokázal nějaké riziko vycítit, ještě to neznamenalo, že dokáže odhalit jeho původ.

Desítky tisíc lidí v Carrisu byly zřejmě stále ještě ohroženy. Dalším útokem? přemýšlel. Ale riziko hrozící lidem v Carrisu bylo ještě vzdálenější než to, které ohrožovalo Iomu. Předpokládal, že nezaútočí dříve než zítra v noci nebo ještě den poté.

Ještě vzdáleněji cítil, jak se opět stahují mračna nad Heredonem. Gaborn měl pocit, že jednotlivá nebezpečí a rizika jsou jako jednotlivé vrstvy cibule. Iomino nebezpečí bylo největší a nejblíž. Hned za ním číhala druhá největší hrozba – hrozící lidem v Carrisu. Ještě pod ním se skrývala hrozba stovkám tisíc lidí, kteří obývají Heredon…

Ale uprostřed cibule nalezl jádro věci, objevil konečnou katastrofu. Zdálo se, že tato katastrofa napřahuje spáry ke každému jednotlivému muži, ženě a dítěti, které si vyvolil – miliónu lidí z půl tuctu rozličných národů.

Duch Země Gaborna varoval, že osud lidstva je v jeho rukou. Gaborn přijal roli ochránce lidstva. Předpokládal, že

bude trvat ještě celé roky, než bude třeba bojovat s nějakou hrozbou. Představoval si dlouhé války a vlekoucí se obležení.

Ale konec lidstva se blížil. Pět dní? přemýšlel – určitě ne více než týden. V ústech mu vyschlo a zalapal po dechu.

To není možné! řekl si. Je to jen výplod mé představivosti.

Ale do kostí se mu vkrádal chlad.

Prázdná okna domů připomínala oční důlky. Mrtvé nehybné stíny jako by se ho snažily chytit do pasti.

Gaborn pobídl koně, zrychlil a dostal se do čela. Ioma, Celinor, Erin, Jureem, Binnesman a Prastarý spěchali, aby se udrželi v jeho závěsu. Naštěstí ho však nikdo z nich neoslovil.

Severně za vesnicí se Gaborn obrátil doleva na cestu vedoucí k Balingtonu. Pamatoval si vesnici ze svého mládí a rozhodl se, že tam stráví noc. Pamatoval si na ni jako na místo plné veselí, kde bylo mnoho svěžích, bujných zahrad. Na takovém místě je moc Země vždycky silná a Gaborn si potřeboval promluvit se svým pánem. Vesnice ležela jen tři míle daleko.

Blížili se ke dvojici kopců připomínajících strážné. V okolí rostly háje mohutných stromů.

Když dorazili ke kopcům, vjel Gaborn do zatáčky. Za ní blokoval cestu převrácený vůz. Kousek od cesty se u malého ohníčku krčilo šest postav.

Když se k nim přiblížil, postavy vyskočily na nohy. Byli to muži mimořádně malého vzrůstu, takže skoro připomínali trpaslíky. Nesli prapodivnou sbírku zbraní – sekeru na štípání dřeva, železný hák a podomácku vyrobený oštěp. Místo zbroje na sobě měli neuměle slátané kožené pláty. Jejich vůdce měl prošedivělý plnovous a husté obočí.

„Stát!“ vykřikl. „Zůstaň, kde jsi. Mezi stromy je sto lučištníků. Jediný chybný pohyb a začneš sáknout jako vinný měch.“

Gabornovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že těch pět „mužů“ vlastně nejsou muži. Byli to nedospělí chlapci – podle společné podoby pravděpodobně bratři. Stejně jako jejich otec byli malého vzrůstu. Ale rodinné rysy se nezapřely, kudrnaté vlasy a rozplácnutý nos. Ale nemohli dohlédnout za světlo svého ohně; jejich hrozba byla k smíchu.

„Sto lučištníků?“ zeptal se Gaborn, když se přiblížila i Ioma a ostatní. „Na to, abyste ze svého krále udělali jehelníček, by jich stačila polovina.“ Vjel do světla ohně.

Celá šestice okamžitě padla na kolena a zírala na svého pána. „Viděli jsme vaše lordstvo dnes ráno, jak jede na jih!“ vykřikl jeden. „Mysleli jsme, že touto cestou mohou jet lupiči. Musíme přece bránit naše domovy.“

„A slyšeli jsme, jak sténá Země a viděli jsme mrak vznášející se nad Carrissem,“ dodal další.

„Je to pravda?“ zeptal se jeden mladík. „Opravdu jste Král Země?“ Všichni mladíci se na Gaborna dychtivě zadívali.

Jsem Král Země? pomyslel si Gaborn. Jak mám teď odpovědět na jejich otázku?

Věděl, co chtějí slyšet. Šest chudáků bez jediného odkazu přišlo sem, aby bránili cestu proti Raj Ahtenovým Neporazitelným. Ještě nikdy neslyšel o takové hlouposti – nebo o takové odvaze. Chtěli jeho ochranu. Chtěli, aby si je vyvolil.

Udělal by to, kdyby mohl. Během minulého týdne poznal, čeho si na lidech cení nejvíc. Jeho Den mu řekl, že Gaborn si lidí cení podle toho, jakého jsou schopni citu. Zatímco ostatní si většinou cení lidí silných nebo krásných.

Gaborn však pochopil, že nejvíc si cení těch, kteří milují a kteří dokáží vést dobrý život. Cenil si lidí s dobrým svědomím, lidí neochvějných, takových, kteří se dokáží postavit proti temnotě, i když naděje skomírá. Cítil se poctěn, že je v přítomnosti těchto dobrých, obyčejných lidí.

„Nejsem Král Země,“ přiznal. „Nemohu si vás vyvolit.“

Chlapci nedokázali zakrýt své zklamání, které bylo vidět i ve slabém světle ohně. Smutně si povzdechli a zdálo se, jako by se zmenšili sami do sebe.

„No, co se dá dělat,“ prohlásil jejich otec, „možná nejste Král Země, ale každopádně jste *náš* král. Vítejte v Balingtonu, mylorde.“

„Děkuji,“ řekl Gaborn.

Pobídl koně do temnoty, projel kolem shromážděných a pokračoval dál cestou pod větvemi stromů. Jeho přátelé ho následovali. V zádech jim kráčelo naprosté ticho. Noc začala být chladná a jejich dech se srážel v páru.

Gaborn začal ztěžka dýchat, neboť ho zmáhala únava.

Zhruba o míli dál přitáhl koni uzdu, zastavil, počkal na ostatní až ho dojedou.

„Je čas," řekl Gaborn malé skupince. „Musím si promluvit se Zemí."

„Chceš to zkoušet tak brzy?" otázal se Binnesman. „Jsi si jistý? Země stáhla svou moc teprve přede dvěma hodinami. Je ti jasné, že šance na její odpověď jsou malé?"

„Už jsem se rozhodl," řekl Gaborn.

Existují obřady prováděné čaroději, kterým by obyčejní lidé neměli přihlížet. Gaborn se ohlédl na své následovníky. „Jureeme, postarej se o koně. Erin a Celinor zůstanou s tebou. Vy ostatní pojďte se mnou."

Sesedl. Z jihu se hnaly mraky a světlo hvězd bylo jen velmi matné.

Ioma seskočila z koně a váhavě vzala Gaborna za ruku. „Jsi si jistý, že chceš, abych byla s tebou?"

„Ano," řekl Gaborn. „Jsem si jistý."

Binnesman vzal svou hůl a vedl je dál. Prastarý se držel za ním. Vedl je do úzké soutěsky, na jejímž dně se klikatila stezka vyšlapaná dobytkem.

„Ten, kdo volá k Mocnostem," poučoval Binnesman zatímco kráčeli, „ten, kdo žádá o jejich přízeň, tak musí učinit ve správném rozpoložení mysli. Nestačí jen hledat požehnání. Musíš být čistého srdce a tvá mysl musí být jednoznačně upřená na svůj cíl. Musíš zapomenout hněv na Raj Ahtena, potlačit obavy z budoucnosti a všechny sobecké touhy."

„Snažím se," řekl Gaborn. „Země a já chceme přece to samé. Chceme zachránit můj lid."

„Kdybys dokázal zcela potlačit své touhy," řekl Binnesman, „byl bys tím nejmocnějším čarodějem, jakého kdy tento svět poznal. Cítil bys potřeby Země a stal by ses dokonalým nástrojem pro jejich naplnění. Ochranná moc Země by tebou proudila bez sebemenšího omezení. Ale ty jsi potřeby Země při několika příležitostech odmítl. Země tě pověřila záchranou zrna lidství, ale ty ses pokoušel zachránit *všechny* lidi – dokonce i ty, kteří jsou záchrany nehodní, jako je Raj Ahten."

„Je mi to líto!“ zašeptal Gaborn. Ale kdo si zaslouží život? napadlo ho vzápětí. I kdybych znovu získal svou moc, koho vyberu?

„Ale mnohem vážnější než tento první přestupek je ten druhý. Byla ti poskytnuta schopnost varovat své Vyvolené před nebezpečím. Ale ty ses tuto schopnost pokusil překroutit, změnit ji ve zbraň.“

„Raj Ahten útočil na mé muže,“ namítl Gaborn.

„Jeho sis nikdy neměl vyvolit,“ opáčil Binnesman, „bez ohledu na to, jak velice sis myslel, že je to potřeba. Ale jakmile sis ho jednou vyvolil, neměl ses pokoušet obrátit svou moc proti němu. Tento čin pošlapal samotnou podstatu Země a její ochranné moci.“

„Takže není žádná naděje?“ zeptal se Gaborn. „To je to, co se mi snažíš naznačit?“

Binnesman se k němu obrátil, v očích mu zasvítilo hvězdné světlo a konec hole zarazil do země. Po namáhavé chůzi ztěžka dýchal.

„Samozřejmě, že je naděje,“ řekl pevně. „Vždycky je naděje. Člověk, který postrádá naději je člověk, který postrádá moudrost.“

„Ale dopustil jsem se velikých chyb,“ řekl Gaborn. „Nikdy jsem se neměl spoléhat jen na vlastní sílu. To už teď chápu.“

„Hmmm…“ Binnesman na něj pohlédl pátravým pohledem. „Možná to chápeš, ale poučil ses doopravdy? Opravdu věříš, že tě Země ochrání, nebo stále přemýšlíš jako Runovládce – věříš v sílu svých odkazů?“

Gaborn odpověděl pomalu. „Nepřijímal jsem odkazy pro sebe, ale proto, abych mohl sloužit svým lidem. Nemohu už svou volbu zvrátit. Ale mé odkazy mohou posloužit lidskému rodu.“

„Hm,“ bylo vše, co Binnesman řekl. Dovedl je na malou planinu a vrhl na Gaborna pohled zpod hustého obočí. Jeho oči připadaly Gabornovi jako chladné oblázky.

Kolem rostla nízká tráva a zakrslé keře. Na zemi byly tu a tam poházené balvany a půda zde bohatě a krásně voněla. Právě na takovém místě by Gaborn očekával, že uslyší cvrčení

cvrčků, myši, šustící v listí a soví křik. Nad kopcem ale vzdychal jen chladný vítr.

„Zkusíme to tady," zavrčel Binnesman.

Správce Země poklekl a plivl na zem. „Napij se tekutiny pocházející z mého vlastního těla, ó pane," řekl Binnesman. „Hledáme tvou pomoc v hodině naší nouze." Pokývl Gabornovi i ostatním. Všichni si odplivli.

Binnesman pozdvihl hůl a soustředěně s ní zavířil nad hlavou.

„Zdravím tě, matko.
Zdravím tě, ochránkyně.
Strom Života chrání naše domovy,
přijď, tvůrkyně.
Přijď, ničitelko.
Přijď a přijmi nás za vlastní."

Holí se dotkl země a tiše řekl: „Otevři se."

Zazněl páravý zvuk, jak se trhaly kořeny trávy a země se začala rozestupovat. V zemi se objevila široká trhlina, do které se začala sypat kyprá půda.

Gaborn zíral na mělký hrob. Bohatá zemina byla plná malých bílých oblázků.

Pustil Iominu ruku a začal se svlékat. Oči mu zalétly k zelené ženě, byl zvědav na její reakci, ale válečnice vytvořená Binnesmanem z kamenů a dřeva, neprojevila ani nejmenší zájem o Gabornovu anatomii.

Rozhlédl se kolem sebe naplněn očekáváním. V Binnesmanově zahradě se Země vtělila do fyzické osoby, přišla si s ním promluvit osobně.

Ale okolní kopce byly holé a ve stínech jejich svahů nečekala žádná postava.

Gaborn si svlékl šaty a seskočil do vzniklé pukliny. Když se bosou nohou dotkl chladné země, projel jím mráz, ale zkřížil ruce na prsou, zhluboka se nadechl, lehl si a zavřel oči. „Přikryj mě," zašeptal.

Chvíli vyčkávavě ležel, ale nic se nestalo. Země nevyplnila ani tento malý požadavek.

„Přikryj ho," řekl Binnesman tiše.

* * *

Ioma si nebyla jistá, proč ji Gaborn požádal, aby šla s ním. Neměla žádnou moc, nemohla mu pomoci vyvolat ducha Země. Mohla mu poskytnout jediné: útěchu.

A tu zoufale potřeboval. Nevěděla, jak mu má pomoci čelit budoucnosti. Museli se postavit mnoha nepřátelům: Raj Ahten je ohrožoval ze západu, Lowickerova dcera a král Anders ze severu. Střetla se s vrahem z Inkary, zatímco z půdy pod jejíma nohama vyrašili ničitelé.

Máme-li všichni zemřít, alespoň zemřeme v boji, usoudila Ioma nakonec. A ona bude Gaborna v tomto boji podporovat.

Bála se však, že ostatní nikoliv.

„Prosím, odpověz nám," zaprosila tiše Zemi.

* * *

Země Gaborna úplně zakryla. Chladná zemina mu protekla mezi prsty na rukou i na nohou, zasypala mu hruď, tížila ho na rtech a na víčkách.

Na několik dlouhých vteřin zadržel dech. Během toho vyslal kupředu své myšlenky, své prosby.

„Odpusť mi. Odpusť. Již nikdy znovu nepopřu moc, kterou jsi mi svěřila."

Stáhl svou mysl a naslouchal odpovědi. Země nejčastěji promlouvala hlasy myší, křikem divokých labutí nebo zvukem větve praskající v lese. Jen při vzácných příležitostech mluvila jazykem lidí.

„Odpusť mi," zase zašeptal Gaborn. „Skláním se před tvou vůlí. Dovol mi zachránit zrno lidství. Nic víc nežádám. Dovol mi stát se znovu tvým služebníkem."

Neuslyšel žádnou odpověď.

Představoval si budoucnost, jaká bude, pokud nezíská zpět svou moc. V duchu viděl lidi prchající před ničiteli, skrývající se v kopcích, v jeskyních, bojujících, jak nejlépe dokáží.

Představoval si sám sebe, jak používá jedinou zbývající schopnost, schopnost rozeznat nebezpečí, aby zachránil ty, kteří jsou v dosahu jeho hlasu.

Ale nakonec selže. Možná zůstane posledním člověkem na zemi a jeho dar se změní v kletbu.

Zadržel dech, dokud ho nezačaly pálit plíce a svaly nezačaly sténat bolestí.

Minulou noc, když odpočíval pohřben zeminou, ho Země zbavila potřeby dýchat, umožnila mu uvolnit všechny svaly a usnout osvěžujícím spánkem.

Dnes v noci… vzpomněl si na to, co říkal duch Země, když k němu poprvé promluvil. „Kdysi žili na zemi Tothové. Kdysi obývali zdejší končiny Duskinové… až přijde konec dnešních temných časů, i lidstvo se stane jen pouhou vzpomínkou.“

* * *

Země se lehce chvěla. Ioma věděla, že Gaborn u Carrisu přivolal zemětřesení. Proto chvění považovala jen za jeho dozvuky.

Ale země se chvěla dál. Listí stromů syčelo a z kopce se začalo valit několik kamenů. Půda pod Iominýma nohama se otřásla a Země náhle Gaborna vyvrhla ze svého nitra, takže se zčistajasna objevil na povrchu.

Všude kolem se do vzduchu začal zvedat prach. Na povrch země se vynořovalo něco, co zprvu vypadalo jako šedivé kameny, ale Ioma si vzápětí uvědomila, že se jedná o kosti – vraní zobák, lebka koně, lopatka, která mohla patřit divokému kanci. To všechno se vynořilo na povrchu společně s Gabornem.

Gaborn si zoufale otřel hlínu z tváře a zalapal po dechu. Posadil se, nahý, pokrytý prachem.

Chvění přestalo a kolem malé skupinky se prokutálel poslední balvan.

Binnesman ukázal holí na kousky kostí rozesetých kolem. Zamračil se, potřásl hlavou a chvíli mlčel. „Dostal jsi odpověď,“ řekl nakonec.

„Ale co ta odpověď znamená?“ otázal se Gaborn.

Binnesman se poškrábal na bradě. „Země mluví k *tobě*. Co ta odpověď znamená pro tebe?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Gaborn.

„Tak o ní přemýšlej,“ opáčil Binnesman. „Odpověď pochopíš. Věř svým pocitům. Věř Zemi.“

Bez dalších slov se obrátil a s Prastarým v závěsu se vydal zpět dolů z kopce.

Gaborn se vyškrábal na nohy, zvedl několik úlomků kostí a zíral na ně, jako by se z nich snažil vyčíst skryté poselství. Ioma mu přinesla jeho plášť a přehodila mu ho přes ramena.

„Kosti v zemi…“ mumlal si Gaborn. „Místo Kostí… pod zemí. Hledej Místo Kostí.“

Ioma nepotřebovala žádného čaroděje, aby jí to přeložil. I Gabornovi to muselo být jasné: Země ho odmítla, odmítla jeho prosbu. „Země bude pokrytá kostmi,“ zašeptala.

Gaborn se zarazil a přitiskl si k hrudi lebku psa. „Ne! Takhle to určitě není!“

Ioma ho objala pažemi a snažila se ho utišit.

Gaborn se ze všech sil snažil být dobrým králem Země. Nebyl chladný ani necitelný. Nebyl válečník. Kdyby byl cokoli z toho, Ioma by se do něj nikdy nezamilovala.

Ale díky chybám, kterých se dopustil, nejspíš všichni zemřou.

Jsem dost silná, abych mu navzdory tomu byla oporou? přemýšlela.

„Co budeme dělat teď, má lásko?“ zeptala se.

Gaborn zíral do země, až na plášť přehozený přes ramena zcela nahý. „Nejprve musíme varovat Skalbairna a zbytek mých vojáků, že jsem ztratil svou moc. Pak uděláme, co po nás Země žádá.“

3
ROZPORUPLNÝ MUŽ

Důvěřiví lidé často zaměňují prohlášení cyniků za skutečnou pravdu. Cynikové tvrdí, že všichni lidé jsou od základu špatní a že život nemá žádný hlubší smysl. Ale moudrý člověk ví, že ne všichni lidé jsou špatní a že život přináší radost stejně jako smutek.

Prohlášení cyniků jsou pouhé polopravdy, jsou odvrácenou stranou moudrosti.

– z deníku krále Jase Larena
Sylvaresty

„Problém je v tom, že Gaborn svůj lid miluje příliš mnoho a Raj Ahtenovi na jeho poddaných ani za mák nezáleží," řekl nejvyšší maršál Skalbairn, když on a sir Chondler jeli nočním lesem při pronásledování ničitelů. Skalbairn od Gaborna, který nalezl útočiště v Balingtonu, obdržel záhadné varování. Skalbairn i Chondler se v tom stále pokoušeli najít nějaký smysl.

„Pamatuj na má slova, z toho nevzejde nic dobrého," řekl Chondler. „Lidé se nikdy nespokojí jen s tím, že zasadí semena své vlastní zkázy. Nejprve pečlivě zorají zemi, pak ta semena zalévají vodou, aby vzklíčila a nakonec sklidí bohatou úrodu."

Nejvyšší maršál Skalbairn si odfrkl. „Nikdo vědomě nevítá vlastní zkázu." Chondlerův kůň jel vepředu a jeho jezdec

schválně nechal jednu větev, aby švihla zpátky a udeřila Skalbairna do tváře. Zjevně to byla odplata za ono odfrknutí.

„To mě tedy ranilo," řekl Skalbairn.

„Promiň."

„Pokud je to nejhorší zranění, které dnes v noci schytám, jsem šťastný člověk," odpověděl Skalbairn.

Připravoval další útok na ničitele. Chtěl se dostat na kopec, kde dalekovidec sir Skerret zapálil signální lucernu, ale zdálo se, že k tomu kopci nevede jediná zatracená cesta. Bylo zataženo; a takhle vysoko v horách se déšť měnil ve sníh.

„Lidé si připravují vlastní zkázu na stovky různých způsobů," trval na svém Chondler. „Všiml sis například, jak snadno lidé dojdou zkázy skrze svou vlastní dobrotu?"

„Jak to myslíš?"

„No, když jsem byl malý kluk, znal jsem jednu ženu, která byla tak dobrodušná, že ji všichni chválili. Pekla chléb pro chudé, dávala chudým peníze, dávala jim dobytek ze svých stád – a nakonec jim dala i svůj dům. Nakonec se ocitla na ulici jako žebrák a v zimě umrzla. Tak ji její vlastní dobrota dovedla ke zkáze."

„Chápu," řekl Skalbairn. „A ty si myslíš, že se něco takového stává často?"

„Jen počkej," řekl Chondler. „Můj příběh ještě neskončil: ta žena měla syna, který když viděl, že přišel o své dědictví, odešel na venkov a stal se lupičem. Okradl každého, na koho narazil. Jak se zdálo, nikdo ho nedokázal chytit, a proto se začal považovat za velikého lupiče. Členům své tlupy neustále opakoval, jak je skvělý. Zrovna měl proslov ohledně své skvělosti, když se mi podařilo připlížit se k jeho táboru a střelit mu šíp přímo do hrdla."

„Povedená historka," řekl Skalbairn.

„Z toho vyplývá, že se buď dobrota mění ve zkázu nebo sami sebe přesvědčujeme, že zlo, které pácháme, je vlastně dobro. Ale v obou případech zasazujeme semena vlastní zkázy.

Náš veliký Král Země Gaborn Val Orden si myslí, že láska k lidstvu je základem všeho – ale právě tato jeho láska ho zničí a nás s ním. Mimochodem, Raj Ahten doufá, že se mu na západě podaří sebrat novou armádu a s ní nás rozdrtí."

„Ha, ha," Skalbairn se zasmál. „Jaká dokonalá argumentace!" Zdálo se, že to jsou pochvalná slova, ale Skalbairn v duchu Chondlera považoval za rozporuplného chlapíka, který si o sobě jen myslí, jaký je filosof.

„A my jsme uvízli přímo uprostřed! Říkám k čertu se všemi králi a urozenými pány. Každý člověk by se měl starat sám o sebe." Sir Chondler přitáhl koni uzdu a zahleděl se před sebe. „Nevidím žádnou cestu."

Skalbairna až dosud ani nenapadlo, že by zdejší lesy mohly být tak temné a husté. Propletenými větvemi nad hlavou skoro ani nebylo vidět nebe. Kmeny stromů byly tak blízko u sebe, že mezi nimi nebylo vidět dále než na pár kroků.

Sir Chondler po chvíli zamířil slepě kupředu. „Chystám se připojit k Vlčímu Bratrstvu," řekl po chvíli, jako by ho to právě napadlo. „Co ty na to?"

Skalbairn nevěděl, co si o tom má myslet. Pověsti, které dolétly k jeho uším z Carrisu byly tak zvláštní, že se chtěl o celé věci dozvědět víc, než si na ni utvoří nějaký názor.

Raj Ahten zaútočil na Gaborna. To byl matoucí tah. A během toho útoku Gaborn nějak ztratil svou moc.

To byla možná ta nejvíce znepokojivá zpráva, jakou Skalbairn obdržel za celý svůj život. Nevěřil by tomu, kdyby mu to nenapsal vlastní rukou.

Skalbairn svíral pergamen se zprávou stále v ruce. Součástí Gabornovy zprávy bylo i toto: „Přeruš útoky, dokud se k tobě zítra nepřipojím."

Skalbairn nevěděl, co si o tom myslet. Ale protože byl velitelem Spravedlivé Hordy, mnozí budou pozorně sledovat, komu slouží.

„Já?" opáčil. Sekerou odsekl větev, která mu stála v cestě. „Já už jsem byl ve službách mnohých. Přísahal jsem věrnost lordu Brockovi z Toomu. To jsem byl ještě chlapec. Pak jsem se stal Spravedlivým Rytířem a do třetice jsem odpřisáhl věrnost Králi Země. Už na to začínám být příliš starý. Proto nejspíš má věrnost zůstane tam, kde jsem ji naposledy zanechal. To jest v rukách Krále Země."

„Ale to, že vstoupím do Vlčího Bratrstva ještě neznamená, že přestanu sloužit Gabornovi," namítl Chondler.

„To může, ale také nemusí být pravda. A pokud to pravda není, porušil bych závazek Králi Země po pouhých třech dnech. To je příliš rychlé dokonce i na Spravedlivého Rytíře! Kromě toho všichni lidé nejsou takoví hlupáci, za jaké je považuješ. Věř mi, Gaborn svůj příběh ještě nedopsal.“

Chondler se zasmál. „Vkládáš do toho hocha více víry než já.“ Přitáhl uzdu a skrze sněhové vločky zamžoural do tmy. „Hrome!“ řekl znechuceně. „Cesta je pryč. Jsme na ideálním místě pro přepad.“

„Pravda,“ odpověděl Skalbairn a připravil se k otočení koně.

„Poslouchej,“ upozornil ho Chondler. „Musíme být blízko.“ Sundal si přilbu a naklonil hlavu.

I Skalbairn si stáhnul z hlavy přilbici a chvíli nechal sněhové vločky, aby ho chladily na zpoceném čele. Zhluboka nasál vzduch, aby dokázal rozlišit jednotlivé pachy. Jeho uši rozeznaly zvuk charakteristický pro ničitele – hned za kopcem jich musely být desítky tisíc. Horda ničitelů drtila stromy, které jim stály v cestě a kameny se pod jejich nohama měnily ve štěrk. Země se otřásala a ničitelé syčeli. Mířili na jih k pevnosti Haberd stejnou cestou, po které přišli k Carrisu.

Mezi mraky se rozzářil blesk a jeho rozeklaná vidlice se dotkla vrcholků hor. V jeho světle Skalbairn spatřil mezeru mezi stromy nalevo, ale chvíli čekal a počítal. Než zazněl hrom, uplynulo čtyřicet sekund.

Čtyřicet sekund bylo příliš mnoho a na klidu to Skalbairnovi nepřidalo. Ničitelé se báli blesků. Ale jestli hromu trvalo tak dlouho, než se jeho zvuk ozval tady, ničitelé se tak vzdálené hrozby nezaleknou.

No co, věděli jsme, že tato bouře nebude trvat věčně, pomyslel si Skalbairn.

Blýskavice trvala téměř čtyři hodiny. Bouře, která se rozzuřila nad Carrisem, byla vskutku divoká a do země bušily kroupy velikosti holubích vajec. A i když se bouře utišila, jazyky blesků se stále tu a tam objevovaly na nebi v takové míře, že to stačilo.

Skalbairn viděl ničitele, prchající hlava nehlava přímo proti skále, jen aby unikli bleskům. Viděl, jak někteří padají v

bezvědomí jako lidé, kteří zakusili příliš mnoho bolesti. Tisíce těch obrovitých stvůr zkrátka jen zabořilo hlavu do hlíny a žádná z nich se nebránila, když na ni Skalbairnovi rytíři útočili.

To všechno byly snadné cíle – oslepení, ranění, prchající ničitelé. Skalbairnovi Spravedliví Rytíři rozpoutali mezi stvůrami taková jatka, o jakých se maršálovi ani nesnilo. Odhadoval, že během těch čtyř hodin pobili přinejmenším devět tisíc ničitelů. Jeho rytíři se připojili k Runovládcům z Mystarie, Planin, Heredonu – dokonce se k nim přidali i Neporazitelní z Indhopalu, kteří byli ještě ráno jejich smrtelnými nepřáteli.

Skalbairn si získá místo v historických knihách. Bardové budou zpívat o Gabornově vítězství u Carrisu a Skalbairnovo jméno bude s tímto vítězstvím navždy spojeno. Tyto písně budou znít skvěle za doprovodu píšťal a bubnů – jako divoký útok za bouřlivé noci.

Samozřejmě, že pravda o jeho činech není ani zdaleka tak vzrušující, jak se to objeví v budoucích baladách. Skutečnost byla taková, že ničitelé prchali směrem totožným s dobře udržovanou cestou. Proto se za armádou dokázaly držet zásobovací kolony s náhradními zbraněmi a zásobami a to byl hlavní důvod, proč Skalbairnovi muži mohli pronásledovat ničitele tak dlouho.

Ale tady v horách se terén obrátil proti nim. Ale stejně tak se obrátil i proti ničitelům.

Ničitelé teď dokázali urazit méně než dvacet mil za hodinu. A když vyšplhali do vyšších poloh chladných hor, začínali být letargičtí a pohybovali se téměř polovinou jejich normální rychlosti.

„Mám pocit, že vlevo se stromy trochu rozestupují," řekl Skalbairn.

„Všiml jsem si. Ale obávám se, že tam bude spíš nějaký útes než mýtina."

„Viděl jsem tam louku," tvrdil Skalbairn. Chondler byl rozporuplný, tvrdohlavý člověk. „Pojď, přesvědčíme se."

Chondler ze sebe vydal těžký povzdech, který by mu v jiné armádě vysloužil trest, přinejmenším bití. Ale mezi Spravedlivými Rytíři byla neposlušnost stejně běžná jako

blechy v pokrývkách. Chondler obrátil koně ke Skalbairnově „louce“.

Pochopitelně, že to byl útes. Čtvrt míle pod nimi se rozkládalo hadovité údolí, kterým se řítili ničitelé připomínající záplavu.

Bylo jich mnoho. V Internooku bývaly na podzim veliké záplavy, protože tající voda z hor přitékala do nížiny. Díky tomu se až dolů do nížiny dostávali pstruzi, kteří obvykle žili jen v horských potocích a v pramenech velikých řek. Ničitelé v kaňonu mu připomínali úhoře.

Znovu se zablesklo, tentokrát ještě dál než předtím. Ničitelé se však valili dál. Bouře končila.

Ale Skalbairn si alespoň v tom záblesku mohl ničitele lépe prohlédnout. U Carrisu nesli ničitelé děsivé zbraně – meče dlouhé dvanáct stop nebo kladiva, jejichž hlavice vážily tolik jako kůň. Ale teď se zdálo, že přinejmenším polovina ničitelů své zbraně při útěku zahodila.

Ničitelů bylo více druhů, ale v mase pod nimi převažovali válečníci. Ti měli zjevně jako jediní dostatek sil přežít tak dlouhý úprk.

Kromě válečníků však bylo tu a tam vidět i jinou siluetu, ještě děsivější. Jednalo se o šarlatové čarodějky. Bylo snadné je v davu rozeznat. Na lebkách a nohách měly vytetované runy, které ve tmě zářily.

Jedna šarlatová čarodějka se náhle oddělila z davu a prudce zarazila svou hlavu do země. Pak začala rýt nohama a v okamžení zmizela pod zemí.

Celá věc se udála tak rychle, že Skalbairn mohl jen stěží uvěřit svým očím. Viděl však divočáky, kteří se v lese dokázali podobně dovedně skrýt v kupě humusu. A měkká půda na dně kaňonu poskytovala dobrý úkryt – dokonce i pro monstrum vážící dvanáct tun.

„Viděl jsi to?“ zeptal se Skalbairn Chondlera. Už když mluvil, zmizela pod zemí další šarlatová čarodějka, a pak ještě další. Válečníci stále slepě prchali.

„Viděl,“ odpověděl Chondler. „Připravují léčku.“

Stejně jako kanci v lese. Schovají se, aby se pak vrhli na člověka a nabrali ho svými kly.

Skalbairn pohlédl na sever do zákrutů kaňonu. Odhadoval, že jeho kopiníci za ním zaostávají o pár mil. Takže jsou mimo dosah nebezpečí.

Na jihu se sráz kaňonu zvyšoval. Stěny byly příkré a nebezpečné. Muž na koni by mohl jen stěží doufat, že vyjede nahoru.

Na jihu se ničitelští válečníci dostali ke vstupu do údolí a dále nepůjdou. Začali se zavrtávat do příkrých stěn útesu.

Sir Skerret stál na vrcholku špičaté skály asi tři sta yardů daleko a zářící lucernu měl pověšenou na hrotu kopí. V jejím světle dokázal Skalbairn rozeznat jeho pravidelný profil, vousy vykukující zpod přilby a zlacené zdobení jeho zbroje.

„Tak proto nás sir Skerret přivolal. Chtěl nás varovat," řekl maršál Chondler.

Skalbairn nemohl připustit, aby jeho muži vjeli do léčky, ale šarlatové čarodějky pro něj představovaly značné pokušení. Čarodějky byly srdcem ničitelských sil. Po celá staletí nabízeli vládci Rofehavanu za každou zabitou čarodějku odměnu v podobě pěti magických tyčí.

Kromě toho ničitelé stále představovali hrozbu. Mířili na jih do divočiny. Ale celá horda se může kdykoliv stočit směrem na východ k městům stojícím podél řeky Donnestgree.

Skalbairn se v duchu radil sám se sebou. Dnes ráno v žáru bitvy uslyšel Gabornův hlas varující ho před nebezpečím. Tucetkrát mu Gaborn zachránil život.

Ale teď neslyšel nic.

„K čertu s nimi," proklel ničitele. Až pominou blesky, ničitelé se přeskupí a budou schopni znovu bojovat jako ukázněná jednotka. Skalbairn se snažil odvrátit katastrofu. Proč zůstal Gaborn trčet v Balingtonu? V dopise napsal, že stále dokáže vycítit nebezpečí. Tak proč nepřišel, aby útok osobně řídil?

Skalbairn zmačkal Gabornovo varování, hodil je na zem a pak obrátil koně zpátky k cestě. „Počkáme do zítřka."

4
ROZUM V HRSTI

Nejdůležitějším předmětem studia každého Runovládce je správné použití moci.

– nápis nade dveřmi Komnaty Zbraní
v Domě Porozumění

Vzhledem k hustému dešti a k tmě dorazili do Balingtonu dlouho po půlnoci – sedm promočených mužů jedoucích mezi kopci, které byly holé jako plešaté hlavy. Všichni do jednoho na sobě měli hnědé róby učenců a zpod špičatých kápí jim vykukovaly plnovousy.

Jeli tak pomalu, že by je náhodný pozorovatel mohl považovat za duchy. Jen cinkot okovaných kopyt jejich koní prozrazoval, že jsou živými bytostmi. Nemluvili. Většinou se stěží odvažovali dýchat. Na tvářích některých z nich ležel strach. Výrazy ostatních byly zamyšlené. Někteří z oněch starců svírali meče a válečná kladiva a napínali sluch ve snaze zaslechnout případné ničitele.

Ale jediný zvuk okolo nich byl pleskot dešťových kapek. V posledních hodinách se bouře přesunula na sever. Z nebe crčela voda, která všechno okamžitě promočila až na kůži a z rozblácené cesty se stal potok. Mraky vše zahalily temnotou. Zhruba šedesát bíle omítnutých kamenných chalup v Balingtonu vypadalo jako přihrbené stíny číhající ve tmě.

Odněkud přiběhl pes, který s vyplazeným jazykem sledoval malou skupinku.

Jediné světlo pocházelo z lucerny pověšené před hostincem.

Jerimas, vůdce celé skupiny, v této hospodě nikdy nebyl. Přesto si ji dobře pamatoval. Král Orden ji považoval za pokojné místo, kde se člověk může dobře skrýt před žárem léta. Jerimase však pohled na hostinec nijak nepotěšil.

Stále se snažil vyrovnat s pohledem na bitevní pole u Carrisu. Tam byli ranění, kteří potřebovali ošetřit, hladoví, které bylo nutné nakrmit, a ničitelé, se kterými bylo třeba bojovat. Před pár hodinami poslal Gaborn dopis, ve kterém Jerimase a ostatní držitele rozumu krále Ordena požádal, aby přišli do Balingtonu, jak nejrychleji to bude možné. A hned za tímto poselstvím přišlo další, které popisovalo současný stav království – Raj Ahtenův ústup, hrozbu, kterou představují Lowicker a Anders na severu a vrahové z Inkary na jihu.

Nejzávažnější ze všeho však bylo varování, že Gabornova moc je silně oslabena.

„Takže Balington byl opět ušetřen," řekl jeden z učenců. Poukazoval na zvláštní historii této vsi. Přestože kolem ní už vzplálo mnoho bitev, Balington z nich vždy vyšel bez nejmenšího šrámu. Před dvěma dny kolem pochodovala Raj Ahtenova armáda, ani ne tři míle na západ odsud. Raj Ahtenovi vojáci byli vyhladovělí, potřebovali přístřeší a koně. Přesto se však nikdo v Balingtonu nenamáhal uprchnout. Starosta, obchodníci i sedláci měli pocit, že jejich vesnice je zkrátka příliš daleko od cesty a je příliš malá, než aby stála útočníkům za odbočku.

Celkem dvacetkrát v posledních osmi stech letech běh událostí ukázal, že obyvatelé Balingtonu mají pravdu. Jejich vesnici nikdy nikdo nevyplundroval, nevypálil ani nevyloupil.

„To je veliké štěstí," řekl další učenec.

„Žádné štěstí," opáčil Jerimas. Zhluboka nasál vzduch vonící deštěm. Zachytil v něm rovněž zvláštní minerální odér připomínající vzduch hluboko v jeskyni. Tomuto pocitu dodávaly na věrnosti i oba kopce naklánějící se k sobě jako dva starci. Přestože zdejší země byla celkem rovinatá, Jerimas měl pocit, jako by cestoval do hlubin země. „Toto místo oplývá velikou Mocí Země. Zdejší lidé žijí pod její ochranou. Na to vsadím svůj nejzdravější zub."

Jerimas pochopil, že toto je ideální místo, kam se může Král Země vypravit. Přesto však nechápal Gabornovy důvody. Vždyť posel Jerimase varoval, že Gaborn ztratil část své moci. Možná byl jen unavený a přišel sem, aby své síly obnovil.

Učenci zanechali své koně v péči chlapce, který vyběhl ze stáje jako by uhýbal před sprškou šípů a ne před pouhými kapkami deště. Stopy v blátě jasně ukazovaly, že celou noc chodili dovnitř i ven z hospody lidé. Přinejmenším jeden z nich byl kurýr, kterého vyslal za Gabornem Jerimas. Měl Krále Země upozornit na to, že učenci se sem nedostanou dřív než po půlnoci.

Jerimas usilovně přemýšlel. Více než dvacet let sloužil jako Králův Rozum, Zasvěcenec Gabornova otce. Viděl svět očima krále Ordena, slyšel jeho ušima. Královy vzpomínky mu uvízly v mozku. Znal většinu toho, co si král Orden myslel a vše, v co doufal.

Jerimas se stal králem Mendellasem Drakenem Ordenem ve všech ohledech s výjimkou titulu. Teď poprvé od chvíle, kdy Orden zemřel, uvidí Jerimas jeho syna.

Setkání lidí jako byli Jerimas s členy rodiny pozůstalého bývala bolestná. Vdovy cítily nervozitu před cizinci, kteří je důvěrně znali. Děti odmítaly ty, kteří připomínaly stíny jejich otců.

Gaborn. Světlo mého života, má radost, pomyslel si Jerimas. Vzpomněl si na vzrušení, které ho zachvátilo, když se novorozený Gaborn poprvé ocitl v jeho náručí, vzpomněl si na naděje, které cítil, když Gaborna viděl vyrůstat. Vzpomněl si na hrůzu toho dne, když vrahové zabili Gabornovu matku i sourozence.

Jerimas byl méně než Gabornův otec, ale více než cizinec.

Teď, jak přikazovala dlouhá tradice, bude muset nejspíš přinést zprávu o smrti krále Ordena. Jerimas byl schopen povědět Gabornovi nejen o událostech, které vedly ke králově smrti. Věděl i to, co si Gabornův otec myslel, když umíral.

Vyprávění příběhu o mrtvém byl obřad, který se tradičně prováděl po smrti pána. Byla to smutná záležitost, která se odehrávala v přísném soukromí.

Ale víc než to Jerimas dychtil zjistit, jak si stojí. Přijme Gaborn rady, které mu Jerimas a ostatní Zasvěcenci krále Ordena touží poskytnout? Bude s nimi jednat jako s přáteli? Nebo je zažene pryč?

Jerimas zaváhal, než zaklepal na dveře, protože zaslechl Gabornův hlas zvýšený v hádce.

* * *

„Můj otec tvrdí, že nejsi Král Země," řekl princ Celinor.

„A teď došlo k tomu, že se jeho lež stala pravdou." Gaborn se přinutil k úsměvu.

Oheň v krbu osvětloval obyčejnou místnost. Gaborn, Ioma, Celinor a Erin seděli kolem prostého stolu. Den, učenec, jehož životní náplní bylo zaznamenávat události Gabornova života, mu stál tiše za zády. Jureem odjel již před dlouhým časem, aby předal Gabornovo varování nejvyššímu maršálovi a ostatním. Čaroděj Binnesman pracoval na svém Prastarém, což bylo stvoření připomínající ženu s temně zelenými vlasy a kůží o něco světlejšího odstínu. Ležela natažená na barovém pultu, který byl osvětlen dvěma lojovými svíčkami.

„Vaše Výsosti," pokračoval Celinor v přesvědčování, „až se svět dozví, co jste utrpěl, dodá to jen důvěryhodnosti lžím mého otce. Jako bych slyšel ty jeho řeči: ‚Vidíte, říkal jsem vám, že je to jen nevycválaný spratek. Teď prohlašuje, že svou moc takzvaně ztratil. Jak přesvědčivé!'"

„Tvůj otec má horší problémy, kterým musí čelit, než je Gaborn," opáčila Ioma. „V severním Crowthenu se přece na povrch vynořili ničitelé. Jestli vyrazí na jih přímo do srdce otcovy říše…"

„Nejsem si jistý, zda to můj otec bude považovat za větší hrozbu," odvětil Celinor. „Má z tvého manžela zcela nesmyslný strach. A teď je Gaborn náhle velice zranitelný."

„Hledáš stíny tam, kde žádné nejsou," prohlásila Ioma. „Tvůj otec by se neodvážil vystoupit proti Králi Země."

Celinor tázavě pohlédl na Gaborna, ale ten uhnul pohledem a spočinul jím na čaroději Binnesmanovi. Binnesman se nakláněl nad zelenou ženou. V ruce měl misku s kašovitou

hmotou, kterou vytvořil z růžových okvětních plátků a rozličných druhů listí. Namáčel do směsi prst a kreslil ženě na tváři runy. Žena byla dokonale nehybná, dokonce ani nedýchala. Vypadalo to, jako by zemřela. Žádná živá bytost by nemohla být tak dokonale nehybná. To jen dodávalo síly auře tajemství, která se okolo Binnesmanova stvoření vznášela.

„Celinor má pravdu," zašeptal Binnesman, aniž by vzhlédl. „Jeho otec představuje hrozbu. Pracují tu jakási kouzla. Chování krále Anderse naznačuje, že ho postihlo něco mnohem závažnějšího než jen obyčejné šílenství."

„Možná, že já bych ho dokázal přesvědčit," řekl Celinor.

„Pokud mysl tvého otce uchvátil vítr," řekl Celinorovi Binnesman, „nedokážeš ho přesvědčit o ničem. Bylo by nebezpečné to byť i jen zkoušet. Važ má slova: tady nebojujeme jen s ničiteli a lidmi, ale i s neviditelnými mocnostmi."

„Přesto může rozum stále převážit," prohlásila Ioma s nadějí v hlase. „Když ne u Anderse, tak snad u těch, které se snaží oklamat. I kdyby Anderse postihlo šílenství, svět nebude naslouchat jen jeho lžím. Gaborn dnes povolal červa světa a zahnal ničitele od Carrisu. Lidé se o tom doslechnou a ti, kteří touží po pravdě, se postaví po jeho bok."

„Chceš říct, že lidé toužící po pravdě po jeho boku zemřou," odsekl Celinor, „zatímco falešníci budou kroužit kolem jako vlci. Přísahám, že nepřipustím, aby se můj otec stal jedním z těch falešníků."

„Dokážeš si s ním poradit sám?" vstoupila do hovoru Erin.

„Věřím, že ano."

„I kdyby to znamenalo, že ho budeš muset dokonce zabít?"

„K tomu nemusí dojít," řekl Celinor.

„Ale dokázal bys to?" otázala se Erin tvrdě. „Nebo pokud na to dojde, budeš potřebovat někoho, kdo mu srazí hlavu místo tebe?"

Celinor na ni ostře pohlédl. Se svými světlými vlasy, štíhlou postavou a jasnýma, mírumilovnýma očima vypadal jako učenec nebo léčitel, ne jako člověk schopný otcovraždy.

„Proč se na to vůbec ptáš?" otázal se Gaborn jemně Erin. „Chtěla bys snad, aby Celinor bojoval se svým otcem?"

„Ne, pokud se tomu můžeme vyhnout. Ale nechci, aby zavíral oči před rizikem, které podstupuje.“

„Promluv si tedy se svým otcem,“ řekl Gaborn Celinorovi. „Řekni mu, že bych rád zahájil vyjednávání a obnovování starých smluv. Možná to ukonejší jeho obavy.“

„Udělám to, mylorde,“ slíbil Celinor. „Mohu teď odejít?“

Gaborn si Celinora nikdy nevyvolil, a proto nemohl vědět, zda mu hrozí nebezpečí. Ale zdravý rozum mu napovídal odpověď. „Cesty jsou teď v noci nebezpečné,“ varoval ho Gaborn. „Myslím, že bude nejlepší, když počkáš do rána.“

Obrátil se k Erin Connal a zeptal se: „Půjdeš s ním? Ucítím-li, že jsi v nebezpečí, pokusím se tě varovat. Ale snaž se nepozvednout ruku proti žádnému člověku, pokud tvůj život nebude v ohrožení.“

„Jak si přeješ, mylorde,“ řekla Erin.

Kdosi otevřel hlavní dveře a do místnosti zavál chladný vítr. Venku stálo několik mužů. Gaborn viděl jen nejasné stíny. Nejprve je považoval za rytíře z Heredonu nebo posly od Skalbairna.

„Vaše Výsosti,“ oznámil stařecký mužský hlas, „jsme nositelé králova rozumu. Přišli jsme vyprávět příběh mrtvého.“

Chvíli nikdo nepromluvil. Jediný zvuk, který se ozýval, byl šepot deště na nádvoří.

„Mylorde, vzhledem k tomu, že nás čeká dlouhá cesta, půjdu se raději postarat o koně,“ řekla Erin Nocnal spěšně. Vyrazila z místnosti s Celinorem v závěsu. Gabornův Den je následoval, jako by měl venku nějakou neodkladnou záležitost.

Ioma pohlédla na Gaborna a ptala se ho očima, zda má také jít. Vyslechnutí příběhu o mrtvém byla soukromá záležitost. Myšlenky, které má člověk před smrtí, mohou být stejně ponižující jako osobní. „Zůstaň,“ řekl Gaborn. Ioma přikývla. Chtěla s ním zůstat.

Binnesman stále pracoval na zelené ženě. „Potřebuji ještě chvíli,“ řekl. „Kreslím jí na kůži ochranné runy a musím to dodělat než mi směs ztvrdne.“

Gaborn věděl, že to zabere nějaký čas. Měl pět odkazů metabolismu, a proto mu obyčejná chvíle připadala jako

věčnost. A když ostatní mluvili, jejich slova jakoby dlouho visela ve vzduchu.

Binnesmanova práce však byla velmi důležitá. Zelená žena byla válečníkem Země, ale nemohla bojovat, dokud ji Binnesman neodpoutá, dokud jí nedá svobodnou vůli. A to nemohl učinit, dokud ji nesváže ochrannými kouzly a nenaučí jak správně bojovat a jak se bránit.

„Zůstaň tu a pokračuj v práci," řekl Gaborn tiše. „Zelená žena musí být schopna obrany."

Ioma a Gaborn stáli ruku v ruce.

Bývalí Ordenovi Zasvěcenci zaplnili místnost. Většinou se jednalo o starší muže. Tomu nejmladšímu nemohlo být méně než čtyřicet. Vlasy měli nakrátko ostříhané a na sobě měli hnědé róby běžné mezi učiteli Domu Porozumění.

„Gaborne!" zavolal vysoký šedovousý stařec na uvítanou. V hlase starého muže zazněla láska, kterou Orden cítil ke svému synovi. Tento dřívější Zasvěcenec byl nejspíš po celý život zavřený v Modré Věži, neboť svůj rozum propůjčil králi.

Gaborn k němu nejprve natáhl ruku, ale po chvíli váhání ho raději objal. „Buď zdráv, příteli," řekl. „Jak se jmenuješ?"

„Jerimas." Starý muž promluvil váhavě, jako by to jméno patřilo nějakému cizinci. Zíral na Gaborna, zkoumal jeho tvář. „Já… jmenuji se Jerimas."

Jerimas byl hubený, s velikýma očima tak tmavýma, až byly skoro černé, a trojúhelníkovou tváří. Až na věneček stříbrných vlasů byl skoro plešatý a měl dlouhý stříbrný plnovous.

„Jerimas," zopakoval Gaborn. Zkoumal Zasvěcence a všiml si, kolik z nich naklání hlavu doleva, stejně jako to dělal jeho otec.

„Jsi připraven vyslechnout příběh o mrtvém?"

„To bude muset počkat na vhodnější příležitost," odpověděl Gaborn. „Nepovolal jsem vás kvůli tomu. Vím velmi dobře, jak můj otec zemřel."

„Když umíral, byl myšlenkami u tebe," řekl jeden ze Zasvěcenců.

„Vím, že mě miloval," řekl Gaborn. „A vaše přítomnost zde mne těší. Ale čekají nás naléhavější záležitosti."

Gaborn se zhluboka nadechl. Po bitvě u Carrisu se cítil tělesně i duševně vyčerpán. V posledních hodinách usilovně přemýšlel, co dál. Teď potřeboval pomoc těchto mužů.

„Zrovna teď velíte Carrisu. Víte, jaká je jeho obranyschopnost, znáte jeho obyvatele. Ale já od vás požaduji víc – mnohem víc.

Pro naše účely jste vy, kteří jste sloužili mému otci, jeho plnohodnotnou náhradou. V každém z vás je otištěno i jeho chování. Povolal jsem vás sem, protože potřebuji vaši moudrost a radu. Nemohu spravovat záležitosti svého království sám.

Jak už vám Jureem možná řekl, ztratil jsem část své moci. Stále dokážu vycítit nebezpečí a cítím je všude kolem nás. Ale nemohu varovat své Vyvolené. Budu potřebovat vaši pomoc. Potřebuji, abyste se postarali o obranu Mystarie a Heredonu.“

„Budeš s námi, abys na nás dohlížel?“ otázal se Jerimas. V očích se mu objevila naděje.

„Udělám vše, co budu moci,“ řekl Gaborn. „Ale nic neslibuji. Za úsvitu vyrazím k Carrisu, abych poskytl trochu útěchy raněným. Ale musím rovněž strávit nějaký čas se Skalbairnem a pomoci mu v boji proti ničitelům. Musíme je potrestat za jejich útok na Carris. Musíme je přinutit, aby se nás začali bát.“

Několik starců zamyšleně přikývlo na souhlas.

„Potom… nevím. Cítím, že Země si přeje, abych bojoval někde jinde.“

„Mohli bychom jít s tebou,“ nabídl Jerimas. „Budeme stát po tvém boku a pomůžeme ti radou.“

„Možná,“ řekl Gaborn. Teď se dostal k jádru celé záležitosti, k otázce, která ho nejvíc znepokojovala. „Povězte mi, slyšel někdo z vás o Místě Kostí?“

Všichni na něj překvapeně pohlédli. Někteří zavrtěli hlavami.

„Nemusí to být přesné jméno toho místa,“ pokračoval Gaborn. „Může to být jen popis. Země mne povolala, abych tam bojoval. Předpokládám, že může ležet… pod zemí. Možná se jedná o důl, hřbitov nebo nějakou starou metropoli.“

Starci znovu zavrtěli hlavami. Gaborn o této hádance přemýšlel celé hodiny. Binnesman mu nijak nepomohl. Správce Země žil již celá staletí a věděl mnoho o vzdálených a podivných místech, o ruinách prastarých měst jako byl Moltar nebo Vinhummin hluboko pod zemí. Ale nedokázal mu říct, kde by mohlo být Místo Kostí.

„Možná se jedná o nějaké staré bojiště," řekl Jerimas. „Například jeskynní bludiště, kde dávný král Fallion stanul v boji proti Tothům by se snadno dalo kvalifikovat jako ‚Místo Kostí'."

„To mě také napadlo," řekl Gaborn. „Ale jsem přesvědčený, že to není to správné místo. Tam mě Země nevolá."

„Buď trpělivý," poradil mu Binnesman. „Země odhalí svou vůli v pravý čas."

Gaborn potřásl hlavou ve snaze si ji vyčistit. Myšlenkami se vracel zpět k otázce.

„Můj pane," otázal se Jerimas, „Jureem říkal, že jsi ztratil část své moci, ale dokážeš stále vycítit nebezpečí? Máš obavy z ničitelů, z Inkary, z Anderse a Lowickera, ale co Raj Ahten? Pouhým svým hlasem rozbil Modrou Věž. Představuje pro nás nadále hrozbu? Již od setmění nemáme zprávy o tom, kde se nachází."

„Cítím ho. Prchá k Indhopalu," odpověděl Gaborn. „Kráčí horskými stezkami, po kterých by se člověk na koni neodvážil cestovat. V tuto chvíli z něj obavy nemám. Pokud se znovu přiblíží k Rofehavanu, ucítím jeho přítomnost."

„Ale víš, jak si naši muži vedou v bitvě?" otázal se jiný stařec.

„Mnoho vyvolených válečníků padlo za posledních pět hodin," připustil Gaborn. „Cítil jsem, že se nacházejí v nebezpečí, ale nemohl jsem je varovat."

„Ale Skalbairnovy zprávy jsou skvělé," řekl Jerimas. „Jeho muži pobíjejí ničitele po tisících. Malé ztráty jsou přijatelné."

Gaborn přikývnul. „Dokud zůstávají malé. Přikázal jsem mu, aby počkal s dalším útokem do rána. Chci se k němu připojit a vést ten útok osobně."

Promluvil další ze starců, který neměl plnovous, ale bradku. „Dnešního dne jsme byli svědky mnoha zázraků! A zítřek jich jistě přinese ještě víc.“

„Zítřek přinese i mnohé hrůzy,“ řekl Gaborn. „Vypořádám se s ničiteli, jak nejlépe dokážu. Ale nemohu být na dvou místech najednou, a proto ponechám na vás ochranu našich hranic. A obrana našich hranic, pánové, to nebude snadná záležitost.“

„Říká se, že každá lidská vlastnost může být zbraň,“ řekl jeden ze starců. „Moudrý muž může využít svou lstivost jako štít. Jazyk dobrého řečníka je jako dýka. Svaly siláka mohou sloužit jako kyj.“

„Musíme zavolat na pomoc spojence,“ prohlásil kdosi, „a přimět nepřátele, aby začali bojovat mezi sebou.“

„Mylorde, dáš nám volnou ruku v tom, co budeme dělat?“ otázal se Jerimas.

„Samozřejmě,“ řekl Gaborn. „Obávám se, že ve válce, která nás čeká, budeme buď bojovat na samé hranici našich možností, nebo prohrajeme.“

„V minulosti jste nerad činil neúprosná rozhodnutí,“ řekl Jerimas opatrně. „Sám jste přijal jen málo odkazů a snažil jste se ušetřit Raj Ahtenovy Zasvěcence. Máte dobré srdce. Obávám se však, že první ztrátou ve válce, která nás čeká, bude právě lidská dobrotivost.“

Gaborn na bývalé Zasvěcence pohlédl. Před chvílí byly jejich obličeje plné lásky k němu. Teď viděl, že se na nich usadil rozhodný, tvrdý výraz.

Přesně tak by se zachoval jeho otec.

„Bez moci Země, která by nás provázela,“ řekl Jerimas, „musíme jednat rychle. Jsou úplatky, které je třeba poskytnout, žoldáci, které je třeba najmout, odkazy, které je třeba přijmout, vrazi, kterým je třeba svěřit úkoly, zbraně, které je třeba vykovat, hranice, které je nutno opevnit.“

Gaborn potřásl hlavou. Nechtěl bojovat se svými sousedy, ale věděl, že je zahnán do rohu. Neměl na výběr. „Co doporučujete?“

„Začal jste dobře,“ odpověděl starý král Orden ústy Jerimase. „Mám tím na mysli to, že jste vyslal Celinora k jeho

otci. Teď musíme vyslat posly do Internooku a najmout co nejvíc tamních žoldáků dřív, než nás Anders nebo někdo jiný předběhne. Mystarie, posílená o válečníky z Internooku, bude představovat takovou sílu, že Anders ve svém boji nenajde žádné spojence.“

Gabornovi se ten nápad zalíbil. Díky tomu by získal vojáky navíc.

„Dále musíme vyjednávat s Králem Bouří Algyerem col Zandarosem,“ řekl Jerimas. „Zmiňoval jste se, že už proti vám jednou vyslal vraha?“

„Ano,“ řekla Ioma. „Přinesl pouzdro na zprávy, které bylo opředené kletbou.“

„S Pánem Bouří jsme v poslední době neměli žádný spor. Proto se domnívám, že jednal na základě lží rozšiřovaných Andersem či Lowickerem. Vyšleme tam posla, aby promluvil v náš prospěch. Budeme žádat o mír, ale připravíme se na nejhorší.“

„Souhlasím,“ řekl Gaborn.

„Zandaros se bude cítit uražen, nepošlete-li někoho z rodiny,“ upozornil ho Jerimas. „Je to inkařanský zvyk. Čím bližší příbuzní, tím lépe. Nejlepší volbou by býval byl Paldane.“

Gaborn pocítil neklid. Pro každého člověka bylo riskantní vydat se na cestu do Inkary. Král Bouří byl nevypočitatelný. Ke Gabornovu naprostému překvapení Jerimasův pohled utkvěl na Iomě.

„Mohla bych jít,“ nabídla se Ioma rychle.

Jerimas přikývl, jako by to bylo to nejlepší.

Ale Gaborn ztuhnul. Cítil, jak se kolem Iomy vznáší nebezpečí. „Raději ne. Chci, abys zůstala po mém boku. Pošleme někoho jiného, třeba mého bratrance.“

„To by mělo stačit,“ řekl Jerimas. „Ještě se nad tím zamyslím.“

Gaborn se cítil duševně i fyzicky zcela vyčerpán, navzdory všem svým odkazům. Jeho únava překračovala jakoukoli fyzickou bolest. Jeho mysl už bez přestávky pracovala celé dny. Zavřel oči. „Nechám vás pracovat volně. Vyjednávejte o míru a připravujte se na obranu. Ale nevysílejte vrahy,

neprovádějte preventivní útoky. Náš boj –“ nemohl si pomoci, musel myslet na Binnesmanovo varování. Nevedl boj proti lidem nebo ničitelům, ale proti neviditelným Mocnostem. Co to znamená? Jak může bojovat s Mocnostmi? Jak může člověk porazit Oheň nebo Vzduch?

„Náš hlavní boj neprobíhá proti lidem nebo ničitelům,“ řekl Gaborn nahlas. „A obávám se, že ten boj nelze vyhrát pomocí meče a štítu.“

V tu chvíli Binnesman vzhlédl od své práce. „Učíš se,“ řekl. „Nemůžeš tento boj vyhrát o nic víc, než můžeš zhasit slunce nebo vysát z nebe všechen vzduch.“

Všechny oči se obrátily k čaroději. „Jak to myslíš, že nemůžeme vyhrát?“ zeptal se Jerimas.

„Jednoduše,“ opáčil Binnesman. „Naším cílem není dobývat, ale přežít.“

Bylo to tak. Gaborn doufal, že zachrání svůj lid, nic víc. Bývalí Ordenovi Zasvěcenci spolu začali probírat, co je potřeba udělat nejdříve a co počká. Gaborn se protáhl. Rozhodl se nechat je jejich práci.

Binnesman stále črtal runy na kůži zelené ženy. Pak jí na čelo položil pokroucený kořen a začal zaříkávat.

Gaborn se ho neodvažoval vyrušovat. Ioma vstala a Gaborn vyšel ze dveří. Jeho žena ho následovala. Padal déšť. Když dešťové kapky prolétaly kruhem světla kolem otevřených dveří, na okamžik se rozzářily jako tekuté zlato. Byla tma, takže stavení na druhé straně ulice skoro nebyla vidět.

Gabornovi se na čele perlil pot. Ioma ho pohladila po ruce ve snaze ho utěšit.

„Co se děje?“ zeptala se.

„Cítím… vzrůstající nebezpečí,“ řekl Gaborn. „Doufal jsem, že otcovi Zasvěcenci nám pomohou, ale obávám se, že žádný z jejich plánů, bez ohledu na to, jak vychytralý nám bude připadat… toho moc nezmění.“

„Máš nějaký důvod k tomu, abych zůstala s tebou?“ konstatovala Ioma. „Cítíš, že mi něco hrozí?“

„Nic určitého. Ale… drž se u mne.“

5
NALEZENÁ LÁSKA

Láska a smrt. Ve srovnání s těmito dvěma věcmi je všechno ostatní bezvýznamné.

– přísloví z Planin

Erin vykartáčovala svého koně a dala mu obrok. Ráno je čeká dlouhá jízda. Zamíří na sever k Planinám a pak k jižnímu Crowthenu. Kůň potřeboval veškerou péči, kterou mu mohla poskytnout.

Těšila se na cestu, i když se bála, že povede k nešťastnému cíli. Celinorův otec vypadal jako nebezpečný člověk. Král Anders intrikoval proti Gabornovi a vytvořil plán, ve kterém Erin figurovala jako právoplatná dědička mystarianské koruny. Obávala se, že mezi ní a Andersem dojde ke konfrontaci.

Venku neustále pršelo. Vzduch byl těžký a jeho vůně se mísila se sladkým pachem koní.

Po bitvě u Carrisu Erin shledala, že touží po čisté vůni deště, koní a otevřené krajiny. Pach bitvy a rozkladu u Carrisu, obrázky umírajících, myšlenky na to, že otec je mrtvý a Raj Ahten zůstal naživu – to vše ji tížilo.

Toužila se znovu cítit čistá. Chtěla znovu stát v otevřené krajině a nechat se pomalu smáčet podzimním deštíkem.

Po celý večer v hostinci si byla vědoma prince Celinora, který ji neustále sledoval a stydlivě odvrátil zrak pokaždé, když na něj pohlédla. Dělal to pořád. Už během jízdy na sever. I ve chvílích, kdy seděli před krbem a sušili se.

Věděla, že si získal její přízeň. Před bitvou u Carrisu ji požádal, aby se s ním vyspala, pokud jí zachrání život. Byl to neohrabaný pokus o dvoření. Pocházeli z odlišných zemí se zcela odlišnými zvyky. Celinor neměl nejmenší představu, jak správně jednat s ženou z Planin. Proto předpokládala, že jeho žádost byla myšlena jako zdvořilost a ne jako smrtelná urážka.

Dvakrát jí v bitvě zachránil život, přesto byl příliš dvorný, než aby jí to připomínal. Ona si však byla jistá, že na to princ neustále myslí.

Celinor se staral o svého koně, upravoval něco na jeho levé přední podkově. Mlčel.

Erin vylezla po žebříku na půdu. Uložená sláma byla teplá a pohodlná. Střecha neprosakovala. Bylo tam sucho.

Čeledín do stáje přivedl koně bývalých Zasvěcenců. Vykartáčoval je, nakrmil a nakonec se šel dolů vyspat. Erin zůstala s Celinorem sama.

Celinor posléze opravil podkovu. Pak si přinesl olej a začal promazávat přezky a kovové součástky na sedle a uzdě.

Erin, rovněž s uzdou v ruce, se připlížila za něj. Přehodila uzdu Celinorovi přes krk a cítila, jak ztuhl.

„Pojď se mnou," zašeptala.

„Cože?"

Nic neřekla, ale popotahováním uzdy ho směřovala k půdě.

„Kam jdeme?" zeptal se. „A k čemu je ta uzda?"

„V pradávných dobách," řekla Erin, „si braly ženy z Planin muže stejným způsobem, jako se krotí koně. Přehodily mu přes krk uzdu a odvedly ho do ohrady. Dnes už se to příliš často nedělá, ale já jsem konzervativní dívka."

„Nemusíš to dělat," řekl Celinor. „Nemusíš se se mnou vyspat. Chci říct… sice jsem ti dnes zachránil dvakrát život, ale pokud si to neuvědomuješ, tys mi zachránila život přinejmenším stejně často."

Erin ho obrátila k sobě. „Takže ty si myslíš, že jsme vyrovnáni? Jeden čin vymaže druhý?"

Celinor přikývl. Zdálo se, že se docela stydí.

„Věc se má tak," zašeptala Erin, „že je mnoho způsobů, jak zachránit život druhému." Nedokázala vyjádřit všechno, co cítí.

Její rozčarování nad dnešními událostmi, bolest ze ztráty otce. „Nedělám to pro tebe. Dělám to pro nás.“

Celinor na ni zamyšleně pohlédl. „Ty bys byla ochotná si mě vzít? Teď, uprostřed války?“

„Nějaká válka se odehrává každou chvíli,“ poznamenala Erin.

Celinor ji pohladil po vlasech a naklonil se, aby ji políbil. Erin na něj rošťácky pohlédla. „Jestli mne nechceš, můžeš se pokusit vyklouznout z oprátky,“ řekla.

„A co když po tobě toužím celým svým srdcem? Jak se muž ožení s jezdkyní z Planin?“

Otočila se a za uzdu ho dovedla na půdu, kde byla suchá a teplá sláma.

6
ZTRACENÁ LÁSKA

Vzpomínky na to dobré si chraň jako oko v hlavě, vše špatné zapomeň.

– heredonské pořekadlo

„Seznam se s mým otcem.“ Když k Myrimě dolehla Borensonova slova, na okamžik si myslela, že se musel zbláznit. „Roland. Jmenuje se Roland.“

V chabém světle dívčiny lucerničky Myrima pohlédla na mrtvolu. Mrtvý muž byl nepochybně velice podobný Borensonovi, ale byl o několik let mladší. Na rameni měl špatně zavázanou ránu, ale celá jeho tunika byla zčernalá krví. Mladá dívka si rukávem otřela slzy z očí. Padal studený déšť.

„Tvůj otec?“ zeptala se Myrima.

„Byl Zasvěcenec,“ řekl Borenson. „Vzdal se metabolismu. Více než dvacet let spal v Modré Věži. Probudil se teprve před týdnem. Nikdy předtím jsem ho neviděl.“

Myrima přikývla, příliš otřesená, než aby mohla něco říct. Borenson se až dodnes nikdy nesetkal se svým otcem?

Borensonův hlas byl formální, téměř nezúčastněný. „Je zajímavé, že člověk může pociťovat smutek nad smrtí někoho, koho nikdy nepotkal. Matka mě jako dítě nenáviděla. Vždycky jsem snil, jaké by to bylo, kdyby se otec probudil a zjistil, že má syna. Snil jsem o tom, že mne zachrání před mou matkou. Teď to vypadá, že mě opravdu chtěl vidět. Ale já jsem ho nemohl zachránit.“

O rytířích z Mystarie se říkalo, že jsou tvrdší než kámen. Učili se pohrdat smrtí a bolestí. Říkalo se, že v bitvě Borensonův smích otřese i těmi nejsilnějšími muži. A přestože se Borenson snažil ovládnout, Myrima poznala, že ho bolest trhá na kusy.

Myrima si vzpomněla, jak jí její matka kdysi vyprávěla, že když nějaký silný člověk mluví o své bolesti, je to často proto, že už ji nedokáže snést, a proto se chce o své břemeno podělit s ostatními.

Myrimu nenapadlo nic vhodného, co by mohla říct. Borenson vzhlédl.

Nikdy neviděla tolik bolesti v lidských očích. Borenson měl oči podlité krví a pod nimi veliké kruhy. Čelo měl orosené potem. Myrima si mimoděk vzpomněla na starou říkanku, kterou se rozpočítávaly děti v Heredonu při hře na slepou bábu.

Utíkejte, utíkejte,
když vás chytí, nezoufejte,
do deseti počítejte!

„Mohu ti nějak pomoci?“ zeptala se Myrima.

Odvrátil se.

„Není snadné nechat tě za sebou,“ řekl Borenson. Jeho hlas byl plný emocí.

„Ne,“ přisvědčila Myrima. „Mě nelze nechat za sebou. Hledala jsem tě.“

Myrima seskočila z koně a postavila se před svého manžela. Vzduch mezi nimi byl tak plný napětí, že jen málokdo by se odvážil mezi ně strčit ruku.

„Bude lepší, když půjdeš,“ řekl Borenson s hlavou sklopenou a roztřásl se. „Vrať se domů ke svým sestrám a matce.“

Věděla, jak ho jeho čin z minulého týdne pronásledoval i ve snech. Na rozkaz Gabornova otce zabil krále Sylvarestu a dva tisíce Zasvěcenců. Proto teď zažíval hotová muka.

Myrima nedokázala pochopit rozsah zoufalství někoho, kdo byl přinucen povraždit bezbranné muže, ženy a děti – jejichž

jediným zločinem byla taková láska ke svému vládci, že byli ochotni s ním sdílet své nejlepší vlastnosti.

Teď však v jeho očích spatřila ještě něco temnějšího. V jeho pohledu bylo takové zoufalství, že je slova nemohla popsat.

„Co se stalo?“ zeptala se co nejjemněji.

„To víš,“ řekl jakoby vyrovnaně. „Nic zvláštního. Můj otec je mrtvý. Přivedl jsem Saffiru a ta je teď také mrtvá. Oba je dostali ničitelé.“

„Já vím,“ odpověděla Myrima. „Viděla jsem jejich těla.“

„Měla jsi ji vidět, když byla živá,“ poznamenal Borenson a oči mu náhle zaplály. „Zářila jako sluneční světlo a její hlas byl tak… překrásný. Myslel jsem, že Raj Ahten jí bude určitě naslouchat.“

Na okamžik se odmlčel. Pak znovu vzhlédl. „Vrať se domů!“ řekl ostře. „Nejsem muž, kterého sis vzala. Raj Ahten se o to postaral.“

„Cože?“ zeptala se. Pohlédla na jeho zkrvavenou přední část tuniky. Domnívala se, že utrpěl bodnou ránu do břicha a hrozila se, že pomalu vykrvácí. „Cože?“

„Úkol, který mi svěřil Gaborn, jsem splnil,“ vysvětloval Borenson. „Přesvědčil jsem Saffiru, aby mě doprovodila k Carrisu. To kvůli tomu zemřela.“

Borenson se opřel o dlouhé toporo své bojové sekery a s její pomocí se mu podařilo neupadnout. Přesto se však zapotácel a Myrima si uvědomila, že se jen stěží drží na nohou. Věděla, že každá rána, kterou bojující utrpěli zde u Carrisu, je díky kletbě padlé mágyně mnohem horší než za obvyklých okolností. Stačil drobný škrábanec a zraněného mohla zachvátit gangréna. A Borenson byl přímo uprostřed největší bitevní vřavy, kde kletba působila nejsilněji.

Stál, třásl se a na čele se mu perlil pot.

Pak se obrátil zády, sekeru používal jako hůl a začal kulhat pryč. Déšť zesílil. Malá dívka s lucernou začala vzlykat. Borenson se náhle zapotácel a upadl do bláta mezi mrtvé. Zůstal nehybně ležet.

Dítě vykřiklo. „Běž sehnat léčitele,“ řekla dívce Myrima.

Dívka jí podala lampu a Myrima se naklonila nad svým manželem. Obrátila ho na záda. Dotkla se jeho čela a cítila, že je v jednom ohni.

Dívka se nerozeběhla pro léčitele. Místo toho se dívala, jak Myrima rozhaluje Borensonův plášť, sundává mu kroužkovou košili a hledá ránu.

Když zranění objevila, zjistila, že je to mnohem, mnohem horší, než by si představovala. Borenson opravdu nebyl ten muž, kterého si vzala.

Raj Ahten se postaral o to, že už vůbec mužem nebyl.

7
HLASY

Když bouře zpívá v korunách stromů, zaznívají v ní vzdálené hlasy lidí. Ale to je píseň mrtvých. Moudří jí nenaslouchají.

– Rofehavanské přísloví

Hodinu před úsvitem teskně zpíval nad vesnicí Padwalton, ležící v Mystarii nedaleko Dvorů Přílivu, chladný vítr. Po obloze se divoce honily mraky. Nenechavý vítr strhával hnědé listí z kaštanů a pohrával si s ním.

Kvílel mezi holými větvemi a mokré prádlo staré paní Triptoe tančilo ve vzduchu v rytmu jeho písně. Vědro na řetězu nad studnou hlasitě skřípělo.

Jedné dojičce vítr málem odfoukl plášť, který si na okamžik sundala. Vítr si ale pranic nedělal z jejích nadávek a hravě skotačil ulicemi vesnice. Rozháněl kaluže a mlátil okenicemi.

Rozrazil špatně zavřené dveře v hospodě U červeného jelena a vlétl dovnitř.

Hostinská právě chystala jídlo pro několik návštěvníků – nakládala na tác pečené maso v houbové omáčce, a do pohárů nalila rudé víno. Vstoupila do hostinské místnosti a s nevolí pohlédla na otevřené dveře kývající se v závěsech. Donesla tác ke stolu, a pak dveře zavřela. I malá chvilka stačila, aby se navzdory ohni, který hořel v krbu, v místnosti znatelně ochladilo.

Vítr mezitím vyletěl nahoru po schodech k pokoji, kde po těžké jízdě odpočívalo několik Runovládců. Dostala se k nim totiž zpráva, že se v Carrisu schyluje k bitvě. Spěchali pomoci ze západních provincií.

Jeden z nich, baron Bechurst, hlasitě chrápal, když tu ho vítr pohladil po tváři.

„Zabij královnu," zašeptal mu do uší hlas větru, „jinak se Iomin syn stane větším než jeho otec."

Beckhurst se převrátil a otevřel oči. „Ano, mylorde," zašeptal.

Vstal, aniž by přitom vzbudil své společníky. Rychle se navlékl do kroužkové košile a pak došel ke zbraním, které si v rohu místnosti uložil on i ostatní Runovládci.

Vybral si kopí, které bylo dobře vyvážené a příjemně se drželo. Jeho ratiště bylo zesílené železným kováním. Baron je pozdvihl vzhůru vysoko ke stropu. Když byl ještě malý, matka ho naučila runu vzduchu. Sklonil hrot a přímo na něj načrtl prstem runu. Když tak učinil, podél celé délky kopí projel modravý záblesk. Baron se usmál a vyšel z hostince.

Vítr putoval dál.

8
PLANOUCÍ NEBESA

Po bitvě u Engfortu jsem se dobrého sira Gwyllia zeptal: „Jak jsi spokojen s magickými tyčemi?“

Hluboce a na dlouhou chvíli se zamyslel. „Člověk nikdy nevymyslel dokonalejší zbraň!“ řekl nadšeně. „Srazil jsem k zemi čtyřicet pět silných rytířů a přesto nejsem ani trochu unaven. Při mých vousech, s takovou zbraní se čestný člověk dokáže postavit jakémukoliv zlu!“

Jeho žena však na něj pohlédla s pochybnostmi. „To je pravda, ale já myslím, že s touto zbraní mohou zlí lidé páchat zlo ještě větší než dosud.“

– o objevu magických tyčí, z Kroniky života sira Gwyllia ze Sewardu, jak ji zaznamenal jeho Den.

Hodinu před úsvitem zářily hvězdy na chladném nebi nad Raj Ahtenovou hlavou s takovou intenzitou, jako by chtěly zapálit samotná nebesa. Prchal pustými horami, mířil k pouštím Indhopalu a celé tělo měl zmáčené potem. Kolem ran na hrudi a v koleni měl strupy sražené krve. Jeho černá šupinatá zbroj, nyní značně potrhaná, zvonila při každém kroku jako řetězy odsouzence.

Prchal přes strmé hřebeny, soutěskami, míjel zakrslé stromy, které bojovaly o přežití na skalnaté, nehostinné půdě. Ve sněhu za ním zůstávaly stopy označující směr jeho útěku.

Byl štiplavý mráz a Raj Ahten svíral v ruce válečné kladivo. Po porážce u Carrisu se ničitelé slepě rozprchli na všechny strany. Raj Ahten na prchající monstra dvakrát v lesích narazil a v obou případech vyšel ze srážky vítězně.

V lesích však číhali i horší nepřátelé než byli ničitelé. Gaborn obrátil mnoho Raj Ahtenových Neporazitelných proti němu. Oddíl pátrající po svém bývalém pánovi nedávno projel průsmykem a ve sněhu zůstaly otisky koňských kopyt.

Proto Raj Ahten utíkal cestami, kterými ho koně nemohli následovat. V dáli zaznělo vlčí vytí. Vlci zachytili pach jeho krve a nyní ho stopovali. Pán Vlků ztěžka dýchal; svaly na hrudi měl stažené. Tak vysoko v horách byl řídký vzduch, který probodával jeho plíce jako žhavé jehly.

Tížila ho váha zbroje; její kov mu z těla vysával teplo. Vydržel to ve zbroji celou noc, ale nakonec ji ze sebe svlékl a odhodil. Zbroj při pádu narazila na kámen a všude se rozletěly černé šupiny.

Raj Ahtenovi se svíral žaludek hladem.

S tolika odkazy síly a odolnosti, které měl, by se měl cítit naprosto čerstvý a plný nekonečných zásob energie.

Divil se, co ho to postihlo za zvláštní slabost. Před jedenácti hodinami na něj zaútočila Binnesmanova zelená žena a zpřelámala mu žebra. Možná mu kosti řádně nesrostly. Po celou dlouhou noc cítil Raj Ahten vzrůstající bolest – ve zraněních i ve svalech jako by trpěl nějakou pustošivou chorobou.

Obával se, že zemřeli někteří z jeho Zasvěcenců a to je důvod, proč ztratil životní sílu. Smrt každého Zasvěcence však provázel náhlý pocit smutku z veliké ztráty. A nic takového Raj Ahten necítil.

Tiše se vyšplhal na malý hřeben a naskytl se mu podivný pohled: půl míle před ním v malém údolí odpočíval na mýtině jeden z jeho výzvědných balónů.

Na zemi pod ním hořel oheň a plameny se odrážely od sněhu.

Na ohni se vařil kotlík s čajem a kolem něj sedělo několik mužů – Raj Ahtenův rádce Feykaald a ohňotvůrci Rahjim, Chespot a Az. Ve skupině byl také Raj Ahtenův kronikář Den.

Feykaald byl už starý muž, přes hlavu měl přetažený šedý burnus a byl zachumlán v černém plášti. Ohňotvůrci na sobě neměli nic než bederní roušky. Jejich vnitřní oheň jim už dávno spálil z těl veškeré ochlupení. Jejich oči zářily jako zrcadla a dokonale odrážely světlo táborového ohně.

Raj Ahtenovi nejvěrnější seděli tiše, jako by na něj čekali – nebo jako by ho k sobě tiše povolávali.

Zasunul válečné kladivo do pochvy a vykročil k táboru. „Salaam," řekl. „Mír." Jeho lidé rovněž zamumlali „salaam".

„Rahjime," zeptal se Raj Ahten nejmocnějšího z ohňotvůrců, „projel kolem vás někdo?"

„Těsně předtím, než jsme přistáli, projeli nedaleko odsud jezdci. Byli to Ah'kellahové, vedení Wuqazem Faharaqinem. Nesl v pytli hlavu svého synovce Pashtuka. Pokusí se proti tobě pozvednout Atwabu."

„Potížista," poznamenal Raj Ahten. „Jsem rád, že ne všichni moji lidé následují Krále Země."

Rahjim pokrčil rameny. „Král Země si mě nemůže vyvolit o nic víc, než si může vyvolit vodní vír." Když mluvil, vycházely mu z úst obláčky kouře.

Raj Ahten něco zabručel, ale neplýtval silami na pořádnou odpověď. Místo toho se snažil popadnout dech a ohříval si ruce v teple ohně. Jedno z polen se přelomilo a k nebi vystřelily žhavé oharky.

Oheň Raj Ahtena povzbudil. Jeho žár zaháněl chlad a bolest. Plameny se k němu začaly naklánět, jako by je k němu přitahovala neviditelná síla, přestože nefoukal vítr. Předpokládal, že to je práce čarodějů.

Všichni tři ohňotvůrci Raj Ahtena zvědavě pozorovali.

„Ó Veliké Světlo, cítíš se… dobře?" zeptal se po chvíli Rahjim opatrně.

„Cítím se –" nebylo pro to žádné slovo. Raj Ahten se cítil slabý, dezorientovaný a zmatený. „Jako bych už nebyl sám sebou. Možná jsem ztratil nějaké odkazy."

Rahjim ho studoval pronikavým pohledem. Ohňotvůrci byli většinou zkušení léčitelé, schopní odhalit i ten sebemenší nesoulad v lidském těle.

„Ano," řekl Rahjim. „Tvé světlo je velmi slabé. Prosím, nadechni se kouře ohně a pak vydechni."

Raj Ahten se naklonil nad planoucí oheň, nadechl se kouře vonícího borovou smůlou, a pak pomalu vydechl. Ohňotvůrci sledovali způsob, jakým se kouř pohyboval, dívali se, jak stoupá vzhůru a pomalu se rozplývá.

Rahjimovy oči se náhle rozšířily. Pohlédl na ostatní, jako by u nich hledal potvrzení svého odhadu, ale neodvážil se nahlas promluvit.

„O co jde?" zeptal se Raj Ahten. Napadlo ho, zda netrpí nějakou chorobou, která má souvislost s kletbou padlé mágyně.

„Došlo v tobě ke změnám –" přiznal Rahjim. „Tohle není obyčejná nemoc. Stojí za ní čáry – Binnesmanova kletba. Pamatuješ si na Longmot?"

„Ano!" řekl Az a i jeho oči se rozšířily. „Také to vidím!"

„Co vidíš?" dožadoval se Raj Ahten.

„Mizí z tebe moc Země," řekl Rahjim. „To způsobuje ty… změny."

„Jaké změny?" dožadoval se Raj Ahten.

„Ztratil jsi životní sílu – jeden odkaz. A ztratil jsi po jednom odkazu i od rozumu, síly…"

„Jen po jednom? Mám pocit, jako bych jich ztratil mnohem víc."

„Ztratil jsi své *klíčové* odkazy," řekl Rahjim.

„Klíčové odkazy" byl termín používaný převážně kouzelníky. Jednalo se o ty odkazy, se kterými se každý člověk narodí. A stejně jako základní kameny stavby i tyto klíčové odkazy držely člověka pohromadě. To, že o ně Raj Ahten přišel, byla velice znepokojivá zpráva.

„Umíráš," řekl Chespot prostě. „V jistém smyslu slova jsi už možná mrtvý."

„Cože?" dožadoval se Raj Ahten.

Slýchal samozřejmě o lidech, kteří byli mrtví, a přesto stále dýchali. Jako dítě byl na podobných příbězích vychován. Tak, jako stařec mohl svůj stav zamaskovat přijetím odkazů rozumu

– takže si pamatoval mnohé, přestože mu mozek pomalu odumíral uvnitř hlavy – tak i zavražděný Runovládce s mnoha odkazy životní síly mohl občas přežít celé hodiny nebo i dny, přestože jeho tělo bylo mrtvé.

„Cože jsem?“ zeptal se Raj Ahten zmateně.

„Jsi… něco, co tu nikdy předtím nebylo,“ řekl Rahjim.

Chespot na něj zkoumavě pohlédl. „Přežít svou určenou hodinu není nikterak malý čin. Tvůj život skončil, ale odkazy, které jsi přijal, se nevrátily k jejich dárcům. Učinil jsi veliký krok. Věřím, že jsi se stal Sumou všech lidí. Jsi věčný.“

Opravdu? Pomyslel si Raj Ahten. Po celé roky sbíral odkazy ve snaze stát se Sumou všech lidí, legendárním stvořením, které bylo nesmrtelné. Sbíral sílu, odolnost a rozum od tisíců lidí a tak dlouho rostla jeho moc, až se cítil být stejnou Mocností jako je Země nebo Vzduch.

Ale teď se Raj Ahten cítil umenšený. Stav, ve kterém se nacházel, nebyl tím, co zarputile hledal. Chespot se mýlí. Raj Ahten se necítil jako věčná Mocnost. Jeho smysly mu říkaly, že uvadá jako květina – zachycen jako můra v pavučině někde mezi životem a smrtí.

„Vaše Výsosti, vzpomínáte si na přesný okamžik, kdy se to stalo?“ zeptal se Raj Ahtenův Den.

Raj Ahten se zamračil. Jedna jeho část zemřela společně se Saffirou. Ona byla nejkrásnější a nejvzácnější ze všech květin.

A pak, když povolal své Neporazitelné a přikázal jim zničit Gaborna, oni se místo toho obrátili proti němu. Byla to pochmurná bitva. Vyšel z ní sice vítězně, ale jen napůl živý.

„Nevzpomínám si,“ lhal Raj Ahten.

Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil.

Plameny z ohně se začaly plazit nízko po zemi přímo k Raj Ahtenovi. Raj Ahten natáhl pravou ruku, až se jich skoro dotýkal. Oheň mu ruku olízl, ale Pán Vlků necítil bolest z popálení, jen hřejivé teplo, které tišilo jeho bolest. Zlatavé světlo ohně bylo jako slunce zářící mezi stromy, měkké a vznešené. Ohňotvůrci vědoucně pokývali hlavami.

„Vidíte, jak ho Oheň hledá?“ řekl Az.

Raj Ahten si původně myslel, že plameny pohybují čarodějové. Teď na ně s úžasem pohlédl.

Chespot se pokusil Raj Ahtena uklidnit. „Moc Země se tě zřekla. Ale ne všichni, kteří kráčejí po tváři Země, potřebují její podporu. V minulosti jsi našemu vládci sloužil věrně a dobře. Lesy Avenu lehly na tvůj příkaz popelem. Cítíš-li se nemocný, náš vládce ti pomůže. Vstup do ohně a on z tebe vypálí všechnu nemoc. Odevzdej se Ohni a Oheň ti poslouží.“

V ohňotvůrcově tváři se zračila žádostivost, jako by po této chvíli toužil po celé roky.

Plameny z hranice se rozšířily ještě dál, jako by hladově olizovaly sníh.

Raj Ahten o krok ustoupil a zíral na svou pravou ruku. Tam, kde se jí dotkly plameny, bolest ustoupila.

Binnesman Raj Ahtena varoval, že se nachází pod vlivem ohňotvůrců. Byla pravda, že ho využívali pro své vlastní záměry, stejně jako on využíval je.

Raj Ahten si s hrůzou uvědomil, že před ním leží volba. Může postupně uvadat, až ho nakonec nezachrání ani jeho odkazy. Nebo může vstoupit do ohně a ztratit lidskost – stát se jedním z ohňotvůrců.

Podvědomě se odtáhl od ohně.

Feykaald a jeho Den vstali, jako by ho chtěli následovat, ale Raj Ahten jen zavrtěl hlavou. Chtěl být sám. Srdce mu bušilo jako splašené.

„Oheň tě k sobě volá,“ varoval ho Rahjim. „Ale to nemusí trvat věčně.“

Raj Ahten se rozhodně obrátil a odešel dál od ohně i ostatních. Pak se zastavil a roztřásl se. Rozhlížel se kolem sebe. Údolím se kroutila cesta lemovaná stromy a o několik mil dál se ztrácela pod pokrývkou mraků. Tam někde čekala poušť, jeho domovina.

V lesích se pohnul stín, sova na lovu. Sledoval ji očima, dokud nezmizela. Na severovýchodě z mlhy vystupovaly vrcholky hor připomínající ostrovy v mlžném moři. Byl to překrásný pohled.

Sněhem pokrytou zemi kolem něj ozařovalo světlo hvězd. Stromy vrhaly na sníh malé stíny a slabé světlo je zbavovalo veškeré barvy.

Jako bezkrevná tvář, pomyslel si. Jeho myšlenky se točily kolem smrti. Zavřel unavené oči a vyvolal si v duchu obraz Saffiry sražené na bitevním poli u Carrisu.

Ona je mrtvá, ale já jsem stále naživu.

Stiskl zuby, rozhodnutý neplakat. Ale nedokázal od ní odvrátit své myšlenky. Včera jela po této cestě. S odkazy čichu dokázal ve vzduchu stále ještě rozlišit stopu jejího jasmínového parfému. Saffira zemřela pro svou odvahu a soucit.

Saffira zemřela. Lepší by bylo, kdyby zemřel Gaborn.

„Proč?“ zašeptal Raj Ahten Zemi. „Mohla sis za svého krále zvolit mě. Proč ne mě?“

Poslouchal, ne proto, že by očekával odpověď, ale ze zvyku. Koruny stromů šuměly ve větru. Pod krustou sněhu ve vysušené horské trávě šustila myš. Ten zvuk byl tak tichý, že ho obyčejný člověk nedokázal rozlišit.

Raj Ahten vyrostl na příbězích o lidech, kteří podvedli smrt. Hassan Bezhlavý byl králem, který žil před osmdesáti lety a přijal sto čtrnáct odkazů životní síly. V bitvě mu nepřítel srazil hlavu. Stejně jako se tělo žáby hýbe nějakou dobu, když přijde o hlavu, stejně tak přežil i Hassan.

Jeho tělo se plazilo po bojišti a jeho ruka dokonce naškrábala zprávu do písku, ve které prosil o milosrdnou smrt. A jeho nepřítel mu nevyhověl, naopak, nechal vystavit jeho nemrtvé tělo v kleci. Matka Raj Ahtenovi vyprávěla, že Hassan unikl a do dnešních dnů může člověk občas v noci na poušti zaslechnout škrabání jeho prstů v písku, jak se Hassan Bezhlavý někam plazí ve snaze dosáhnout pomsty.

Byl to příběh, jakým se strašívaly děti.

Raj Ahten ale celou záležitost studoval a znal pravdivou verzi příběhu. Hassan přišel jen o část hlavy – odsekli mu lebku až k horní čelisti. Jeho tělo dokázalo přežít, protože mu zůstala část mozku. Hassan přežil tři týdny mučen hladem a žízní, dokud jeho tělo nesežrali červi.

Raj Ahten kdysi provedl podobný experiment s jedním vrahem vysoce obdařeným odkazy, který se jmenoval sir Rober Clythe. Raj Ahten byl přesvědčen, že jeho vlastní odkazy ho dokáží udržet naživu mnohem déle, než by kdokoli předpokládal.

Teď se před ním skrývala hrozivá volba, ale bál se, že na konci žádnou volbu mít nebude.

Sevřel pěsti. Cítil, jak mu buší srdce. „Gaborne, Země bude patřit mně," přísahal si v duchu.

Když Raj Ahten otevřel oči, spatřil dole mezi stromy stříbřitý záblesk, který mohly rozeznat jen jeho oči – barvu tepla živého těla. Podíval se pozorněji a poznal, že mezi stromy jsou dva velicí jeleni zaklesnutí do sebe parožím. Jeden už byl mrtvý, ale ten druhý, který jejich vzájemný boj přežil, se nedokázal od svého protivníka osvobodit.

Takže i vítěz vypadal, že žije jen napůl.

Nemusím se rozhodovat teď, řekl si Raj Ahten. Nemusím vstoupit do ohně a vzdát se lidskosti. Hassan měl jen malý zlomek životní síly, kterou mám já.

Z mlžných kaňonů dole vyjel na cestu imperiální hřebec. Raj Ahten si ostrým zrakem prohlížel jezdce. Na mohutném koni jel hoch ve věku devíti nebo deseti let, který se hrbil únavou. Byl oděn v bílém burnusu, tmavém plášti a hlavu měl omotanou turbanem. Pouzdro na svitky měl přivázané k hrušce sedla. Záblesk zlata prozradil, že se jedná o pouzdro určené císařským zprávám. Raj Ahten poznal, že posel přináší zlé zprávy.

Vrátil se k ohni pod výzvědný balón.

Když chlapec dorazil, seskočil z koně. Hřebec bojácně pohlédl na balón a vyděšeně zakoulel očima. Začal se vzpínat a zaržál. Byl úplně zpěněný. Ztěžka dýchal.

„O Veliké Světlo!" vykřikl chlapec, když rozpoznal Raj Ahtena. „Včera za úsvitu ničitelé obsadili doly na krvavý kov v Kartishi! Vedl je sám vládce podsvětí."

Feykaald zalapal po dechu. „Jestli byl ten útok podobný jako u Carrisu…"

Raj Ahten nikdy předtím plně nechápal, jak nebezpeční mohou být ničitelé. Teď si jeho dokonalá paměť přehrávala obrázky padlé mágyně na Kostěném Kopci, na její hůl pulzující světlem a na její zlověstná zaříkání. Její kletby zničily veškeré rostlinstvo, oslepily a ohlušily jeho vojáky.

Ničitelé v Kartishi mohli způsobit nevyčíslitelné škody. Jen zničení úrody by způsobilo hladomor v celém Indhopalu.

„Všichni vyrazili do bitvy," řekl chlapec a třásl se, „s výjimkou vašich služebníků v Paláci Kanárů v Omu. Ti odvedli vaše Zasvěcence na sever. Vyslali mě –"

„Říkáš, že je vedl vládce podsvětí?"

„Ano," řekl chlapec a oči se mu rozšířily strachem. „Obrovská padlá mágyně. O takové, jako je ona, dosud nikdo neslyšel."

Samozřejmě, uvědomil si Raj Ahten. Ničitelé do Indhopalu jistě poslali výkvět svého rodu. Indhopal byl mnohem lidnatější než Rofehavan a mnohem silnější. Jen ta nejmocnější z ničitelských čarodějek by se odvážila proti němu vystoupit.

Pro Raj Ahtena tím bylo vše rozhodnuto. Jeho lid ho zoufale potřebuje.

Rychle vyskočil na hřbet chlapcova koně. „Následujte mě jak nejrychleji budete moci!" vykřikl na ohňotvůrce.

Feykaald na něj vyčkávavě pohlédl. Čekal na rozkazy. Raj Ahten rychle přemýšlel. Cítil se nemocný, jako by něco stravovalo jeho duši. Teď však bude potřebovat všechnu sílu. „Vrať se do Carrisu," přikázal. „Zjisti, co Král Země udělal s mými magickými tyčemi. Budu je potřebovat."

„Nebude mi věřit," namítl Feykaald.

„Bude ti věřit, pakliže si bude myslet, že jsi tam proti mojí vůli," řekl Raj Ahten. Vzal zlacené pouzdro na svitky a hodil je Feykaaldovi. „Řekni mu o ničitelích v Kartishi. Řekni mu o tom, kdo je vede. Řekni mu, že jsi ho přišel poprosit o pomoc Indhopalu."

„Myslíte, že půjde?" zeptal se Feykaald.

„Bude si libovat v pomyšlení, že já potřebuji jeho pomoc."

„Jak přikazuješ, ó Veliké Světlo," řekl Feykaald.

Raj Ahten pobídl koně a vyrazil do Kartishe.

9
ČARODĚJ

Nemám otce. Jako všichni Správci Země i já jsem byl zrozen Zemí.

– čaroděj Binnesman

Nad zpustošeným polem severně od Carrisu začalo pomalu přebírat vládu jitro. „Takže to je všechno, co víš?“ zeptala se Myrima Averan.

„Řekla jsem ti všechno,“ odvětila dívka. Vyprávěla Myrimě, jak se cestou k Carrisu setkala s Rolandem Borensonem, Myriminým tchánem, s baronem Pollem a se zelenou ženou. Vyprávěla Myrimě, jak Rolanda i barona Polla opustila, a jak je zachránil Borenson ve společnosti Saffiry. Řekla Myrimě o tom, jak siru Borensonovi pomáhala najít jeho otce.

Averan viděla, jak její příběh Myrimu zasáhl.

Sir Borenson hluboce spal ve voze. Byl stravován horečkou. Myrima se o něj celou noc pečlivě starala. Natírala ho mastmi, které sehnala od léčitelů, dávala mu teplé zábaly a šeptem vzývala Vodu. Museli zůstat v Carrisu přes noc, protože se báli, že venku ve tmě narazí na ničitele. Ale při prvním náznaku svítání Myrima Carris se svým manželem opustila v naději, že by ho králův čaroděj v Balingtonu mohl uzdravit.

Vůz táhl kůň obdařený runami, takže jim cesta rychle ubíhala.

Averan si zajistila cestu po Myrimině boku prohlášením, že má pro krále naléhavou zprávu. Bylo zřejmé, že ve svém vyprávění ledacos podstatného vynechala.

Daleko za kopci porostlými duby začalo po obloze stoupat slunce, připomínající chladné rudé oko. Averan se před jeho paprsky ukryla ve stínu své kápě.

Od jisté doby jí sluneční paprsky způsobovaly bolest. Z pouhého pomyšlení na sluneční světlo jí naskakovala husí kůže. Ruce se jí třásly, jako by byla nemocná.

Ale byla ráda, že není na Borensonově místě. Myrima mu stáhla tuniku a Averan viděla, jaké utrpěl zranění.

Zranění by bylo hrozné, i kdyby ho nenapadla infekce. Averan až dosud netušila, že si lidé jsou navzájem schopni dělat něco takového.

„Myrimo," zeptala se Averan, „když vykastruješ býka, říká se mu vůl. A když vykastruješ koně, říká se mu valach. Jak se říká vykastrovanému muži?"

„Eunuch," odpověděla Myrima. „Raj Ahten udělal z mého muže eunucha."

„Aha," řekla Averan. „To znamená, že nemůže mít děti?"

Myriminy tmavé oči se naplnily slzami. Kousla se do rtu. „Právě tak. Nemůžeme mít děti," řekla po chvíli.

Averan se neodvážila položit další otázku. Viděla, že je to pro Myrimu příliš bolestivé.

„Viděla jsem, jak jsi plakala nad Rolandem," řekla Myrima.

„Je mrtvý," odpověděla Averan. „Každý, koho znám, je mrtvý: Roland a Brand a moje matka."

„Byla jsem u Longmotu, když nás navštívil přízrak Erdena Geborena," řekla Myrima. „Zatroubil na válečný roh a muži, kteří zemřeli, vstali a připojili se k němu. Byli šťastní, Averan. Smrt není konec. Je to nový začátek. Jsem si jistá, že Roland je šťastný, ať je kdekoliv."

Averan mlčela. Nemohla si být jistá, co cítí mrtví.

„Neznala jsi ho přece příliš dlouho," řekla Myrima, jako by se kvůli tomu dívka mohla cítit lépe.

Averan zavrtěla hlavou. „Řekl –" popotáhla. „Řekl, že vévodu poprosí o svolení, aby mne mohl adoptovat. Nikdy jsem neměla otce."

Myrima se natáhla a vzala Averan za ruku. Pohlédla jí do očí a řekla: „Kdyby k tomu vévoda svolil, byla bych tvá švagrová.“ Pohladila Averan po ruce. „To by bylo skvělé.“

Averan stiskla rty a snažila se tvářit statečně.

Pak se náhle roztřásla. Žaludek se jí stáhl hrůzou. Minulou noc snědla část mozku ničitele, ale neodvážila se o tom Myrimě říct. Neodvážila se říct cizí ženě, jak ji teď ničitelovy vzpomínky sužují.

Vlezla si dozadu na vůz a stočila se do klubíčka na seno. Seno sladce vonělo a Averan do něj zabořila tvář. Vůně však nedokázala zahnat vzpomínky.

V duchu Averan viděla obrovitého ničitelského mága, jak kráčí rozlehlou jeskyní. Všechny obrazy i pachové vjemy, které v duchu zažívala, byly nesmírně živé, jako kdyby vzpomínky byly skutečnější než život, který žila.

Averan neviděla celou scénu jako člověk. Ničitelé nemají oči; místo toho vnímají svět smyslovými výčnělky, způsobem, jakému dívka nedokázala porozumět. Z pohledu ničitele každá živá bytost ve tmě září.

Teď Averan vzpomínala, jak zářil ničitelský mág a promluvil k ní slovy, která vlastně byla řetězcem různých pachů. „Následuj mě.“

Ve svých vzpomínkách neměla Averan jinou možnost, než ho následovat. Přesto se však cítila vyděšená a věděla, že jde na místo, kam jít nechce. Cítila ve vzduchu mnoho pachů, výkřiky ničitelů zažívajících nesmírná muka.

Smyslové výčnělky kolem řitě Jediné Pravé Mistryně začala vylučovat slova a Averan si pospíšila kupředu, aby je okusila.

„Neboj se,“ řekla Jediná Pravá Mistryně. „Cítíš bolest, kterou však ty neokusíš. Krev Věrného pro tebe bude sladká.“

Pak obrázek vybledl a Averan s trhnutím otevřela oči.

Uvědomila si, že musela na několik minut usnout. Žaludek ji však stále bolel z přejedení. Averan pocítila záchvěv paniky. Vzpomínala si na útržky toho, co se stalo dál. Vzpomněla si na magické tyče a zaříkání.

Jediná Pravá Mistryně dala své služebnici odkaz. Averan však přesně nevěděla jaký. Averan nesnědla příliš velkou část

mozku monstra – ani ne desetinu. Nevěděla všechno, co věděl mrtvý mág a většina jeho vzpomínek a myšlenek jí nedávala smysl.

A byly to právě věci, které nevěděla, jež ji děsily nejvíce.

Přemýšlela, jak je možné, že ničitelé vidí živé bytosti jako světelné obrysy. Napadlo ji, že je to proto, že nitro každého člověka září. Za teplých letních nocí, když se nad pevností Haberd převalovaly nízko ležící mraky, si často všimla, že jí na kůži probleskují malé jiskřičky. Brand jí jednou řekl, že je to proto, že nitro člověka je protkáno blesky.

Averan si lehla vedle sira Borensona a rukou si podložila hlavu. Celou předchozí noc pršelo a Averan měla plášť celý zmáčený a pokrytý blátem, do kterého se nachytala spousta semínek. Teď si všimla, že semínka začala klíčit. Rozhodla se, že si plášť očistí později.

Vůz projel pod stromem a Averan si všimla stínu vrhaného jeho korunou. Zhluboka se nadechla a ucítila vůni polí a kopců.

Vzrušeně se posadila. Konečně opustili zpustošenou zemi, zničenou kletbou ničitelů! Hlava ji stále bolela. Zamžourala na slunce a přitáhla si plášť blíž k tělu.

Slunce se po noční bouři konečně objevilo na obloze a jeho paprsky zářily mezerami v mracích. Všude kolem byly slyšet zvuky vydávané živými tvory jako protiklad k tichu, které panovalo ve zpustošené zemi kolem Carrisu.

Vzduch voněl po dešti a tráva byla svěží a zelená. Javory a olše na úpatí kopců zářily v paprscích slunce šarlatově a zlatě. Napravo protékal skrz olšový háj stříbrný potok. Podél jeho břehů se shromažďovaly kachny.

Před nimi ležela kolem cesty vesnice, jejíž domky měly doškové střechy. Kolem každého domku byla zahrádka obehnaná kamennou zídkou.

Všechno kolem bylo plné života – všechno, kromě sira Borensona. Jeho tvář změnila barvu z bledé na rudou – stravovala ho horečka. Na čele se mu perlil pot.

„Kde to jsme?“ zeptala se Averan.

„Ta vesnice před námi je Balington,“ řekla Myrima. „Spala jsi víc než hodinu.“

Averan pohlédla na vesnici. Včera byla schopná vycítit, kde se zrovna Gaborn nachází. Vždycky, když zavřela oči, viděla Krále Země jako zelený plamen. Věděla, že by měl být Gaborn někde tady.

Ale teď, když zavřela oči a pokusila si představit si jeho polohu, zjistila, že zelený plamen je pryč.

Přesto však kolem Balingtonu cítila něco zvláštního. Byla tady síla, stará a nezměrná. Nedokázala určit její centrum, nedokázala říci, zda je ta síla dobrá nebo špatná. Měla však pocit, že míří tam, kam jí to bylo předurčeno.

Vjeli do vesnice a minuli čtyřicet nádherných koní, kteří byli přivázáni před stájemi. Averan tam spatřila také vůz a několik hřmotných gardistů – mužů hlídajících královský poklad. Vypadalo to, že se král připravuje k odjezdu.

Po okraji cesty pomalu kráčel vesnický chlapec oděný v prosté tunice, který vedl dojnou krávu. Myrima zastavila vedle něj, aby se ho zeptala. „Kde je královský čaroděj?“

„Musíte tamhle,“ odpověděl a ukázal na hospodu.

Myrima obrátila vůz a dojela s ním k hospodskému dvoru. Pak seskočila z kozlíku a pokynula Averan. „Jdeš se mnou?“ zeptala se jí. „Říkala jsi, že máš zprávu určenou jen pro královy uši.“

Teď, když se ocitla tady, pocítila Averan nejistotu. Bála se, že pokud Gabornovi vypoví svůj příběh, bude si o ní král myslet, že je šílená. Hlava jí třeštila bolestí.

Sebrala veškerou svou odvahu. „Jdu s tebou.“

Seskočila z vozu a společně s Myrimou došla k brance vedoucí do zahrady kolem hostince. Na střeše holubníku posedávali hnědí a bílí holubi, kteří tiše vrkali. Na nedalekém stromě pobíhala veverka.

Na konci zahrady stál Gabornův Den a užíval si slunečních paprsků. Vyhublý učenec s nakrátko ostříhanými vlasy, oděný v hnědé róbě stál mlčky s rukama za zády, pozoroval a poslouchal.

Samotný král seděl na kameni pod mandlovníkem přímo uprostřed zahrady. Byl oděný v kroužkové košili. Prošívanou tuniku měl celou propocenou, jako by měl za sebou těžkou práci. Právě naléhavě hovořil. Kolem něj bylo přinejmenším

třicet rytířů rozesazených v trávě. Všichni byli odění ve zbroji. Většina z nich zjevně pocházela z Mystarie, ale Averan mezi nimi viděla i takové, kteří měli štíty bez erbu a dokonce tu byli dva Neporazitelní, kteří si z plášťů odpárali zlatý a šarlatový znak Raj Ahtena.

Gaborn jim právě něco vysvětloval. Královna seděla u jeho nohou a ve své žluté róbě připomínala překrásnou růži.

Averan však nespatřila ani stopy po čaroději, kterého hledala Myrima. Nakonec Myrimě nezbylo než se jednoho z rytířů tiše zeptat, a ten jí ukázal směrem k hospodě.

Myrima odspěchala naznačeným směrem a Averan zůstala stát na místě, příliš nervózní, než aby dokázala promluvit.

„Říká se, že v bitvě u Carrisu zabil nějaký obyčejný člověk, chlapík jménem Waggit, devět ničitelů," řekl jeden ze šlechticů.

„Devět?" zeptal se někdo nevěřícně.

„Žádný člověk, který přežil Carris, nemůže být považován za obyčejného," řekl Gaborn. „A jestli je to, co říkáš, pravda, mám chuť povýšit toho Waggita do rytířského stavu a jmenovat ho členem mé osobní gardy. Co o něm víte?"

„Pracuje v dolech u Silverdale," řekl jiný šlechtic. „Slyšel jsem, že je poněkud… no, že je jednoduchý."

„Takže hlupák zabil devět ničitelů?" otázal se Gaborn překvapeně.

„A vyzbrojený pouhým krumpáčem," potvrdil lord Bowen. „Bardi už o tom nepochybně skládají písně. Upozornil bych vás na toho člověka už dřív, ale vzhledem k jeho duševním nedostatkům…"

„Při Mocnostech, takový hlupák může průměrnou inteligenci mých gardistů jedině vylepšit!" prohlásil Gaborn. „Chci ho do své osobní gardy."

Rytíři se rozesmáli a Averan se také usmála.

Gaborn by z toho muže mohl udělat gardistu jen kdyby ho vyléčil z idiocie a jediný způsob, jak to udělat, byl poskytnout mu odkaz rozumu od někoho jiného. Ale Gaborn by jistě neplýtval magickou tyčí na hlupáka, protože vyléčením jednoho hlupáka by jen vytvořil dalšího – a za velikou cenu.

Magické tyče používané při předávání odkazů byly totiž vyrobeny z kovu, který byl mnohem vzácnější než zlato.

Nevěděla, co má od Gaborna očekávat. Obvykle vídala jen staré vrásčité vévody a barony. Ale Gaborn nebyl žádný namyšlený šlechtic snažící se udělat na lidi dojem deseti odkazy osobního kouzla. Byl to silný, nezlomné vyhlížející mladík s tmavými vlasy a pronikavýma modrýma očima.

Očekávala, že Král Země bude zachmuřený a majestátní, ale Gaborn vypadal jako veselý společenský člověk, který je rád, když se lidé kolem něj cítí dobře.

Averan se rozhodla, že ho má ráda, i když věděla, že něco je špatně.

Objevila se podivná dvojice lidí. Jednoho z nich Averan poznala podle tuniky. Byla v barvách jižního Crowthenu a jejím nositelem proto mohl být jen Andersův syn Celinor. Druhou členku dvojice tvořila žena z Planin.

„Mylorde," řekl Celinor. „S vaším svolením vyrazíme hned na cestu."

Gaborn se zamyslel. „Necítím kolem vás žádné bezprostřední nebezpečí."

Královna vyřkla prastaré požehnání: „Erin, Celinore – nechť vás všechny Mocnosti provázejí."

„Děkujeme, královno," řekla žena.

Gaborn obrátil pohled směrem k Averan a pohlédl jí do očí. I ostatní se k ní otočili a vyčkávavě se na ni zahleděli. Pořád na sobě měla letecký oděv. Podle Gabornova výrazu Averan usoudila, že Král Země se bojí dalších špatných zpráv.

„Nuže," zeptal se jí král mile. „Přinášíš nějakou zprávu?"

Averan zaváhala, nevěděla, jak začít.

„Zapomněla jsi, co máš vyřídit?" zeptal se Gaborn konejšivě.

„Já…" Averan nevěděla, co má říct.

„Jen do toho, dítě," řekl Gabornův rádce.

Averan začala koktat ve snaze vysvětlit, co všechno se dozvěděla: „Z nebe spadla zelená žena a mě potřísnila její krev a od té chvíle je všechno tak zvláštní. Snědla jsem mozek ničitele. Vzpomínám si na věci – způsobem, jakým vidí, cítí a přemýšlejí ničitelé. Vím, co vědí oni. V Podsvětí je padlá

mágyně. Říkají ji Jediný Pravý Mistr. Byla to ona, kdo vyslal ničitele k Carrisu. Neporazili jste ji –“

Rytíři a šlechtici kolem Gaborna na Averan zmateně zírali. „Kde se to tu dítě vlastně vzalo?“ zeptal se jeden z nich. „A co nám to tu povídá?“

Averan sama věděla, že to, co říká, nedává smysl.

„Musela se zbláznit,“ řekl jiný rytíř. „Odvedu ji pryč.“ Pomalu se vydal k ní.

„Ne!“ vykřikla Averan.

Gaborn zvedl ruku a rytíře zadržel. Ostře na ni pohlédl. „Říkáš, že jsi snědla mozek ničitele a teď víš, co věděl on?“

„Ano,“ řekla Averan. „Snědla jsem mozek čarodějky, kterou jsi zabil. Vím, co věděla ona. Přišla zničit všechen krvavý kov pod Carrisem, protože to by nám zasadilo citelnou ránu. Ale ve svých vizích si vzpomínám na výkřiky ničitelů. I oni se naučili, jak přijímat a předávat odkazy.“

Gaborn na okamžik zaváhal. Vypadal zamyšleně. Před nesčetnými věky lidstvo objevilo tajemství run ve snaze napodobit způsob, jakým ničitelé získávali sílu pojídáním mozků svých mrtvých. Ale dnes to bylo poprvé, kdy se zjistilo, že i ničitelé se naučili předávat odkazy.

„Pověz mi,“ zeptal se Gaborn, „víš něco o Místu Kostí?“

„Ano!“ vykřikla Averan. „Tak ničitelé nazývají trůn, ze kterého vládne Jediný Pravý Mistr mezi kostmi snědených nepřátel. Je to v podsvětí poblíž hořících kamenů.“

Královna poplašeně vydechla a vstala.

„Můžeš mi tam ukázat cestu?“ zeptal se Gaborn.

Averan zaváhala. Vzpomínala si na útržky cesty, na záblesky představ ničitelů pochodujících jeskynním bludištěm v Podsvětí. Ale byly to jen útržky představ – dlouhý pochod nebezpečným územím, kde žili velicí červi, nesnesitelné horko poblíž jeskyní plných ohně. Byly tam útesy a srázy, po kterých nemohl vyšplhat žádný člověk a cesta vedla tunely, kde jediná chyba znamenala navždy se ztratit v bludišti. Nedokázala to popsat.

„Vede tam cesta,“ řekla Averan. „Ale… ale nevím, jak se tam dostat. Cesta je dlouhá a složitá a obyčejný člověk se po ní nemůže vydat. Dokonce i pro ničitele je ta cesta riskantní.“

„Ale přesto tam vede cesta, po které se může vydat odvážný člověk?“ naléhal na ni Gaborn s nadějí.

„Ano,“ řekla Averan. „Ale tam dole jsou milióny tunelů. Jsou tam stovky ničitelských hnízd a každé má tisíc průchodů. Člověk může strávit celý život hledáním sídla Jediného Pravého Mistra. A přesto ho nikdy nemusí nalézt.“

Gaborn do ní zabořil pohled. Věděla, na co myslí. Chtěl se vypravit do Podsvětí. Ale Averan neznala cestu.

„Copak se tu děje?“ otázal se někdo.

Obrátila se. Ze zahrady se vynořil čaroděj v hnědé róbě. Měl ošlehanou tvář a jakoby nazelenalou kůži. Oči měl modré jako nebe za letního dne. Jeho vlasy byly možná kdysi hnědé, ale teď byly plné šedých proužků. Na bradě si pěstoval hustý plnovous. Jeho róba připomínala barvu podzimního listí.

Averan takového čaroděje nikdy předtím neviděla. Ale přesto jí připadal nějak povědomý. Svého otce nikdy nepotkala. Podle všeho padl za oběť ničitelům, když byla ještě dítě. Ale když pohlédla na čaroděje, napadlo ji, zda třeba není všechno jinak. Možná, že tento muž je její otec.

Čaroděj na ni pohlédl tak pronikavě, že by snad pohledem dokázal propálit i kámen. Cítila moc, která se v něm ukrývala, moc starší než kopce, silnější než železo.

Za ním stála Myrima a zelená žena, která spadla z nebe.

„Averan!“ zavolala zelená žena.

Čaroděj se k ní vydal a v tichu, které náhle zavládlo, bylo slyšet jen jeho měkké kroky. Zelená žena ho následovala.

Pak se zastavil a pohlédl na zelené kořínky, které se zachytily v Averanině plášti. „Ukaž mi své ruce, dítě,“ řekl Binnesman jemně.

Averan zvedla ruce dlaněmi nahoru. Ještě včera na nich měla zelené skvrny od krve zelené ženy, která jakoby se jí vsákla pod kůži.

Teď však ke svému překvapení uviděla na svých dlaních tmavě zelené obrázky, které se přes noc zvětšily. Pro všechno na světě, to vypadalo, že má na každé ruce vytetovaný dubový list.

Binnesman se usmál a dotkl se jejích dlaní. Kůže v těch místech Averan okamžitě přestala svědit a zmizela také tupá bolest hlavy.

Jeden z čarodějových rádců, starý muž se stříbrnými vlasy, zalapal při pohledu na její ruce po dechu a užasle vydechl. „Je to čarodějka!“

10
PODIVNÉ ZVRATY

Budeš-li pečlivě naslouchat, naučíš se od svého dítěte tolik, jako ono od tebe.

– Heredonské pořekadlo

Ioma s bušícím srdcem zírala na Averan. Taková malá, křehce vyhlížející dívka, pomyslela si. A přesto je v ní zřejmě víc, než se zdá.

Ioma si původně myslela, že se její manžel mýlí. Byla přesvědčena, že Místo Kostí je jen výplodem jeho představivosti, že se nedokáže smířit s tím, že ho Země odmítla.

Teď pocítila strach, že Gaborn to nevinné dítě přinutí, aby ho zavedlo do Podsvětí, kde se pokusí postavit Jedinému Pravému Mistrovi.

Binnesman se sklonil k dívce. *Čarodějka*. Jerimasovo prohlášení viselo ve vzduchu.

„Ne jen tak ledajaká čarodějka," řekl Binnesman. „Je to Správkyně Země – učedník, na kterého jsem tak dlouho čekal."

Binnesman vzal dívčiny dlaně do svých a něžně se na ni usmál. Jeho tichý hlas a vřelé chování by ji měly uklidnit. Ale z jeho ztuhlého postoje Ioma poznala, že čaroděj má zřejmě rozporuplné pocity.

„Nebudeme rozmlouvat na denním světle," řekl Binnesman. „Pojď se mnou dovnitř."

Odvedl dívku do hostince. Shromáždění šlechtici se vydali za nimi a úplně hostinskou místnost zaplnili.

Averan a Binnesman se posadili a čaroděj se zeptal. „Pověz, dítě, tvé jméno je Averan?“

Dívka přikývla.

„Jak to, že znáš mé stvoření?“

„Letěla jsem k Carrisu a viděla jsem ji spadnout z nebe. Přistála jsem, snažila jsem se jí pomoci a potřísnila mě její krev. Vydala se se mnou na sever k Carrisu –“

„Hmmm…“ zamumlal Binnesman. „Zvláštní náhoda, že jsem ztratil zelenou ženu, jen abys ji ty mohla najít, nemyslíš?“

Averan pokrčila rameny.

„Je to víc než jen náhoda,“ řekl Binnesman. „Pověz mi, co sis myslela, když se to stalo?“

„Nepamatuji si to přesně,“ řekla Averan. „Myslím… doufala jsem, že mi někdo přijde na pomoc.“

„Hmmmm… jsi nebeská jezdkyně? Myslím, že to asi umíš se zvířaty. Máš ráda zvířata?“

„Ano,“ připustila Averan.

„A jde ti to s nimi?“

„Mistr Brand říkal, že jsem jeho nejlepší žákyně. Myslím, že mne připravoval jako svého nástupce.“

„Hmmmm…“ řekl Binnesman zamyšleně. „Máš nějaké oblíbené zvíře?“

Averan zavrtěla hlavou. „Mám je ráda všechna.“

Binnesman se na dlouhou chvíli zamyslel. „Máš ráda rostliny nebo kameny víc než zvířata?“

„Jak by někdo mohl mít raději kameny než zvířata?“ opáčila Averan.

„Někteří lidé mají,“ odvětil Binnesman. „Co se mě týká, já mám rád rostliny zhruba stejně jako lidi. Když jsem byl chlapec, miloval jsem procházky po loukách, hledal jsem čtyřlístky, počítal sedmikrásky a hladil jsem rozkvetlé klasy obilí. Celé hodiny jsem si prohlížel břečťan, jak se kroutí po kmenech stromů. Občas jsem měl pocit, jako že se blížím zázračnému odhalení. Často jsem jen tak seděl a poslouchal šepot trávy ve větru, jako by se v tom šepotu skrývala nějaká hluboká pravda.

Často jsem se pokoušel myslet třeba jako dub, snažil jsem se vycítit, jaké to je stát stovky let na jednom místě s kořeny zapuštěnými do země. Snažil jsem se snít sny, jaké mají vrby.

Pověz mi, zkoušela jsi někdy něco takového?“

„Nejsem blázen!“ odsekla Averan.

Jerimas propukl v smích. „No prosím, tohle dítě má co na srdci, to na jazyku.“

„Možná, že to, co říkám, zní bláznivě,“ připustil Binnesman. „Ale každý je svým způsobem blázen a ti, kteří to nechtějí přiznat, jsou obvykle větší blázni než my ostatní. A čarodějové jsou, jak ti každý může potvrdit, úplně šílení.“

Averan přikývla, protože to znělo rozumně.

„Miluji Zemi,“ vysvětloval Binnesman. „A co je důležitější, vím, že ty ji také musíš milovat, i když svým vlastním způsobem. Milovat něco nebo někoho rozhodně není žádná hanba. Možná v sobě jednou nalezneš velikou moc. Moc se skrývá ve studiu rostlin, zvířat i kamenů. Moc leží v samotném srdci Země.

Ta zelená barva se na tvých rukou objevila, protože i v tvých žilách proudí krev Země.“

„Ale…“ řekla Averan. „Byla to jen náhoda. Potřísnila mě krev zelené ženy.“

Binnesman zavrtěl hlavou. „Ne, krev Země v tobě byla po celou dobu. Vždy byla tvou součástí, už od chvíle, kdy ses narodila. Máš čarodějné vlohy. A my, stvoření Země, naslouchámе volání krve. Proto jsem před chvílí přišel do zahrady. Cítil jsem, že jsi tady. A co víc, předpokládám, že jsi přivolala zelenou ženu z oblohy. A když ses dotkla její krve, nemohla jsi ji smýt z rukou, protože se stala tvou součástí. Podobné se setkalo s podobným.“

„Cítím se od té doby tak divně,“ namítla Averan. „Zjistila jsem… že mám podivné schopnosti.“

„Časem je ještě víc rozvineš,“ ujistil ji Binnesman. „Krev zelené ženy jen celý proces urychlila. Ale ujišťuji tě, že kdybys už předtím nebyla stvořením Země, bez problémů bys smyla její krev z rukou.“

Ioma fascinovaně naslouchala. Upřeně si dívku prohlížela. Averan měla zrzavé vlasy a pihy a kromě podivných zelených

obrazců na dlaních vypadala jako obyčejné dítě. Přesto se však kolem ní vznášela podivná aura síly a vyspělosti, která by Iomu překvapila i u ženy dvojnásob staré.

Gaborna okamžitě napadla otázka. „Říkala jsi něco o svých zvláštních schopnostech. Pověz mi o nich."

Averan se rozhlédla po šlechticích, shromážděných v hostinci, jako by se bála hovořit otevřeně, jako by se bála, že jí nikdo neuvěří.

„Jen odpověz," pobídl ji Binnesman.

„No tak například," řekla Averan, „se moc dobře nevyspím, pokud…"

„Pokud nejsi pohřbená pod zemí?" zeptal se Binnesman.

Averan odvážně přikývla. „A vadí mi slunce. I když je skryté za mraky, mám pocit, že mě spálí na prach."

„To napravíme," řekl Binnesman. „Proti takovým věcem existují ochranné runy – kouzla tak mocná, že ti skoro umožní kráčet ohněm. Naučím tě je."

„A dokážu vycítit, kde je jídlo – třeba kde je v zemi ukrytá veliká mrkev, nebo kde jsou v trávě schované spadané ořechy."

„To je také běžný dar Správců Země," řekl Binnesman. „Plody lesů a polí jsou tvé. Země ti je svobodně dává."

„A donedávna jsem dokázala vidět Krále Země," řekla Averan. „Vždycky, když jsem zavřela oči, viděla jsem ho jako zelený plamen a dokázala jsem přesně určit, kde se nachází. Ale… teď už to nejde."

Pochybovačně na Gaborna pohlédla. V jejím pohledu se neskrývalo odsouzení ani obvinění. Ale Ioma poznala, že Averan moc dobře ví, že Gaborn ztratil svou moc.

„No vida," řekl Binnesman překvapeně, „to je něco nového! O takové schopnosti jsem dosud neslyšel. Ale každý čaroděj má nějakou zvláštní schopnost, která vyhovuje jeho potřebám. Jsem si jistý, že jak porosteš, budeš objevovat stále další. Je tu ještě něco?"

„Už jenom mozky ničitelů," řekla Averan.

Po celou dobu, co ta malá zvláštní dívka mluvila, se k ní šlechticové nakláněli stále blíž a blíž, zaujati jejím příběhem. Ioma si toho povšimla až teď, kdy několik šlechticů nevěřícně vydechlo.

„Jak jsi se dostala k mozkům ničitelů?“ zeptal se Binnesman.

Averan ukázala na zelenou ženu. „Vesna jednoho zabila a začala ho pojídat, a vonělo to tak skvěle, že jsem nemohla odolat. Od té chvíle jsem měla zvláštní sny – sny, ve kterých jsem viděla, jaké to je být ničitelem, dokázala jsem v nich myslet jako ničitel, mluvit jako on a vidět jako on.“

„A co jsi se dozvěděla?“ zeptal se Jerimas.

„Dozvěděla jsem se, že ničitelé spolu hovoří pomocí pachů,“ řekla Averan. „Pomocí výběžků na hlavách si navzájem naslouchají a výběžky kolem konečníku slouží k vytváření pachů.“

„Takže ty nám říkáš, že ničitelé spolu mluví zadnicemi?“ otázal se jeden ze šlechticů skepticky.

„Ano,“ řekla Averan. „Svým způsobem se neliší od některých lidí.“

Jerimas se nahlas rozesmál a otočil se ke skeptickému šlechtici. „Dostala tě, Dullinsi.“

Ale posměšky se dívky dotkly. Averan se stáhla, začala se trošku chvět a přejížděla pohledem po tvářích shromážděných. „Nic si nevymýšlím!“ řekla. „Něco takového bych si přece nemohla vymyslet.“

Ioma věděla, že to s těmi pachy je pravda. Mezi lidmi odjakživa proudila debata o tom, zda ničitelé vůbec vydávají nějaký pach. Většina Runovládců tvrdila, že ničitelé nejsou cítit. Někteří věřili, že dokáží svůj pach skrývat. Ale včera u Carrisu vyslala padlá mágyně na bitevní pole vlny strašlivého zápachu, který způsobil Gabornovým armádám těžké ztráty.

„Já nelžu,“ řekla Averan. „A nejsem blázen. Nesmíte si myslet, že jsem blázen. Nechci být zamčená v kleci jako Šílený Corman.“

„Věříme ti,“ řekla Ioma a konejšivě se usmála. O Šíleném Cormanovi nikdy neslyšela. Ale věděla, že občas jediný způsob, jak pomoci bláznům je zamknout je a spoutat, aby si sami neublížili.

„Vím, že nejsi blázen,“ řekl Gaborn. Zdálo se, že chce dívku vytáhnout z ulity, do které se stáhla. „Takže ničitelé spolu mluví pomocí pachů?“

„A taky píšou a čtou.“

Ioma užasla. Něco takového by nečekala.

„Jak to, že jsme nikde nenarazili na jejich písmo?“ zeptal se Gaborn.

„Protože píšou také pomocí pachů. Nechávají pachové značky na kamenech podél každé cesty. Tímto způsobem si nejraději předávají zprávy. Ve skutečnosti je pro ničitele jednodušší něco napsat, než to říct jinému ničiteli tváří v tvář.“

„Proč?“ zeptal se Gaborn.

Averan se to pokusila vysvětlit. „Pro ničitele je každé slovo tvořené pachem. Pro ničitele je tvé jméno a tvůj pach ta samá věc, takže když chce ničitel říct ‚Gaborn‘, vytvoří tvůj pach.“

„To je docela jednoduché,“ řekl Gaborn.

„Je a není. Představ si, že spolu rozmlouváme a ty bys třeba řekl ‚Averan, to jsou ale překrásné boty, které máš na nohách. Kde jsi k nim přišla?‘ A já bych řekla ‚Díky, našla jsem je vedle cesty a nikdo se k nim nehlásil. Takže jsou teď moje.‘

Když takhle mluvíme, každé slovo vyjde z našich úst a na chvíli zůstane viset ve vzduchu. Pak samo od sebe zanikne. Naše slova jsou vlastně tvořená řadou zvuků, které vytváříme.

Ale v případě ničitelů slova sama od sebe nemizí. Všechna ta slova, všechny ty pachy jednoduše zůstanou viset ve vzduchu – dokud je nevymažeš.“

„A jak se to dělá?“ zeptal se Binnesman. Teď už se všichni posluchači tísnili kolem Averan, jako by dívka byla nějaký veliký učenec v Domě Porozumění. Šlechtici viseli na každém jejím slově.

„Když vytvořím nějaké slovo pomocí pachu, musím pak vytvořit pach přesně opačný, abych to slovo vymazala.“

„Cože…?“ zeptal se Binnesman. „Říkáš já? Ale myslíš zřejmě ničitele.“

„Ano, samozřejmě. Když ničitel vytvoří nějaké slovo, musí vytvořit opačný pach, aby je vymazal.“

„Takže jde vlastně o nějaký negativní pach?“ zeptal se Gaborn.

„Ano,“ odpověděla Averan poněkud nejistě, protože nevěděla, co znamená slovo *negativní.*

„Zkrátka, když vytvořím slovo ‚Gaborn', musím pak vytvořit pach, který říká ‚ne – Gaborn', než mohu mluvit dál. Musím slovo ‚Gaborn' vymazat ze vzduchu.

A to může být velmi těžké," pokračovala. „Pokud třeba nějaké slovo vykřiknu, jinými slovy, pokud vytvořím velmi silný pach, musím ho i vymazat výkřikem. A tím pádem trvá velice dlouho, než ti sdělím co potřebuji. Proto spolu ničitelé mluví jen když jsou u sebe velmi blízko, hovoří velmi tiše a jimi vytvořené pachy jsou tak slabé, že je jiná zvířata ani neucítí. Je to vlastně jen šepot, který se nepostřehnutelně vznáší ve vzduchu."

„Počkej chvíli," řekl jeden šlechtic. „Říkáš, že musíš všechna slova ze vzduchu vymazat. Ale není jednodušší je tam zkrátka nechat všechna najednou? Vždyť přece když vejdeš do místnosti, klidně můžeš cítit vůni dušené mrkve, pečeného bifteku a vařeného tuřínu, a to všechno naráz."

„To je pravda," souhlasila Averan, „ale ty pachy nic *neznamenají.* Kdybys nechal ve vzduchu viset všechny pachy, pro ničitele by to představovalo jen nesmyslnou změť slov. Představ si, že bys vzal všechna slova, která jsem řekla za poslední dvě minuty a vyřkla je všechna najednou. Taková slova by byla jen změtí hluku, který by nedával žádný smysl."

„Takže ničitelé musí mluvit velmi pomalu," přemýšlel Gaborn nahlas.

„Ne o moc pomaleji než jak teď mluvíme my," řekla Averan. „Alespoň když jsou blízko u sebe. Ale mají potíže rozumět si navzájem na veliké vzdálenosti.

Proto ničitelé všechny zprávy raději píšou," pokračovala. „Když zvěd projde nějakou cestu, zanechá za sebou pachové zprávy o tom, co našel, a zda někde číhají nepřátelé."

Tyto novinky Iomu i všechny ostatní v místnosti udivily. Po celé věky se lidé dohadovali, jak spolu ničitelé vlastně komunikují. Jak se právě ukázalo, většina těch dohadů byla chybných. A Averanina slova mohou značně změnit způsob, jakým lidé na ničitele nahlíželi. Dívka to věděla a zjevně se díky tomu osmělila.

„A je tu ještě další věc," řekla Averan. „Ničitelé nevidí tak jako my. Vidí jen to, co je hodně blízko, a navíc vidí celý svět

jen v jedné barvě, ale vlastně to není barva v pravém slova smyslu. Nedokážu to přesně vysvětlit, ale je to barva blesku. Proto je blesky oslepují. Když se začne blýskat, cítí se stejně, jako když člověk upřeně pohlédne do slunce. Je to pro ně velice bolestivé.“

„Jsi statečná malá dívka,“ řekl Gaborn. Jako kdyby čekala právě na takové ujištění, Averan se uvolnila. Přestala zadržovat slzy, které jí naplnily oči a začala potichu vzlykat. „Ale to, co říkáš, vyvolává řadu zajímavých otázek.“

„Jakých?“ zeptala se Averan.

„Tak třeba, dokázala bys mi něco říct o povaze ničitelských armád?“

Averan na něj nechápavě pohlédla. „O povaze?“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Gaborn. „Víš, kolik ničitelů vlastně je?“

Averan zavrtěla hlavou. „Jeden z ničitelů, kterého jsem snědla, byl zvěd. Ten druhý mág. Nevím, kolik jich je.“

Gaborn zamyšleně potřásl hlavou. „Zkusím se zeptat jinak. Máš alespoň přibližnou představu o tom, kolik ničitelů může být v Podsvětí?“

Averan se trochu sebrala. Zavřela oči, dlouhou dobu mlčela a pak řekla. „V Podsvětí žije mnoho bytostí, ale ne všechny jsou ničitelé. Nemají dostatek jídla.“

A to jídlo jsme my, pomyslela si Ioma. Gaborn pohlédl na své rádce. Na jejich tvářích se zračilo jen málo emocí.

„Vaše Veličenstvo,“ pokračovala sklesle Averan, „mám strach.“

„Z čeho?“ zeptal se Gaborn měkce.

„Vládkyně ničitelů odhalila velkou část Vládnoucí Runy. Včera jste zničil Pečeť Úpadku, kterou její učednice vrhla na Carris.“

Gaborn přikývl. Zabil nejmocnější ničitelskou mágyni, s jakou se kdy lidstvo střetlo. Ioma ve skrytu duše stále doufala, že Gaborn zabil toho nejmocnějšího ze všech ničitelů. Ale toto dítě padlou mágyni popisovalo jako pouhou učednici.

„Pověz mi ještě něco o té vládkyni,“ požádal ji Gaborn.

Ioma vrhla rychlý pohled na Binnesmana. Všimla si, že čaroděj náhle pobledl. Ztěžka se opíral o svou hůl, jako by se bez její podpory nedokázal udržet na nohou.

„Jediná Pravá Mistryně, vládkyně Podsvětí přijímá odkazy," řekla Averan. „A odkazy přijímají také její nejbližší podřízení."

„Ničitelé vždycky pojídali své mrtvé a tak zvyšovali svou moc," řekl Gaborn. „Jsi si jistá, že tentokrát to není stejné?"

„Tentokrát je to jiné," opáčila Averan. „Ničitelé pojídají mozky svých mrtvých, aby se učili. Pojídají také jejich maso, aby vzrostla jejich síla. Teď však odhalili tajemství run. Jediná Pravá Mistryně už ovládá tajemství ladnosti, čichu a síly. Teď je na prahu odhalení tajemství run metabolismu."

Rozhostilo se ticho a válečníci na sebe významně pohlédli. Čelit ničitelům bylo už samo o sobě dost špatné. Čelit ničitelům, obdařeným odkazy metabolismu, bylo ještě mnohem horší.

„Ale jde o něco víc," řekla Averan. „Příliš tomu nerozumím. Pečeť Úpadku, kterou jsi zničil, byla součástí něčeho většího. Vůdkyně ničitelů chce propojit Pečeť Úpadku s Pečetí Nebes a Pečetí Pekla."

Binnesman se odtáhl a opřel se o hůl. „To… to není možné! Nikdo nedokáže rozluštit tak velkou část Vládnoucí Runy!"

„Je to možné," opáčila Averan. „Viděla jsem ty runy, jak se utvářejí na Místě Kostí! Všichni jste viděli Pečeť Úpadku –"

„Ale lidstvu trvalo tisíce let, než rozluštilo tvary i těch nejmenších run – síly a rozumu," namítl Jerimas. „Jak to, že jediný ničitel se dokázal tolik dozvědět?"

„Vládkyně vše odhalila věštěním z ohně," řekla Averan.

Binnesman se odtáhl. „Při Stromu!" zaklel. Rysy jeho tváře ztvrdly. Vypadal zmateně, jako by mu někdo uštědřil úder do hlavy. Ioma si byla jistá, že čaroděj ví víc než ostatní. Nebo má aspoň nějaké podezření. „Jsi si jistá, že Jediná Pravá Mistryně je ničitel? Není to nějaká jiná stvůra?" zeptal se Averan.

„Viděla jsem ji," odvětila dívka. „Je obrovská, ale je to ničitel."

Binnesman zavrtěl hlavou, jako by tomu nevěřil. „To nebude jen obyčejný ničitel."

„Averan říká, že ta ničitelka chce spoutat pečetě. Co to bude mít za následek?“ zeptal se Gaborn Binnesmana.

„Chce proti nám spoutat Mocnosti Ohně a Vzduchu,“ řekl Binnesman. „Země a Voda budou potlačeny. Život se změní způsobem tak zásadním, že se ani já neodvážím předvídat následky.“

„Ona zničí celý svět!“ prohlásil Jerimas.

„Ne!“ zavrtěla Averan hlavou. „Ona svět nechce zničit. Chce ho změnit v takové místo, kde lidé nebudou moci žít.“

„Je to vůbec možné?“ zeptal se Gaborn Binnesmana.

Binnesman se zamračil a krátce si prohrábl plnovous. „Pokud odhalila tolik částí Vládnoucí Runy, znamená to, že svět dosud nikdy neviděl tak mocné stvoření…“

„Averan,“ řekl Gaborn. „Tohle je nesmírně důležité. Musím tu Jedinou Pravou Mistryni najít. Musím ji zabít a musím to udělat rychle. Jak se k ní dostanu? Říkáš, že mi nedokážeš nakreslit mapu. Ale také víme, že když sníš mozek ničitele, dokážeš převzít jeho znalosti. Existuje nějaký druh ničitele, který zná cestu, abys mohla sníst jeho mozek a vést nás?“

Averan na něj pohlédla. Na tváři se jí zračila směsice výrazů. Ioma z ní dokázala rozluštit touhu a ponížení, a také snahu pomoci. „Možná,“ řekla, jako by ji ta myšlenka dosud nenapadla. „V Podsvětí existuje něco jako… ukazatele.“

„Ukazatele?“ zeptal se Gaborn. „Znamená to, že musíš lépe porozumět jejich jazyku? Dokážeš se to naučit od nějakého ničitele?“

Averan zavrtěla hlavou a zmateně řekla: „Ne. Ne všichni ničitelé mluví stejným jazykem.“

„Vážně?“ zeptal se Gaborn. „Mají něco jako my, třeba rofehavanštinu a trafanštinu?“

Averan se mu to pokusila vysvětlit. „Ne tak docela. Je to spíš tak, že tesař nemluví úplně stejným jazykem jako bojovník. Každý má svůj vlastní slang, kterým nazývá nástroje a věci, které se s nimi dají dělat. U ničitelů je to stejné. Mají rozličné úkoly. Máš-li se kdy dostat k Jediné Pravé Mistryni, potřebuješ jednoho konkrétního ničitele. Ten ničitel… nemám pro něj jméno. Je to jen pach.“

„Má nějaká zvláštní znamení?“ otázal se Gaborn.

Averan se zamračila. „Je to průvodce,“ řekla pomalu, jako by se snažila najít nejvhodnější popis. „Vytváří a označuje cesty. Ví, kam vedou všechny stezky v Podsvětí, které dveře jsou zamčené, a které jsou hlídané.“

„A kolik takových monster se mezi ničiteli vyskytuje?“

„Jedno.“

„Jen jedno?“

„Ano!“ řekla Averan. Oči jí zaplály. „Je to jen jeden ničitel – obrovský jedinec mužského pohlaví s třiceti šesti pachovými výběžky, obrovskými pařáty a runami na pažích. Kdybych ho viděla a mohla očichat, poznala bych ho.“

Gaborn pohlédl na Iomu. V očích měl usoužený pohled a na tváři výraz zvířete chyceného v kleci. Ioma věděla, že se její manžel chystá vydat na místo, kam se ho ona sama neodváží následovat.

„Pánové,“ oslovil Gaborn rytíře shromážděné v hostinci, „osedlejte koně. Během hodiny vyrazíme k Carrisu.“

11
MALÁ VĚC

Zázraky jsou stejně běžné jako semínka slunečnic a pavučinek. Lidé na to často zapomínají, dokud neuslyší pláč novorozence.

– čaroděj Binnesman

Binnesman odtáhl šedou pokrývku, která zakrývala sira Borensona, prohlédl si jeho zranění a zamračil se. „Infekce. Musíme srazit horečku.“

Rychle Borensona zakryl, aby náhodní přihlížející nezahlédli jeho zranění, ale bylo už pozdě. Myrima vyšla z hospody a narazila na dvě pážata, která si rozčileně vykládala o zranění sira Borensona. Výkřiky a kopanci je zahnala pryč. Ale teď už se tu začali shromažďovat i rytíři, kteří Borensona znali buď osobně nebo podle jeho věhlasu. Myrima se v praxi přesvědčila o tom, že když se někde začne shromažďovat dav, další lidé se k němu přidávají automaticky, jen aby zjistili, co se děje.

Borenson ležel v těžkém bezvědomí na sladce vonícím seně. Myrima se obávala o jeho zdraví. Viděla už umírat lidi na menší rány. Věřila, že se z toho její manžel dokáže dostat. Přesto však cítila nervozitu. Nemoc může být občas velmi matoucí a nemocný zemře, když už si ošetřovatelé myslí, že je z nejhoršího venku.

Borensonova tvář byla lesklá potem. Šlechtici a panoši z Gabornova doprovodu se připravovali na cestu na jih. Ti, kteří

už byli ve zbroji, nahlíželi do vozu, ve kterém ležel raněný. S Binnesmanem se nad Borensonem skláněla také Averan a zelená žena.

Čaroděj se obrátil k dívce. „Víš, jak vypadá mařinka vonná?“

„Má bílé kvítky?“ zeptala se Averan. „Brand si její lístky často dával do vína.“

„Chytré děvče,“ řekl Binnesman. „Všiml jsem si, že roste támhle za zatáčkou pod tím kopcem. Běž pro mě natrhat tak tucet lístků.“

Averan vyběhla za svým úkolem a Binnesman se znovu sklonil k raněnému. Teď už se kolem vozu shromáždilo na dvacet mužů.

Přišel další rytíř z Mystarie, muž s dlouhým černým knírem. Nahlédl do vozu. „Sir Borenson a raněný?“

„Ano,“ řekl jeden z přihlížejících. „Tím nejhorším možným způsobem.“

„Zranění hlavy?“

„Ještě horší – dostal to mezi nohy.“

Rytíř nevěřícně potřásl hlavou a natáhl se, aby nakoukl dovnitř.

„Jestli se chceš podívat,“ řekla Myrima a chytila ho za rameno, „bude tě to něco stát!“

„Že by?“ podivil se rytíř. Na tváři se mu objevil odzbrojující úsměv. „A kolik?“

„Jedno oko,“ prohlásila Myrima. Dav kolem ní vybuchl smíchy.

Binnesman na chvíli odešel do hostince a zanedlouho se vrátil s miskou, ve které měl trochu medu. Vzápětí dorazila i Averan, která měla v rukou lístky mařinky vonné. „Rozemni ty lístky mezi rukama,“ řekl jí čaroděj.

Averan učinila žádané.

„Teď je vhoď do medu.“

Stalo se.

Binnesman sáhl do kapsy a vytáhl odtamtud hrst sušených listů. „Yzop,“ poučil Averan. „Je dobré ho vždycky trhat dva dny po dešti a používat tu část rostliny, která je nejblíž ke kořenům.“

Rozdrtil sušené listy v ruce, přidal je do medu a zamíchal prstem. Přidal ještě trochu řepíčku, byliny, kterou vojáci často používali k ošetřování ran přímo na bojišti.

V tu chvíli se k davu přidal někdo další a zeptal se. „Co se tu děje?“

„Borenson přišel o svoje koule,“ řekl nějaký rytíř posměšně, „a Binnesman se mu chystá vypěstovat nové.“

Několik mužů se uchechtlo. Byl to ošklivý vtip a Myrima se nesmála.

„No ne, a za jak dlouho se bude moci znovu posadit na koně?“ usmál se rytíř posměšně.

Binnesman se prudce obrátil k davu. „Kam jsme se to dostali?“ vykřikl. „Děti Země stojí na posvěcené půdě a pokoušejí samotnou Zemi!“

Myrima měla pocit, že rytíři to nemysleli nijak zle, ale Binnesman vypadal velice rozzuřeně. Vztyčil se do plné výše a pohlédl na rytíře tak, že před ním začali pomalu ustupovat. Co bylo důležitější, všichni se začali odtahovat od rytíře, který udělal ten hloupý vtip, sira Prenholma z Heredonu.

„Jak se opovažuješ!“ řekl Binnesman. „Cožpak ses za těch posledních pár dnů nic nenaučil?

Ty by ses Temnému Vznešenému nedokázal postavit, ale tady Myrima, žena, která v tu dobu neměla jediný odkaz síly, ladnosti, nebo odolnosti, si s ním poradila.

Ty, se všemi svými odkazy, by ses nedokázal postavit proti ničitelům u Carrisu, ale Gaborn dokázal svou mocí obrátit na útěk celou ničitelskou hordu!

Jak se opovažuješ zpochybňovat Mocnost, které sloužím? Nic není nikdy tak pokažené, aby se to nedalo spravit. Nikdo není tak nemocný, aby nemohl být uzdraven.

Země tě stvořila. Dává ti život. A tady v tomto posvátném údolí mohu zasadit do země hůl, ze které do rána vyroste lepší člověk než ty.“

Myrima se ustrašeně stáhla. U čarodějových nohou se začala vytvářet zelená opaleskující mlha a ze samotného čaroděje vyzařovala síla. Ve vzduchu se objevila vůně tlejícího listí a starých kořenů.

Sir Prenholm zbledl a roztřásl se. „Nechtěl jsem být neuctivý. Byl to jen žert.“

Binnesman ukázal na Borensona. „Při Mocnosti, které slouží, říkám ti, že tento muž může být stále ještě otcem dětí!“

Myrima něco takového nečekala. Ani by nevěřila, že lze něco podobného vůbec provést. Ale Binnesman se chtěl před Prenholmem zřejmě vytáhnout. Ale i kdyby Binnesman dokázal jejího manžela uzdravit, byla tu jedna věc, kterou Myrima najisto věděla: magie žádala vysokou cenu. Binnesmanův čin bude něco stát.

Rytíři a šlechtici tu stáli jako vyplísněné děti a neodvažovali se ani promluvit.

Binnesman vzal misku s medem a bylinami, poklekl a přimíchal do ní trochu hlíny.

Pohlédl na shromážděný dav a podal misku Myrimě. „Vezmi ji k řece. Tam poklekni a načrtni do vody sedmkrát runu léčení. Pak naber vodu z řeky do dlaně a přidej ji do misky. Touto směsí pak omývej manželovu ránu. Během hodiny bude schopen se posadit do sedla.“

Naklonil se k ní blíž a zašeptal. „Ale takové hrozné ráně bude trvat déle, než se zahojí – pokud se vůbec někdy zahojí.“

„Děkuji ti,“ řekla Myrima s bušícím srdcem. Opatrně vzala misku, aby nic nerozlila, a položila ji na vůz.

Pak usedla na kozlík a vyjela k řece. Zastavila v hájku nedaleko břehu ve stínu stromů. Na břehu štěbetal párek kachen.

Myrima stáhla z Borensona pokrývku. Seskočila z vozu a došla až k okraji vody. Po nočním dešti byl břeh pokrytý zlatavými listy olší. Řeka zurčela a kolem vyčnívajících kamenů se tvořila bílá pěna. Kachny se beze strachu procházely nedaleko od ní.

Myrima poklekla u vody a na její hladinu načrtla sedmkrát do vzduchu runu léčení.

Byla to uklidňující činnost po tak náročném dni. Měla pocit, že vytváření runy je vhodné doprovodit nějakým zaříkadlem, ale žádné neznala. Vzpomněla si na píseň,

nesmyslnou říkanku, kterou složila, když byla ještě malá, a kterou si prozpěvovala, když prala prádlo.

Miluji vodu, protože voda miluje mě –
v dešťových kapkách, kalužích a jezírkách,
spěchá vstříc moři.

Zurčí, bublá, pění mezi kopci,
dává pít vyprahlým údolím,
a v jejích hlubinách je klid.

Miluji vodu a voda miluje mě.
Proud řeky teče pomalu
a neodvratně směřuje k moři.

Sledovala hladinu řeky a doufala, že možná uvidí velikého jesetera plovoucího v tajemných kruzích.

Ale žádného neviděla. Nabrala vodu do dlaně a nalila ji do misky.

Prstem celou směs zamíchala a pak misku odnesla k Borensonovi.

Co nejjemněji mu začala omývat ránu. Borenson navzdory tomu, že spal, zkřivil tvář bolestí.

„Promiň," řekla Myrima, ale pokračovala dál. Když ránu omyla, Borenson zasténal a z horečnatého spánku zavolal. „Saffiro!" Zvedl ruku jako by chtěl uchopit něco neviditelného.

Myrima zjistila, že se třese. Binnesmanova směs možná dokáže uzdravit zranění těla, ale dokáže uzdravit také zranění srdce?

Z Borensona tekl pot proudem. Navzdory Binnesmanovu slibu se Myrima obávala, že bude trvat mnohem déle, než se její manžel probere a bude schopen jízdy.

Obrátila se a poklekla u vody. Ranní slunce na ni mrkalo skrz listy stromů. Příjemně ji hřálo. Po chvíli, která jí připadala dlouhá jako celé minuty, vstala. Ale s odkazy metabolismu bylo snadné ztratit pojem o čase.

Jezdci ve městě začali nasedat, když uslyšela svého manžela zalapat po dechu. Myrima přes postranici nahlédla do vozu. Borenson se probouzel.

Navenek byla na jeho vzhledu patrná jen malá změna. Na čele se mu perlil pot a propocenou měl i tuniku. Oči měl stále zažloutlé a tvář pobledlou. Rty měl rozpukané od horečky. Skrze stromy hleděl na nebe.

„Vypadáš trochu lépe," lhala Myrima. „Cítíš se lépe?"

„Nikdy jsem se necítil hůř," zakrákoral vyschlým hrdlem. Myrima mu k ústům přiložila měch s vodou a Borenson se napil. Pak od sebe měch odstrčil. „Co to děláš?"

„Snažím se tě zachránit," řekla Myrima. „Máš štěstí, že jsi nezemřel."

S bolestivou grimasou zavřel oči a zavrtěl hlavou. Toto gesto hovořilo za vše. Nechtěl žít.

Myrima chvíli mlčela. Měla pocit, jako by se snažila proniknout přes jeho zbroj, aby se dostala k duši pod ní. Chvíli přemýšlela a pak se tiše zeptala. „Proč? Věděl jsi, že máš infekci nebo že jsi nakažený? A přesto jsi šel pryč. Proč?"

„Nechceš to vědět," řekl Borenson.

„Chci."

Otevřel oči a bez emocí na ni pohlédl. „Nemiluji tě. Nemohu tě milovat."

Myrimu jeho slova zasáhla. Srdce se jí rozbušilo a marně se snažila najít hlas. V hrubých rysech věděla, čím Borenson prošel. Viděla záři v jeho očích, když mluvil o Saffiře. Slyšela ho volat její jméno ze spaní. Věděla, že Saffira s tolika odkazy krásy byla pro muže neodolatelná. Raj Ahten jejího manžela vykastroval. „Spal jsi s ní?" Myrima se snažila, aby v jejím hlase nezněla bolest ani hněv. „Proto tě Raj Ahten vykastroval?"

„Co to pro tebe znamená?" dožadoval se Borenson.

„Jsem tvoje žena."

„Ne –" začal říkat. Pak jen zavrtěl hlavou. „Ani jsem se jí nedotkl. Žádný muž by se jí nemohl dotknout. Byla tak překrásná…"

„Nevíš, co znamená někoho milovat," prohlásila Myrima.

Dlouho ani jeden z nich nepromluvil. „Věděl jsem, že ti ublížím, když ti to řeknu," řekl pak Borenson.

Myrimu dlouho nenapadalo, co na to říct. „Pořád jsem tvá žena," prohlásila nakonec. Viděla jeho muka, ale nebyla schopná k němu dosáhnout. Raj Ahten mu velice ublížil. „Proč tě prostě nezabil?"

Borenson zasténal a trochu se nadzvedl. „Nevím. Raj Ahten obvykle nedělá strategické chyby."

V jeho hlase zazněl vztek, potlačovaná touha po pomstě. To se Myrimě líbilo víc. Jestli má vztek, alespoň má něco, pro co může žít.

Myrima uslyšela tiché kroky a vzhlédla.

Blížil se k nim Gaborn, kterému se na tváři zračily obavy. Doprovázela ho Ioma, také s tváří staženou úzkostí.

Gaborn došel přímo k postranici vozu. „Jak se cítíš?"

„Skvěle, mylorde. A vy?" odpověděl Borenson unaveně. V jeho hlase zazněl sarkasmus.

Gaborn natáhl ruku a dotkl se Borensonova čela. „Horečka ustupuje."

„Co se dá dělat," řekl Borenson.

„Přišel jsem ti za všechno poděkovat," řekl Gaborn. „Vzdal jsi se pro Mystarii tolika věcí."

„Jen své příčetnosti, životů svých Zasvěcenců a svých varlat," řekl Borenson. Nevěděl o kouzlu regenerace, které na něj seslal čaroděj Binnesman. Proto mluvil roztrpčeně a s bolestí. „Je tu ještě něco, co byste si přál, sire?"

„Mír a zdraví pro tebe a tvou rodinu," řekl Gaborn, „a zemi bez válek, kde by lidé nikdy neslyšeli o Raj Ahtenovi nebo ničitelích."

„Kéž se vám vaše přání vyplní," řekl Borenson.

Gaborn si povzdechl. „Jestli chceš, máme dost magických tyčí, které urychlí tvé uzdravení."

Borensonovi se v očích zračila bolest. Vypadal ublíženě a zraněně. „Kolik mi jich můžeš věnovat?"

„Kolik jich chceš?"

„Dost na to, abych mohl zabít Raj Ahtena," řekl Borenson. „Je pravda, že zůstal naživu?"

Gaborn nezaváhal. „Tolik ti jich nemohu dát.“ Teď se bolest objevila i v očích Gaborna. Chtěl Borensonovi dopřát jeho pomstu. Pokud si ji nějaký muž zasloužil, pak to byl právě Borenson. Byl přinucen zabít děti, které Raj Ahten svedl, aby se staly jeho Zasvěcenci. Byl přinucen zabít dokonce i ty, které považoval za přátele. Raj Ahten ho připravil úplně o všechno.

Borenson se s bolestí zvedl do sedu a zachytil se postranice vozu. „Byl jsem nejlepší gardista ve službách tvého otce. Kdo jiný by ho dokázal porazit?“

„To nejde,“ řekl Gaborn. „Duch Země to zakázal. Pro dobro nás všech –“

„A přesto jsi přišel, abys ode mne znovu něco žádal,“ řekl Borenson. „Poznám to z tvého výrazu. A nabízíš mi tyče…“

„Sto,“ řekl Gaborn. „Nic víc, nic míň.“

To bylo opravdu hodně magických tyčí a představovalo to dvojnásobek odkazů, které měl Borenson předtím.

Ioma vzala Myrimu za ruku a odtáhla ji pryč, aby oba muži mohli vyjednávat o samotě.

„Co se děje?“ zeptala se Myrima.

„Gaborn potřebuje tvého manžela, aby doručil poselství králi Zandarosovi. V tomto poselství je žádost o mír. Gaborn ví, že toho od tvého manžela žádá hodně.“

„Chápu,“ řekla Myrima. Věděla, že Borenson se Gabornovi podřídí. Před osmi dny slíbil, že vyrazí do Inkary, aby vyhledal legendárního Daylana Kladivo v naději, že se od něj dozví, jak porazit ničitele a Raj Ahtena. Chystal se vyrazit v tajnosti a vstoupit do té země neviděn, protože hranice Inkary byly rofehavanským po celá desetiletí docela uzavřeny.

A Myrima okamžitě pochopila, jak jim Gabornovo poselství může prospět. Jestli Borenson Zandarose přesvědčí, že je v jeho zájmu stát se spojencem Mystarie, Zandaros sám by jim mohl pomoci nalézt Daylana Kladivo. A i kdyby Zandarose nepřesvědčil, pod záminkou poselství mohl Borenson alespoň překročit hranice.

„Kde sežene Zasvěcence?“ zeptala se Myrima, když kráčely podél břehu řeky.

„V Carrisu je kouzelník,“ řekla Ioma. „Tvůj manžel může přijmout odkazy tam.“

„Z města zbyly ruiny," namítla Myrima. „Jsi si jistá, že to bude bezpečné? Ničitelské kletby jsou ještě tak silné, že všude propukají nákazy."

„Asi v Carrisu nebude moci přijmout odkazy odolnosti, ale po cestě leží Batenne. Gaborn mě ujistil, že tyto odkazy může tvůj manžel přijmout právě tam."

Myrima se odmlčela. Neznala mapu Mystarie a neměla představu, kde leží Batenne, přestože jí to jméno znělo povědomě. Bylo to veliké bohaté město daleko na jihu ve vinařské oblasti. Často tam přezimovávali bohatí šlechtici.

„Půjdeš s ním?" zeptala se Ioma.

„Bude-li mě s sebou chtít. A možná, i když mne s sebou chtít nebude."

„Samozřejmě, že bude chtít, abys byla po jeho boku," prohlásila Ioma přesvědčeně.

Myrima pohladila Iomu po paži a dlouhou dobu mlčela. „Jak to děláš?" zeptala se nakonec. „Jak to, že je pro tebe tak snadné milovat?"

Její otázka Iomu překvapila.

„Vidím ti to zcela jasně na očích," řekla Myrima. „Vidím to, když se díváš na své služebníky. Vidím to, když se díváš na mě. Ty svou lásku nepředstíráš. A já jsem provdaná za muže, který říká, že mne nemiluje a já mu věřím. On se lásku ani nepokouší předstírat."

„Já nevím," řekla Ioma. „Láska není něco, co cítíš. Je to něco, co dáváš."

„A netrhá tě to na kusy, dávat se tímto způsobem?"

„Občas," připustila Ioma. „Ale pokud tě někdo miluje na oplátku, stojí ta občasná bolest za to."

Myrima se podivila nad tématem jejich hovoru. Všude, kam se člověk podíval, propukala nějaká válka. A ona se přitom stará o lásku. Pocítila vinu, že o tom s Iomou vůbec mluví. Ale život bez lásky by byl tak chladný a prázdný, že by ani nemělo smysl ho žít.

„Myslím, že jsem se naučila milovat od svého otce," pokračovala Ioma. „On miloval všechny své poddané rovným dílem. Pokud někoho považoval za zlého, nemohl ho kvůli tomu nenávidět ani ho neodsuzoval. Byl přesvědčen, že v

každém člověku se ukrývá alespoň zrnko dobra, jen jde o to ho nalézt. A věděl, že když bude k lidem laskavý, oni se budou chtít změnit.“

Myrima se zasmála. „Kéž by se jen rozdíly mezi lidmi daly tak snadno vyřešit.“

„Ale chápeš, o co mi jde? Chceš-li, aby tě někdo miloval, musíš nejprve lásku dávat.“

„Pochybuji, že můj manžel vůbec ví, co to je láska.“

„Pak ho to musíš naučit,“ řekla Ioma. Její tvář byla plná soucitu. „Vždycky musíš ukázat jasný příklad. Ne každý dokáže snadno dávat lásku. Dokonce jsem slyšela o lidech, pro které je milovat téměř nemožné. Skrývají své pocity jako pod silným brněním.“

Myrima si před malou chvílí pomyslela to samé – měla pocit, jako by se snažila proniknout brněním svého manžela. Zavrtěla hlavou. „Když on je tak plný sebelítosti. Jak mám prokázat svou lásku někomu, kdo se vůbec odmítá dívat, kdo tomu dokonce odmítá věřit?“

„Vzala sis ho,“ řekla Ioma. „To by mu přece mělo ledacos naznačit.“

„To manželství ale bylo dohodnuté.“

„Půjdeš s ním do Inkary. Toho si přece musí všimnout.“

Myrima potřásla hlavou.

„Možná se naučí milovat tebe, když už dokáže milovat sebe,“ řekla Ioma. „V jeho životě došlo k velikým změnám. Vzdal se svého postavení, ztratil odkazy. A skrytý za tvrdou slupkou se snaží dostat ven skvělý člověk. V tom mu musíš pomoct.“

Konečně Myrima začala Borensona chápat. Ioma jí v podstatě říkala, že Borenson neumí milovat, protože nikdy nebyl opravdu milován.

Slyšela toho oněm tolik, o jeho pověsti člověka, který čelí i těm nejtěžším výzvám, který se směje tváří v tvář nebezpečí. Samozřejmě, že se smál. Smrt pro něj nic neznamenala. Přinesla by mu osvobození od jeho bolesti.

Gabornovi vojáci na cestě nasedali a připravovali se k odjezdu. „Jsi připravená?“ zavolal Gaborn na Iomu.

Ioma Myrimu krátce objala a pak rychlým krokem vyrazila za svým manželem.

Myrima zamířila k vozu, aby zkontrolovala Borensona.

„Chce, abych odvezl poselství králi Zandarosovi," řekl Borenson, když se přiblížila. „Až budu schopen jízdy."

„A uděláš to?"

„Až budu schopen jízdy." Při tom pomyšlení zamrkal bolestí.

„Je tu něco, co musím říct," prohlásila Myrima. „Vím, že říkáš, že mě nemiluješ. Ale já jsem pořád tvá žena a možná stačí, že já miluju tebe."

Dlouhou dobu mlčky ležel a Myrima ho pohladila po ruce. Na Borensonově tváři se objevil zmatený výraz.

„Proč se pořád týráš?" zeptala se Myrima. „Neděláš nic jiného, než že se utápíš v sebelítosti." Bylo zřejmé, že Borenson příliš nechápe, co to do ní vjelo. „Binnesman se o tebe postaral," pokračovala Myrima. „Řekl, že během hodiny budeš schopen jízdy. A za čas se možná úplně uzdravíš."

Na jeho tváři se objevil výraz překvapení a úlevy a Myrimu to zahřálo u srdce. Zdálo se, že Borensonovi došla všechna slova, jako by nebyl schopen věřit svému štěstí. Nakonec opatrně prohlásil: „Jestli se díky čarodějovu kouzlu někdy skutečně uzdravím, zatáhnu ho do nejbližší hospody a koupím mu pintu medoviny."

Myrima se zasmála. „Pintu medoviny? Za víc ti to nestojí?"

12
TVÁŘ KRÁLE ZEMĚ

Každý člověk se rodí s tisícem tváří, ale odhaluje je světu jednu po druhé.

– Torin Belassi, „Umění mimikry“

Gaborn a Ioma došli ke svým zvířatům ve stájích a Ioma dlouhou dobu zamyšleně mlčela. Velice dobře si uvědomovala, jak Borensonova hořká slova Gaborna zasáhla. Borenson byl ke Gabornovi vždycky otevřený a Ioma měla pocit, že ti dva jsou si blízcí skoro jako bratři.

„On se uzdraví,“ řekla Ioma, když vešli do stáje. „Binnesman to slíbil.“

Gaborn zavrtěl hlavou. „Já se obávám, že nikoliv. Ne doopravdy. Zle jsme ho zneužili. Má vztek na Raj Ahtena i na mě. A je podezřívavý. Zandaros dost možná nepřistoupí na žádnou dohodu jen proto, že za ním posílám svého přítele. Možná, že Borensona posílám na smrt.“

Ioma se kousla do rtu, znepokojena tím, co Gaborn právě řekl. O Zandarosovi se vědělo, že je velmi nebezpečný, ale Ioma věděla, že Inkara je zvláštní země s podivnými zvyky a tradicemi.

„Jsi si jistý, že chceš, aby to byl právě Borenson, kdo donese Zandarosovi tvé poselství?“ otázala se. „Zandarosův synovec si zjevně myslí, že Král Bouří by dal přednost *mně* – koneckonců jsem tvá žena.“

Ioma se snažila, aby její nabídka nezněla nijak mimořádně. Vlastně se jí do Inkary vůbec nechtělo. Byla by to dlouhá, těžká cesta do neznámé země a ona by přitom riskovala život svůj i dítěte, které v ní rostlo.

Gaborn zavrtěl hlavou. „Ne. Ty ne."

Pohlédla na jeho tvář. Jeho pohled byl zjevně obrácen do jeho nitra.

Když vešli do stájí, zjistili, že o jejich zvířata bylo dobře postaráno. Zvířata byla vytřená do sucha, vykartáčovaná a nakrmená. Gabornův kůň už byl navlečený ve zbroji, která zářila jako stříbro. Nikde nebyla ani ta nejmenší skvrnka rzi. Pod zbrojí měl na sobě kůň přehoz z bílého hedvábí. Díky tomu vypadal jako přízračný Pegas, který sestoupil z nebe.

Šlechtici v Carrisu chtěli, aby Gabornův příjezd působil velkolepě a triumfálně, neboť bylo nutné pozdvihnout morálku lidí. Ioma i Gabornovi rádci to považovali za prospěšné. Paldaneho starý kancléř Gallentine poslal varovnou zprávu, ve které psal, že v Carrisu se rozšířily pověsti o Gabornově smrti v bitvě. „Objeví-li se teď Gaborn v Carrisu, lidé se uklidní," vzkazoval.

Z toho důvodu teď Gaborn mířil do města, ale jen proto, že leželo v cestě na místo další bitvy.

Ničitelé dnes pravděpodobně budou ustupovat na jih přes otevřené pláně a Gaborn proti nim chtěl vést své muže. Potřeboval Averaninu pomoc při hledání jistého ničitele, který zná cesty k Podsvětí.

Celou noc se radil se svými poradci a připravoval plán. V ranních hodinách dorazily zprávy od Skalbairna. Jakmile se v noci ochladilo, ničitelé se zavrtali do děr a za úsvitu se zatím nepohnuli.

Noční bouře zdržela i Gaborna. Neodvažoval se v temnotě vyslat ke Skalbairnovi posily, protože se bál, že by uvízly v blátě nebo zabloudily.

Ale přestože Gaborna počasí zpomalilo, ničitele úplně zbrzdilo. Ničitelé dokázali během noci urazit pouze čtyřicet mil. To Gabornovi poskytovalo velikou výhodu.

Rozeslal zprávy do všech hradů v dalekém okolí s příkazem, aby posádky do blízkosti předpokládané cesty ničitelů dopravily zásoby jídla, zbraní a obléhacích strojů.

V ranních hodinách přinesli poslové další dobré zprávy: na jihu v noci skoro nepršelo.

Pole budou suchá – pro útok jízdy budou skvělé podmínky.

Jakmile měl Gaborn pocit, že je připraven čelit ničitelům, napsal po konzultaci se svými rádci dopisy králům v celém Rofehavanu.

Po celou noc se zabýval všemi možnými záležitostmi, od těch nejsložitějších až po nejjednodušší. Připravoval plány na evakuaci Carrisu, na vyslání indhopalských vojáků k obraně hradů na severu. Různým šlechticům rozeslal úplatky a do Internooku poslal nabídku na najmutí tamních žoldnéřů, aby chránili jeho pobřeží.

Jeden posel, který přijel z Heredonu, přivezl udivující informaci: Gaborn nabídl pomoc při likvidaci ničitelské hordy, která se tam objevila. Ale Železný Král odpověděl jen krátkou zprávou, ve které jeho nabídku pomoci odmítl. Posel sám zaslechl zvěsti, že Železný Král ničitelskou hordu snadno porazil.

Ničitelé se vynořili na povrch na severním pobřeží a pochodovali podél něho na jih. Šťastný zásah z lodní balisty zabil padlou mágyni, která hordu vedla. Její následovníci okamžitě ustoupili.

Teď byl Gaborn připraven vyrazit k Carrisu.

Gaborn a Ioma nasedli na koně a vyjeli ze stáje. Šest mladých heroldů, všichni odění v modrém šatu se symbolem zeleného muže na pláštích, jelo před nimi. Všichni heroldi měli dlouhé světlé vlasy a zlaté trumpety.

Za nimi jel sedmý mladý muž, který nesl královskou standartu.

Rytíři v Gabornově doprovodu se vyzbrojili dlouhými bílými kopími, jejichž hroty se třpytily na slunci.

Samotní rytíři tvořili různorodou směsici, měli na sobě barvy půl tuctu království, čímž symbolizovali, že Gaborn nevede jen jediný stát, ale celou Zemi.

S královými poradci v přední části kolony jeli Jureem, Binnesman, zelená žena a teď i Averan. Skoro až úplně vzadu jel nenápadný vůz, který vezl Gabornovy magické tyče.

Když Gaborn vyjel ze stájí, jeho muži se rozjásali. Binnesman pobídl svého koně a podal Gabornovi větev dubu, jako by to bylo žezlo.

A tak se Gaborn vydal k Carrisu a vypadal přitom jako Král Země ze starých příběhů.

Ioma však poznala, že je její muž sklíčený.

Ujeli šest mil po cestě, když heroldi vepředu zatroubili krátký signál, otočili svá zvířata a vykřikli. „Mylorde, před námi jsou obři!“

Mohli si tu námahu ušetřit, protože v tu samou chvíli se na dohled objevil ledový obr, který hleděl na Gaborna.

Obr nesl přes rameno přehozenou mrtvolu koně se zlomeným krkem. Obrova zlatavá kožešina vypadala v ranním světle matně a prošedivěle. Byl zřejmě už starý, ale v jeho stříbrných očích se ukrývala překvapivá hloubka. V každém uchu měl železnou náušnici a jednu měl také v nose. Vlasy měl spletené do copánků.

„Vahut!“ vykřikl obr se zakloněnou hlavou. Všude okolo vzlétli z korun stromů poplašení ptáci a začali kroužit ve vzduchu. Ioma neměla nejmenší tušení, co takové chování u ledového obra znamená. Ale brzy se na dohled objevili i další obři a jejich kroužkové zbroje zvonily jako řetězy u padacího mostu.

První obr vrhl mrtvého koně na cestu. Ostatní obři udělali to samé – bylo jich celkem dvacet dva. Navršili před Gabornem zlověstně vyhlížející hromadu mrtvých koní.

Chovají se jako kocouři, kteří nechávají na zápraží mrtvé myši, uvědomila si Ioma. Vůdce obrů sklonil hlavu, zavřel oči, napřáhl před sebe své mohutné paže a zkřížil je v zápěstí. „Vahut!“ vykřikl znovu.

Gaborn byl zcela zmatený. Většina jeho mužů jen lapala po dechu úžasem.

Byl to podivuhodný okamžik. Před sto dvaceti lety ještě o ledových obrech nikdo neslyšel. Pak během jedné kruté zimy dorazil do krajiny na jihu kmen těchto obrovitých stvoření,

která musela přitáhnout z dalekého severu. Mnozí obři byli zranění a zřejmě prchali před nějakým neznámým nepřítelem.

Obři nikdy nedokázali příliš dobře mluvit lidským jazykem, a proto se nikdo nikdy nedozvěděl, jaké strašlivé stvůry je honily v zemi věčného ledu. Přesto se ale obři naučili pracovat po boku lidí – přenášeli obrovité balvany v kamenolomech, káceli stromy nebo bojovali jako žoldnéři.

V Rofehavanu se však objevovali jen zřídka. Dávali přednost životu v divokých horách.

Tito obři přišli s Raj Ahtenovou armádou a způsobili v Iomině království nebývalou spoušť. Byli vůbec první zástupci svého druhu, které Ioma spatřila. Děsili ji a současně fascinovali.

„Vahut!“ vykřikl obr znovu a začal zuřivě kývat hlavou. Ukázal na Gaborna. „Vahut!“

„Mluví indhopalsky,“ řekl jeden rytíř, Neporazitelný z Indhopalu, s tmavou kůží. Popojel ke Gabornovi. „Říká ti *mahout,* jezdec na slonovi. To je velkolepý a velmi uctivý titul.“

„Vahut!“ vykřikl znovu obr a ukázal na mrtvé koně.

„Myslím, že se mu líbíte!“ zažertoval jeden šlechtic.

„Ne,“ řekl tlumočník. „Ty zkřížené paže znamenají, že chce vstoupit do služby.“

Obr otevřel ústa a začal vydávat syčivé a mlaskavé zvuky. Zvedl čenich k obloze a začenichal. Už se nesnažil mluvit lidskou řečí. Místo toho teď mluvil řečí ledových obrů.

„Co říká?“ zeptal se Gaborn.

Ale žádný člověk nikdy nerozluštil jazyk ledových obrů. Ani indhopalský rytíř si netroufal hádat, co chce obr říct.

„Budeš za mne bojovat?“ otázal se Gaborn obra. Obři včera u Carrisu bojovali dobře.

Obr zavrčel a pak pozdvihl k obloze těžký, železem kovaný kyj, který byl stále ještě potřísněn krví ničitelů.

„Možná,“ řekl tlumočník. „Nabízí, že k tobě vstoupí do služby.“

Gaborn zamyšleně pohlédl na své muže. „Má někdo z vás nějaké využití pro ledové obry?“

„Já ano!“ vykřikl jeden z rytířů vesele. „Z jejich kožešin jsou skvělé pláště!“

Ostatní rytíři se rozesmáli, ale Gaborn pozorně pohlédl na obra. Ten znovu pozdvihl k obloze kyj a zařval. „Vahut?“ A pak rozpřáhl ruce, jako by chtěl obejmout celý svět.

„Říká, že jsi veliký mahout,“ řekl indhopalský Neporazitelný. „Největší jezdec na světě.“

Ale Ioma zavrtěla nesouhlasně hlavou. „Ne,“ opáčila. „To byla otázka. Chce vědět… jestli je Gaborn Král Země!“

Předtím než se kdokoli stihl pohnout, ukázala Ioma na Gaborna a vykřikla. „Ano. On je veliký jezdec. *Rajah mahout.*“

Obr na ni zíral, jako by rozjímal. Jeho stříbrné oči byly veliké a vědoucí.

Ostatní obři si začali něco brumlat. Hleděli na Gaborna přimhouřenýma očima. Začali se sklánět, čímž dávali najevo své mírumilovné úmysly. Po nějaké chvíli se asi tucet obrů obrátil a vydal na západ k horám.

„Kam jdou?“ zeptal se Gaborn.

Iomu napadla jen jediná odpověď. Říkalo se, že v horách žijí divocí ledoví obři. Možná, že tihle se vydali domů. Zbylých deset jen stálo na místě a oddaně se dívalo na Gaborna, podobně jako se pes dívá na svého pána. Bylo jasné, že ho mají v úmyslu následovat.

„Čeká na nás celý Carris,“ řekl Gaborn. „Je bezpečné, abychom s sebou brali ledové obry?“

„No, protože s sebou nemáme žádné ochočené medvědy, myslím, že obři je nahradí,“ řekl Binnesman.

Všichni rytíři se rozesmáli a celý oddíl vyrazil dál na cestu. Deset obrů, kteří tu zůstali, následovali vojáky hned za vozem s magickými tyčemi.

Gaborn jel několik minut mlčky. Ioma viděla, že se tváří ustaraně.

„Neudělala jsi dobře, že jsi o mně lhala,“ zašeptal Gaborn, „i když to bylo jen ledovým obrům.“

„Lhala?“ zeptala se Ioma překvapeně.

„Ať už jsem cokoliv, nepřísluší mi titul Král Země. Mám pocit, že zrazuji jejich naděje a jejich víru.“

Viděla, jak ho jeho selhání sužují. Uvědomila si, jak pro něj musí být těžké snášet břemeno odpovědnosti, které mu spočívá na ramenou. Milovala Gaborna pro jeho snahu pomáhat, pro jeho ušlechtilost a smysl pro čest.

„Pořád jsi Král Země," odvětila. „Země tě požádala, abys splnil úkol. Tvá moc se možná zmenšila… ale úkol zůstává: zachránit tvůj lid."

Iomu napadlo, že mu řekne o dítěti, které nosí. Chtěla, aby byl Gaborn silný a měla pocit, že taková novinka by mu pomohla. Ale v tuto chvíli ho sužoval pocit viny a zdálo se, že ho doslova trhá na kusy. Proto se Ioma nakonec raději rozhodla, že bude mlčet, aby mu nepřidělávala další starosti.

„Máš pravdu," řekl Gaborn tiše. „Lidé potřebují krále. I kdyby už země neodpověděla na mé volání, lidé přesto potřebují krále."

Zavřel oči. Jeho tvář i celé tělo se uvolnily.

Hrdě zvedl bradu, a když na Iomu znovu pohlédl, zračilo se v jeho očích odhodlání a síla. Jeho pohled jako by je svazoval, viděl jí až na dno duše, přijímal ji a současně jí vládl. Byl to pohled, ve kterém se zračila nekonečná moc.

„Můj pane!" řekla Ioma a zalapala po dechu. Věděla, že Gaborn studoval v Komnatě Tváří. Přesto bylo úžasné pohledět na proměnu, kterou Gaborn prošel během vteřiny.

V tu chvíli, navzdory všem Gabornovým pochybám a navzdory skutečnosti, že přišel o většinu svých sil, si Ioma poprvé uvědomila, že hledí do tváře Krále Země.

13
DĚTSKÁ LEKCE ČARODĚJNICTVÍ

Lidé nazývají čtyři mocnosti Zemí, Vzduchem, Vodou a Ohněm. Tyto názvy jsou dobré pro určité lidi, ale jen čarodějové se učí jejich pravá jména. Voláme je jen v hodině největší nouze a občas na své vlastní riziko.

– výňatek z Dětské Knihy Kouzel
učitele Cola

Averan, kterou do tváře šlehal chladný vítr, se pevně přitiskla k hrušce sedla. Koně pádili na jih přes kopce, zelené jako smaragdy, pod modrým nebem zdobeným bílými mračny.

Binnesman ji měl posazenou před sebou, takže záda jí hřál jeho teplý plášť. Levou rukou ji pro jistotu držel kolem ramen. Bál se, že kdyby ji vysadil samotnou na koně, spadla by.

Averan to připadalo směšné, protože už když jí bylo pět let, proletěla na graakovi hurikánem. Graak bojoval s větrnou smrští a chvílemi se zdálo, že mu námahou prasknou křídla. Byla to zkušenost, jakou mohl zažít jen nebeský jezdec a Averan si byla jistá, že leckterý statečný rytíř by se při podobném zážitku počůral strachy.

Ale přesto byla ráda, že jede čaroděj s ní. Dosud nikdy necestovala ve společnosti tolika lidí. Vzhledem k nebezpečí, která číhala podél cesty, byli před nimi průzkumníci, odhodlaní Runovládci, ozbrojení kopími a meči. Jako zadní stráž sloužili ledoví obři.

Averan byla obzvláště ráda, že je s nimi i Vesna. Její malá část za zelenou ženu cítila zodpovědnost, i když věděla, že Vesna se o sebe dokáže postarat. A byla také moc ráda, že je s nimi Ioma. Averan dosud neměla příliš mnoho příležitostí dostat se do kontaktu s jinými ženami.

Kůň se hnal kupředu, jeho kopyta duněla jako bouře a jeho zbroj cinkala.

Kůň byl obdařený tolika odkazy, že jízda na něm trochu připomínala let na graakovi.

Binnesman už nějakou dobu mlčel. Vypadal unaveně.

„Skutečně se Borenson uzdraví?“ zeptala se Averan.

„Doufám,“ odpověděl čaroděj. „Uzdravit obyčejné zranění je snadné. Zregenerovat chybějící část těla je mnohem složitější a taková magie si žádá velkou daň. Borenson však má nemocnou duši a zda se uzdraví i v tomto směru, to nevím.“

„Je těžké vyléčit zranění duše?“

„Velmi těžké,“ řekl Binnesman. „Skoro nemožné. Ale byli jsme na místě, kde je moc Země velice silná a s námi tam byla zelená žena. Na jiném místě a v jinou dobu bych to vůbec nezkoušel.“ Znovu umlkl.

Rychle jako vítr projížděli vesnicemi, které Averan vídala z výšky. Vždycky si myslela, že Garrinův Zub je jen šlechtické sídlo s několika hospodářskými budovami, ale teď na zemi viděla, že je to poměrně rozlehlá ves kypící životem. Z jedné z budov se vyklubala příjemná hospoda s bíle omítnutými stěnami a květináči v oknech. Kolem bylo plno vinic, mezi kterými se klikatil modrý potůček. Na jeho hladině pluly černé labutě. A šlechtické sídlo byla nádherná vzdušná budova, která budila obdiv.

Pak opustili kopce a projížděli vesnicemi se jmény jako Zrno, Útočiště a Vdovín – každé z nich bylo oázou života mezi lány táhnoucími se do nedohledna. Na mezích mezi poli rostly různobarevné květiny a pohled na ně na Averan působil konejšivě.

Celá skupina dokázala urazit třicet mil za hodinu, a to bylo tempo, kterému ledoví obři jen stěží stačili. Lapali po dechu, sténali, ale zatím se drželi. Po nějaké době přece jen odpadli,

ale když se rytíři zastavili ke krátkému odpočinku, zase je dohnali.

Během další zastávky si Averan začala vybírat semena, která jí klíčila v plášti.

Binnesman ji zlehka plácnul přes ruku. „Nech toho."

„Proč?"

„Toto bude tvůj čarodějný háv," řekl. „Bude tě chránit před sluncem a před ohněm, před větrem a před chladem. A kdykoli budeš kráčet lesem nebo polem, ať už bude světlo či tma, skryje tě před zraky nepřátel."

Averan pohlédla na rukáv Binnesmanovy róby. Měla barvu podzimního listí. Averan si nedokázala představit, že by čaroději mohla poskytnout nějakou ochranu.

„Brand říkal, že rychle rostu. Co se stane, až mi bude moje róba příliš malá?"

„To se nemůže stát," řekl Binnesman. „Poroste s tebou, aby ti byla akorát."

„Doufám, že ta moje bude vypadat lépe než tvoje," řekla Averan. „Bez urážky, ale ta tvoje je nic moc. Raději bych měla něco pěkného."

Binnesman se rozesmál. „Jsem si jist, že tvé šaty budou ozdobou celé země."

„No a kdy mě naučíš kouzla a takové ty věci?" zeptala se Averan.

„Nejlepší bude začít hned," opáčil. „Tohle tě ochrání před ohněm." Binnesman ji na ruku načrtl runu. Averan měla okamžitě pocit, jako by slunce, které ji spalovalo, zmizelo za mrakem. Jeho paprsky už ji nezraňovaly. „A tohle tě ochrání před vzduchem." Načrtl druhou runu. Vítr, který ji šlehal do tváří, se změnil v mírný vánek. Averan se snažila zapamatovat si obě runy.

„To bude pro začátek stačit," řekl Binnesman. „Další runy a kouzla tě naučím později."

Zanedlouho se přiblížili k mrtvé zemi, která obklopovala Carris. Na horizontu spatřili temnou linii a Averan se od ní zcela instinktivně chtěla držet co nejdál. Z půdy tam bylo vysáto něco životně důležitého. Kameny vyčuhující ze země vypadaly jako kosti umírajícího.

Averan doufala, že nikdy nebude muset Carris znovu navštívit, a přesto se právě k tomu schylovalo.

„Vaše Veličenstvo, můžeme na okamžik zastavit?“ zavolal Binnesman na Gaborna.

Gaborn se neptal proč. Viděl před sebou mrtvou zemi a věděl, že koně potřebují dostat najíst. „Vojáci, stát!“ vykřikl.

Koně začali okamžitě spásat trávu a obři se s úlevou vrhli na zem, kde leželi a lapali po dechu.

Binnesman poodjel od ostatních směrem ke kopci asi půl míle dál na západ. Zelená žena se držela u něj. Na úpatí kopce Binnesman zastavil u malého potůčku a nechal svého koně, aby se napásl a napojil.

„Můžete zůstat tady, jestli chcete,“ řekl Averan a zelené ženě.

Vyšplhal na kopec a zastavil se pod velikým dubem. Uklonil se směrem ke zpustošené zemi a hůl, kterou držel pravou rukou, zvedl nad hlavu. Averan slyšela jeho zaříkání, ale vítr odnášel slova pryč.

Dlouhé minuty se zdálo, že se nic neděje. Pak se ale z kouzelníkovy hole začala šířit zelená mlha, kterou rozfoukával vítr a která vypadala jako mračno semínek.

Zelená žena vstoupila do potoka. Našla na dně raka a zvedla ho do výše. Zvědavě si ho prohlížela. Zelená žena už nebyla nahá, někdo ji oblékl do hnědé tuniky a zelených kalhot. Na nohou měla nové kožené boty. Přes ramena měla však stále přehozený Rolandův teplý černý plášť z medvědí kůže. Díky oblečení vypadala víc lidsky.

Ale Averan věděla, že je to jen iluze. Zelenou ženu vytvořil Binnesman, podobně jako hračkář vyřeže loutku ze dřeva. Čaroděj ji vytvořil z kamenů, větví a z krve Země. Dal jí něco na způsob života, vytvořil ji, aby byla jeho válečníkem.

„Co to Binnesman dělá?“ zeptala se Averan Vesny.

Vesna pohlédla na Averan, sledovala její pohled a všimla si čaroděje stojícího na kopci. Chvíli na něj mžourala. „Ne…vím.“

Averan na ni zkoumavě pohlédla. Zelená žena se učila rychle. Před pár dny dokázala zopakovat jen pár slov. Teď už dokázala zodpovědět některé základní otázky.

„Vesno,“ pokračovala Averan, „bojíš se?“

„Bojíš?“ zopakovala zelená žena a naklonila hlavu na stranu. Položila zpátky do vody raka a pohlédla na Averan.

„Člověk se bojí, když má strach,“ řekla Averan. „Je to pocit. Srdce ti začne bušit a občas se začneš i třást. Je to pocit, který dostaneš, když víš, že se stane něco špatného.“

„Ne,“ řekla Vesna. „Nebojíš.“

„Ty se nebojíš ani když bojuješ s ničiteli?“

Vesna zavrtěla hlavou s výrazem, který říkal, že je docela zmatená.

Možná nemá vůbec žádné pocity, pomyslela si Averan. Koneckonců nikdy Vesnu neviděla smát se nebo plakat.

„Cítíš něco?“ zeptala se Averan. „Zdají se ti sny, když usneš?“

„Sny?“

„Vidíš nějaké věci, když zavřeš oči?“

Zelená žena zavřela oči. „Ne. Nevidíš.“

Averan to vzdala. Chtěla se se zelenou ženou spřátelit, ale to stvoření stěží umělo mluvit.

Averan ji začala učit další slova.

Když Binnesman dokončil zaklínadlo, znovu se uklonil směrem k pustině a pak sešplhal dolů.

Nic se nezměnilo. Země na jihu byly stejně pusté jako předtím. Ale proměna, kterou prodělal za těch pár minut Binnesman, byla ohromující. Na čele se mu perlil pot a třásl se vyčerpáním. Zhroutil se na břeh potoka a hltavě pil. Třásl se tak, že se Averan obávala, zda se vůbec dokáže bez pomoci postavit na nohy.

„Co jsi dělal?“ zeptala se ho.

„Země je prokletá nákazou, nemocí, rozkladem a úpadkem,“ řekl Binnesman. „Potřebovala požehnat.“

„Tobě se to nepovedlo?“

„Naopak,“ odpověděl Binnesman. „Ale některá kouzla fungují velice pomalu. Účinek mého požehnání nemusí být postřehnutelný třeba sto let nebo víc.“

Pohladil ji po hlavě.

„Binnesmane,“ zeptala se Avera. „Může zelená žena snít?“

Čaroděj se zamračil. „Snít? Ne, myslím, že ne. Možná se jí zdá o jídle nebo o lovu. Ale nic víc.“

„Aha,“ řekla Averan zklamaně.

„Nemůžeš na ni myslet jako na osobu.“

„Doufala jsem, že bychom se mohly spřátelit.“

„To by mohlo být nebezpečné.“

„Myslíš, že by mi ublížila?“

„Ne,“ řekl čaroděj, „alespoň ne záměrně. Ale ona není člověk. Bude tě chránit, ale nemá emoce – no podívej, co jsi udělala. Už jsem řekl *ona*. Ale stvoření Země na sebe může přijmout jakoukoliv podobu. Může vypadat jako chodící strom nebo jako had. Ale já jsem zelenou ženu povolal, aby chránila lidi, a proto na sebe přijala podobu člověka.“

„Takže ona nic necítí?“ zeptala se Averan.

„Bolest, hlad,“ řekl Binnesman. „Možná nějaké další podobně jednoduché věci. Ale nikdy nebude tvá přítelkyně. Byla vytvořena proto, aby posloužila svému účelu, a pak zmizí. Na to si musíš zvyknout. Těžko tě někdy pozve na čaj.“

„Aha,“ řekla Averan. Raději už ale neřekla, že si myslí, že Vesna byla podvedena, a že to není správné.

Nasedli na koně, připojili se ke Gabornovu doprovodu a brzy vyrazili na cestu.

„Dnes už žádná další kouzla,“ řekl Binnesman zatímco jeli. „Místo toho budu mluvit. Cesta čarodějnictví je cesta moci,“ začal učitelským tónem. „Ale není to snadná cesta. Opravdu si přeješ se po ní vydat?“

„Jak to mám asi vědět?“ opáčila Averan.

„Řečeno naprosto upřímně,“ odvětil Binnesman. „Něco takového jsem mohl čekat.“ Na chvíli se zamyslel. Averan pochopila, že čaroděj se nikdy nezamýšlel nad tím, jak někoho vyučovat. „Zkusím to vyjádřit jinak: tvá cesta bude těžká a plná nebezpečí. Podstoupíš takovou cestu?“

„To mluvíš o Podsvětí?“ zeptala se Averan. „Chceš, abych tam šla s tebou a s Gabornem?“ Averan tam nechtěla jít, nechtěla navštívit nejtemnější z temných míst.

„Možná,“ řekl Binnesman. „Zelená žena potřebuje jídlo, a právě tam je najde.“

„Já vím," odvětila Averan. „Také cítím hlad po krvi. Minulou noc jsem byla sytá, ale teď mám znovu hlad. Mám pocit, že mě neuspokojí žádné jiné jídlo, které sním. Mohu sice jíst obyčejné maso nebo třeba trávu, ale nemám pocit sytosti. Je to jako bych jedla vzduch. Neumím si představit, že to takhle půjde dál."

Vesna jela na koni, jako by se v sedle už narodila. Zaslechla Averan mluvit o jídle. „Krev, ano!"

Binnesman ji zamyšleně poslouchal. To se Averan na čaroději líbilo. „To je velmi zvláštní schopnost toužit po mase ničitelů. Ale můžeš tomu hladu odolávat, abys věděla. Nemusíš jíst ničitele. Země tě nebude nutit ke službě. Pokud tomu hladu odoláš, postupně zmizí. Ale pochopitelně to pro tebe bude znamenat ztrátu schopností, které bys měla, kdybys to nutkání uposlechla."

„Jako Gaborn?"

„Jako Gaborn."

„A pak už mě ten hlad nikdy nebude znovu obtěžovat?" zeptala se Averan.

Binnesman potřásl hlavou. „To si nejsem jistý. Určitě se zmenší, ale čas od času ho znovu dostaneš. Tak to bude asi po celý tvůj život. Vždycky budeš mít trochu chuť na krev ničitelů a budeš si představovat, jaké by to bylo, kdyby ses vydala cestou moci. A budeš nejspíš přemýšlet, jak to bude vypadat, kdyby se tvůj život změnil. Ale takový už je život. Pokud si zvolíš jednu cestu, musíš se vyhnout těm ostatním."

„Brand říkával, že celý život je jedna velká cesta," řekla Averan. „A že bychom si tu cestu měli užít."

„Ano, s tím by souhlasil leckterý mudrc, ale pochybuji, že bychom se měli přít o to, zda ta cesta má nějaký cíl nebo ne," řekl Binnesman.

„Takže co musím udělat, abych se stala čarodějkou?" zeptala se Averan.

„Vlastně je to jednoduché," opáčil Binnesman. „Přestože my lidé máme ve zvyku dělat věci složitější než ve skutečnosti jsou: čarodějové získávají moc skrze službu. Já sloužím Zemi, a ta slouží na oplátku mně."

„To zní jednoduše," řekla Averan.

„Vážně?“ opáčil Binnesman. „Pro většinu lidí je to naprosto nemožné a pro těch pár, kteří to dokáží, je to mimořádně těžké. Proto je na světě tak málo čarodějů. Ale pro tebe to může být skutečně jednoduché. Možná proto se ti na dlaních objevily zelené dubové listy a už teď jsi získala schopnosti, které jiní nikdy neovládnou.“

„Ale co jsem udělala pro Zemi?“ zeptala se Averan.

„Nemám tušení,“ řekl Binnesman. „Starala ses o graaky. Může to být považováno za službu? A snažila ses zachránit zelenou ženu, když spadla z nebe.“

Averan ani jedno z toho nepřipadalo nijak významné.

„Zeptám se takhle, viděla jsi někdy v Zemi chyby a snažila ses je napravit?“

Averan zakývala hlavou.

„Pověz mi něco o tom, kdy se ti to stalo poprvé,“ řekl Binnesman.

„Byla jsem malá –“

„Kolik ti bylo?“

„Nevím. Možná dva nebo tři roky.“

„Pokračuj.“

„Matka mě vzala k řece, abych jí pomohla s prádlem, a já jsem si všimla jednoho křoví. Ani nevím, co to bylo za druh. Ale byla na něm spousta takových ošklivých tlustých zelených housenek, které se prokousávaly jeho listy. Tak jsem je zabila.“

„Všechny?“

„Všechny, které jsem našla. Většinu jsem dostala hned první den. Ale pak mě matka odvedla domů. Ale v noci jsem se potají vyplížila z domu a pobila jsem všechny zbylé housenky.“

„A jak si vedlo tvé křoví?“

„Dobře, díky,“ odvětila Averan. „Hodně vyrostlo, a když na něm uzrály červené bobule, zjistila jsem, že chutnají moc dobře. Teď kolem pevnosti Haberd roste víc podobných keřů.“

„Myslím, že právě tím jsi Zemi prokázala velikou službu,“ řekl Binnesman. „Teď mi pověz o ničitelích. Co vidíš, když se na ně podíváš?“

„Vidím… stejnou chybu a špatnost,“ řekla Averan. „Když se vyrojili zpoza kopců a vrhli se na pevnost Haberd, měla

jsem pocit, že to je hrozně špatné. Měla jsem zkrátka pocit, že tam ničitelé nemají být.“

„Chtěla jsi je zabít?“ zeptal se Binnesman.

„Vím sice, že zabili spoustu lidí, ale nechci je ve skutečnosti všechny zabít. Jen chci, aby se vrátili tam, kam patří.“

„Myslím,“ řekl Binnesman, „že to by mohl být tvůj úkol, pokud ho přijmeš – pomoci zahnat ničitele zpátky tam, kam patří. Ale možná jsi ten úkol už přijala, nebo ho nemůžeš odmítnout.“

Averan pocítila nervozitu. „Ale já jsem jen malá holka.“

„S nepřirozenou chutí na mozky ničitelů,“ nesouhlasil Binnesman, „a s potenciálem stát se Správcem Země.“

„A co to vlastně znamená, když se člověk stane Správcem Země?“

„Staneš se ochráncem života. Budeš ochraňovat a hýčkat všechny malé a bezmocné věci, co jich na světě je.“

„Jako třeba myši a rostliny?“ zeptala se Averan.

„Nebo lidi,“ řekl Binnesman.

„Nikdy jsem o lidech nepřemýšlela jako o malých a bezmocných,“ řekla Averan.

„Žijeme, abychom se učili,“ pousmál se čaroděj. „Viděla jsi přece ničitele. Před dávnými časy žili lidé ve smečkách a v tlupách a ukrývali se před ničiteli, kde to jen šlo. Žili v lesích jako jeleni, neustále vystrašení, tiskli se k sobě a třásli se. Dokonce i dnes nás snadno přepadne strach a lidé dodnes lépe umějí utíkat než bojovat.

Ale za čas lidé objevili, jak těžit rudu a kovat z ní zbraně, jak stavět pevnosti a jak při boji spolupracovat. Krvavý kov a odkazy postavily člověka na roveň těm nejstrašlivějším šelmám, a nakonec se lidé stali vládci světa na povrchu.

Je jednoduché podívat se na Runovládce a myslet si, že na světě není mocnější a chytřejší bytosti než je člověk.

A přitom nic není vzdálenější od pravdy.“

Averan dlouhou dobu zamyšleně mlčela. „Jak dlouho už víš, že lidem hrozí nebezpečí?“

Binnesman si pohladil plnovous. „Už celé věky vím, že se blíží temné časy. Po tisíce let lidstvo nepotřebovalo žádné ochránce, žádné Správce Země, aby na ně dohlíželi.

Ale když jsem Zemi uslyšel šeptat své jméno, když jsem poprvé ucítil nutkání chránit a hýčkat lidstvo, poznal jsem, že se blíží temné časy. Ale dokud jsem neuviděl ruiny Carrisu, neměl jsem tušení, jak temné doopravdy mohou být.“

„Takhle se to tedy stává?“ zeptala se Averan. „Uslyšíš volání Země? Tak poznáš, co máš dělat?“

„Není to zvuk, který by zachytily lidské uši,“ řekl čaroděj. „Je to spíš jako chvění, a vědomí toho, co máš dělat, tě zasáhne přímo do duše. Najednou zkrátka víš všechno: proč existuješ, jak jsi spojená se Zemí a co musíš udělat.“

Binnesman nedokázal zakrýt, jak se cítí. Ten okamžik, kdy poprvé pochopil smysl svého života a pocítil spojem se Zemí, si zapamatoval dodnes. Obličej se mu rozzářil…

A Averan to naplnilo touhou zažít něco podobného.

„Takže ty budeš možná povolána chránit zvířata. Máš je ráda víc než rostliny nebo kameny. Slyšela jsi o Alwynovi, vládci ropuch?“

Averan se rozesmála. Příběhy o Alwynovi patřily k jejím oblíbeným, když byla ještě malá.

„On skutečně existoval,“ řekl Binnesman. „Žil v bažinách Callonbee. A když ty bažiny sužovalo šest let veliké sucho, posbíral všechny žabí vajíčka, která našel, a uložil je ve studních města Brachston. Umíš si jistě představit, jakou z toho měli místní obyvatelé radost. Představ si, jaké to musí být, lovit z každého poháru vody desítky pulců.“

Averan se zahihňala, ale pocítila i trochu úzkost. Co když ji Země povolá k ochraně nějakých ošklivých tvorů, jako jsou třeba žáby? „A skutečně pak Alwyn skákal jako žába a chytal jazykem mouchy?“

„Co myslíš ty?“ zeptal se Binnesman.

„Řekla bych, že tohle si někdo vymyslel.“

„To máš nejspíš pravdu,“ souhlasil čaroděj.

„Takže ty to prostě víš?“ zeptala se nervózně. „Prostě se jednoho dne probudíš a víš, co máš ochraňovat?“

„Není to vždycky tak jednoduché," řekl Binnesman. „Všechno je navzájem propojené. Občas abys zachránila jednu věc, musíš nechat být nějakou jinou.

Vem si třeba lidi," řekl Binnesman a ukázal na Gaborna. „Gaborn dostal dar volit si lidi, aby zachránil zrno lidství v temných časech, které přicházejí. Ale nedostal příkaz zachránit úplně všechny lidi. Proto se snažil volit, jak nejlépe dokázal.

Stejně tak může přijít chvíle, kdy si ty budeš muset zvolit, co zachráníš, na úkor něčeho jiného."

„Třeba bych se mohla starat o graaky," řekla Averan s nadějí. „Nebo možná jeleny."

„No, podle mého názoru jsou graakové mimořádně ošklivá zvířata," řekl Binnesman pobaveně. „Proto jsem rád, že je bude zachraňovat někdo jiný a ne já."

„Myslím, že kdyby si každý sám měl vybrat, jaké zvíře chce zachránit, nejspíš by všichni zachraňovali roztomilé chlupaté králíčky," řekla Averan.

Binnesman vědoucně přikývl. „Nebo koťata." Starý čaroděj ji objal a oba dlouhou chvíli mlčeli. Vstoupili do zpustošené země.

Averan si vzpomněla na Rolanda a napadlo ji, zda uvidí barona Polla.

14
TRIUMFÁLNÍ PŘÍJEZD

Sobec považuje za hlupáka toho, kdo jedná proti svým vlastním zájmům. Poctivec považuje za hlupáka toho, kdo jedná proti zájmům ostatních lidí – takže všichni lidé jsou hlupáci.

A protože musím žít ve společnosti hlupáků, přidám se na stranu těch poctivých hlupáků. Předhoďte ty sobecké hlupáky vlkům!

– vévoda Braithen ze severního Crowthenu, výňatek z rozsudku nad kancléřem

Dav před palácem vévody Paldaneho v Carrisu byl tvořen obyvateli celého Rofehavanu – byli tu šlechtici, obchodníci i řemeslníci a všichni hlasitě nadávali, alespoň to tak Feykaaldovi připadalo.

Stál zády opřený o kamennou zeď a naslouchal se zavřenýma očima.

Měl pocit, že ho hluk hlasů brzy porazí. Měl tucet odkazů sluchu a jen šest odkazů odolnosti a ty hlasy mu bušily v lebce jako kovářská kladiva. Dokonce ani opium, které nedávno vykouřil, mu příliš nepomohlo cítit se uvolněně. Soustředěně se zamračil, aby z té změti hlasů vybral jeden konkrétní.

„… to nenapraví ani Král Země. Meruňky tam neporostou ani za dvacet let…“ říkal nějaký vysoký sedlák.

„… a ani se nerozloučil…“ křičela rozhořčeně nějaká žena.

„Promiňte. Dobrý den. Promiňte. Prosím o prominutí," omlouvala se mladá dívka, která se prodírala davem.

„Kdybych byla král, takové, jako on, bych vyhnala z města. Co je vůbec zač?" šeptala nějaká stařena a ukazovala přitom na Feykaalda. Její společník kýval na souhlas.

Zanedlouho v kopcích zazněly fanfáry a Feykaald pohlédl ke zčernalému horizontu. Zanedlouho spatřil krále a jeho doprovod.

Opřel se o zeď, zavřel oči a čekal.

* * *

Gaborn cítil hluboké znepokojení. Naslouchal Binnesmanovi, který se snažil učit Averan, a bolestně si uvědomoval své vlastní slabosti.

Moc Země byla skutečně veliká. Ale tuto moc mohli plně ovládat jen ti, kteří se plně oddali službě Země.

Proto Gaborn jednal jako Král Země, přestože se cítil být mnohem méně.

Na ramenou mu spočívalo břímě mnoha starostí. Konec světa se blížil. Cítil to jako bolest v kostech. Jeho porada s rádci minulou noc, zprávy, které rozeslal, malé bitvy, které vyhrál – to vše bylo nevýznamné.

Měl pocit, že klíč k záchraně lidí leží v konfrontaci s Jedinou Pravou Mistryní.

V hlavě se mu začal rýsovat šílený plán.

Všechno záviselo na Averan. Aby našli Jedinou Pravou Mistryni, musí Averan sníst mozek ničitele, který k ní zná cestu. Jinak se to těžko podaří. Zelená žena sice také pojídala mozky ničitelů, ale ta skoro nedokázala mluvit. Stěží dokázala nějakou otázku pochopit, natož na ni odpovědět.

Takže je to na Averan. A potom… Gaborn se raději ani neodvažoval nějak více přemýšlet, co bude muset udělat.

Když byl ještě mladší a neměl žádné starosti, často snil o tom, že bude hercem. Proto studoval v Komnatě Tváří.

Komnata Tváří ve městě Aneuve byla velice nepodobná ostatním. Mnoho „komnat" bylo v hostincích nebo na otevřených náměstích. Tak například Komnata Stop, kde se

lidé učili umění cestovat a stopovat, nebyla vlastně komnatou, ale byla tvořená stájemi a hostinci po celé zemi. Člověk jimi musel projít, aby se naučil vše, co mohl.

Jiné komnaty byly mnohem víc tajnůstkářské. Žáci se někdy učili ve střežených dormitářích nebo v pevnostech se silnými hradbami. Někteří učitelé si žárlivě střežili svá tajemství, a proto vyučovali jen potají a své žáky si pečlivě vybírali.

Ale Komnata Tváří byla zcela otevřená a nacházela se na místě, kde ji bylo snadné navštěvovat a obdivovat. Nacházela se na ostrově, na velkolepém hradě Rue.

Hrad Rue vybudoval před osmi sty lety jeden obchodník – ne jako místo, které mělo sloužit jako útočiště v dobách nouze, ale proto, aby návštěvníky ohromovalo svou elegancí a krásou. Veškeré kamenné stavby proto byly zdobené nádhernými tesanými reliéfy a všichni se shodovali na tom, že není nic krásnějšího než pohled z hradeb na slunce vycházející nad smaragdovým mořem. Jeho vzdušné věže a minarety jako by se vznášely ve vzduchu, četné zahrady kypěly barevným životem a kolem jezírek porostlých lekníny cvrkali cvrčci a kvákaly žáby. Bylo to zkrátka dokonalé místo pro odpočinek a pobavení. Ve dne v noci skýtalo všemožnou zábavu. Ve velké síni hradu sídlilo jedno z nejstarších a nejlepších divadel v celé Mystarii. Místní divadelní soubor zaměstnával řadu těch nejlepších herců světa. A právě zde kdysi Gaborn začal snít svůj velký sen o tom, že bude hercem.

Dům Porozumění však byl především místem studia a neustálých cvičení. Jeden z velikých učitelů mimiky Torrin Belassi zasvětil celý svůj život studiu tváří – způsobu, jakým oči vesele září nebo se rty pootvírají vášní. A vše, čemu se naučil, předával svým žákům.

Na jeho památku byly zdi hradu Rue zdobeny tisícem tváří Torrina Belassiho. Každá maska byla vyrobena z vypáleného jílu, každá nesla jiný výraz. Byly tu masky s názvy třeba „Setkání se starým přítelem“ nebo „Setkání se zlodějem v temné místnosti“ nebo „Otec oslavuje narození syna“.

A bylo to právě tam, kde Gaborn narazil na masku s názvem „Jak si představuji, že vypadá Král Země“.

Maska nesla výraz moudrého dobyvatele, benevolentního i silného. V jejím pohledu se zračila láska ke všem lidem bez rozdílu, k dětem, žebrákům i hlupákům.

A cestou k Carrisu Gaborn na své tváři vyloudil přesně takový výraz, jaký nesla ona maska.

Věděl, že nikdy nebude hercem a nikdy nevystoupí na jeviště ve velké síni hradu Rue. Litoval toho. Jedna jeho část si přála návrat ke starým, bezstarostným časům. Dodnes obdivoval herce, kteří svým výrazem a projevem dokázali rozesmát či rozesmutnit obecenstvo. Gaborn však věděl, že on sám nikdy nebude stát na jevišti a nikdy nebude předvádět své umění dychtivým šlechticům, kupcům, řemeslníkům nebo chudině.

Ale teď cestou k Carrisu se snažil co nejlépe vklouznout do role Krále Země. Jeho obecenstvem budou obyvatelé Carrisu a budou sledovat hru, ve které hraje Gaborn hlavní roli.

Mysl mu sužovaly pochyby a obavy. Projížděl pustinou jako ve snu a celou dobu přemýšlel o Averan a jejím zvláštním daru. Přemýšlel, kam ho asi zavede a zda se jí odváží následovat.

Až příliš brzy zatroubili jeho heroldi na zlaté rohy, takže ve chvíli, kdy překročili Pustou zeď a vyjeli na blízký kopec, polovina městské populace už čekala shromážděná u městských bran, na hradbách a ve věžích a vyhlížela jeho příjezd.

I na vzdálenost jedné a půl míle uslyšel hlasitý jásot. Ten jásot vyplašil holuby i jiné ptactvo, které sídlilo na střechách domů a věží a ptáci teď zmateně kroužili kolem města ve velikých hejnech.

Ioma vedle Gaborna zalapala po dechu hrůzou, když spatřila ruiny Carrisu. Slova tu zkázu nedokázala popsat – pobořené hradby, krátery, pole posetá mrtvými ničiteli.

Pak Gaborn přijel k Carrisu vstříc hromovému potlesku. Rohy troubily, lidé jásali a vítězně křičeli. Ženy plakaly vděčností a mnohé matky zvedaly své děti do výše: „Tamhle, to je Král Země! Pamatuj si tuto chvíli! Pamatuj si ji celý život!“

Byl koneckonců jejich zachráncem. Povolal červa světa a zničil padlou mágyni. Sám rozprášil hordu ničitelů.

A v okamžiku hlouposti zapomněl, kým má být.

Když vyjeli na příjezdovou cestu k Carrisu, zastavili. Od vstupu do města byly po včerejší bitvě odtaženy mrtvoly všech ničitelů – všechny až na jednu.

Na zemi leželo tělo obrovitého ničitele s rozevřenou tlamou: padlá mágyně. Bylo to neuvěřitelné monstrum. Při pohledu na jeho velikost Ioma zalapala po dechu. Ničitelka měla tlamu tak velkou, že by dokázala spolknout celý vůz. Podél čelisti a v týlu hlavy jí rostly dlouhé hadovité výběžky, její smyslové orgány. Každý výběžek byl dlouhý tři až pět stop a u základny tlustý jako Gabornova noha – téměř trojnásobek velikosti smyslových výběžků obyčejných ničitelů. Šedá hlava mágyně zářila množstvím vytetovaných run, které zářily jako oheň.

Ioma v úžasu otřásla hlavou. „O tak velkém ničiteli jsem ještě neslyšela!“

„Vidíš a zdá se, že existuje jeden ještě větší,“ řekl Gaborn.

Venku těsně před městskou bránou stál posel. Když jej Gaborn míjel, posel vykřikl. „Mylorde, přináším zprávy od Skalbairna. Ničitelé vylezli z děr a vydali se dál na jih!“

Gaborn přikývl na znamení, že slyšel. „Řekni Skalbairnovi, že už jsem na cestě.“

Pak se usmál a při vstupu do města začal mávat. Zaujal svou pózu. Hrdý, nesmiřitelný, moudrý, neporazitelný. Maska Krále Země.

Jeho lid jásal.

Nemohl zůstat v Carrisu dlouho. Musel se dostat na Místo Kostí a střetnout se s Jedinou Pravou Mistryní. Ale nejprve se musí připojit ke Skalbairnovi v jeho tažení proti zbylým ničitelům. Musí najít Strážce Cesty a objevit cestu do Podsvětí. Cítil, jak v něm hlodá nutkání vydat se bezodkladně na cestu.

Projížděl ulicemi a zkoumal rozsah škod. Pach zmaru a rozkladu – zbytek kletby padlé mágyně – se stále vznášel nad městem. Divil se, jak to lidé mohou vydržet.

Zastavili jen jednou, když lord Bowen vykřikl a ukázal do davu. „To je on: Támhleten je Waggit!“

Gaborn zastavil koně a zahleděl se na šklebícího se idiota. Waggit měl slámově žluté vlasy a oči tak modré, že připomínaly nebeskou modř. A při Mocnostech, byl obrovský! Divoce jásal a mával krumpáčem, na kterém byly zbytky zaschlé ničitelské krve.

Takže skutečně zabil alespoň jednoho ničitele, možná dokonce víc. Gaborn upřímně pochyboval, že by jich zabil skutečně tolik, kolik se říkalo. Historky se pravidelně zveličovaly. Na tom však nezáleželo. Waggit byl v očích obyvatel Carrisu hrdinou a svět hrdiny potřebuje.

Hlupák si nevšiml, že Gaborn zastavil a dívá se na něj, dokud na něj Gaborn neukázal. V tu chvíli se Waggit zarazil a k pobavení těch, kteří stáli okolo něj, vypadal úplně mimo sebe, že si ho všiml samotný Král Země.

Tím si mladík zcela získal Gabornovo srdce. Ve světě, kde krutí a prohnaní získávali postavení tím, že stáli na zádech chudáků jako byl Waggit, byla odvaha a prostomyslná upřímnost něčím vzácným. Ale Waggitova prostomyslnost bylo něco, co mohl vyléčit jediný odkaz rozumu. A odkaz rozumu předaný Waggitovi od nějakého slabocha či zbabělce mohl stvořit válečníka veliké ceny.

Naneštěstí byly odkazy rozumu pro obyčejné lidi nedosažitelné. Gaborn by však takového člověka s radostí vyměnil za deset atletických princů z Lysly.

„Waggite ze Silverdale, poklekni!“ vykřikl Gaborn.

Ten muž neměl dvorské vychování. Neohrabaně poklekl, sklonil hlavu a mračil se, jako by věděl, že spáchal nějaký přestupek, ale nemohl si vzpomenout, co to bylo. Gaborn přijel k němu a všiml si, že hromotluk má ve vlasech zbytky slámy. Zjevně spal minulou noc ve stáji. Možná tam spával každou noc.

Gaborn ho mohl vyléčit jedinou magickou tyčí. Podle prastarého zákona získával každý člověk, který zabil ničitele, od svého krále jednu magickou tyč. A jestli je pravda, co se povídalo, zasloužil si jich Waggit hned devět. Přesto však Gaborna napadlo, zda by ten člověk nebyl šťastnější, kdyby zůstal idiotem.

Gaborn vytasil meč a poklepal s ním Waggitovi na obě ramena. „Barone Waggite ze Silverdale, povstaň!“

Lidé z Carrisu začali divoce jásat a Waggit vstal. K ještě většímu úžasu všech shromážděných Gaborn natáhl ruku a pomohl mladému muži vylézt si za něj na koně.

Pak Gaborn znovu nasadil výraz Krále Země.

Jeho představení však nebylo dokonalé. Někteří z poddaných zřejmě slyšeli pověsti o tom, že ztratil svou moc. Spatřil v davu vyděšené tváře a nějaký muž vykřikl. „Mylorde, je to pravda?“

Gabornův výraz na okamžik zakolísal. Lidé si toho všimli. Nějaký malý chlapeček, starý tak čtyři roky, kterého matka držela v náručí, se jí zeptal. „Proč vypadá tak smutně?“

Než Gaborn opustil město, postavil barona Waggita zpátky na zem, a pak se vydal na další cestu.

* * *

Feykaald konsternovaně sledoval Gabornovu přehlídku opřený o zeď vévodského paláce. Hledal sebemenší známku Gabornovy slabosti, ale mladý král vypadal přísně a rozhodně – přesně tak, jak obyčejní lidé očekávali od Krále Země.

Ale Feykaald dokázal prohlédnout vnější masku. Koneckonců léta sloužil Raj Ahtenovi. Byl věrný a oddaný jako správný služebník. Viděl, jak Raj Ahten vyrůstá z obyčejného dítěte v nejmocnějšího pána, jakého kdy svět poznal.

Raj Ahten se z velké části dostal až na vrchol díky Feykaaldově věrné službě. A i teď, kdy ztratil některé své klíčové odkazy, vypadal mocně a velkolepě jako vždy.

Chlapec, který projížděl ulicemi poničeného města, však nebyl ani Raj Ahtenovým stínem.

Gaborn jel na koni, kterým by Raj Ahten nenakrmil ani své psy a v sedle za sebou měl blekotajícího idiota. Gabornova zbroj byla poničená a pokrytá prachem.

V jeho doprovodu byla banda otrhaných rytířů z půl tuctu různých království a také smečka ledových obrů v hrubých zbrojích, které jim daroval Raj Ahten.

Gaborn se zkrátka s Raj Ahtenem vůbec nemohl měřit – až na tu záležitost s červem světa.

Gaborn povolal červa a zachránil Carris, což Raj Ahten nedokázal. Bylo téměř jisté, že záměrně ukrývá svou moc za obyčejným zevnějškem.

Feykaald chlapci tuto moc záviděl. Kéž by jen jeho pán dokázal nějak získat korunu Krále Země.

Když Gaborn projížděl kolem, pozoroval Feykaald tváře v davu: výskající děti, jejich matky i staré muže s vráskami starostí. Necítil se být součástí tohoto davu. Obyvatelé Carrisu přáli Králi Země jen to nejlepší, on však nikoliv. Svět byl veliký a Gaborn nemohl doufat, že ho ochrání celý. V tuto chvíli útočili ničitelé na Kartish.

Zatímco Gaborn konal slavnostní přehlídku, Feykaaldovi lidé umírali.

A tak to zůstane, řekl si. Svět je veliký a Gaborn je malý. Nemůže chránit Rofehavan a Indhopal současně.

Feykaald proto vložil své naděje do Raj Ahtena.

Gaborn mezitím projel.

Feykaaldova přítomnost v davu však nezůstala nepovšimnuta. Jeden jezdec se oddělil od králova doprovodu a začal si razit cestu davem.

„Zdravím tě, Kaifbo," řekl Jureem indhopalsky, když se k Feykaaldovi dostatečně přiblížil. „Dnes se kolem tebe vznáší vůně opia opravdu hustě."

Feykaald otevřel oči a naklonil hlavu na stranu, jako by špatně slyšel. „Jakže?"

„Povídám, že opium –" řekl Jureem nahlas.

„Aha." Feykaald pokýval hlavou a dokončil větu za Jureema. „Je milou připomínkou domova."

„Také dokáže zakrýt proradnost," obvinil ho Jureem. Zločinci v Indhopalu často kouřili opium, aby si udrželi klidné nervy. To jim pomáhalo zakrýt pravdu dokonce i během mučení.

„Nebo může utišit bolesti starého muže," řekl Feykaald mírně.

„Co tu pohledáváš?" dožadoval se Jureem.

„Přišel jsem si pohovořit s tvým králem v naléhavé záležitosti," řekl Feykaald. „Potřebuji jeho radu."

„Přesto jsi ho nechal projet?"

„Snad tu nějakou dobu zůstane. Dosáhl velikého triumfu. Cožpak nepřijme důkazy vděčnosti svých poddaných?"

„Byl jsi viděn, jak opouštíš město ve společnosti ohňotvůrců," řekl Jureem ostražitě.

„Vrátil jsem se teprve před chvílí."

„Škoda," poznamenal Jureem.

Feykaald se zdvořile usmál. „Minulou noc jsem strávil v balónu, protože jsem chtěl sledovat pohyby ničitelů. Nic zajímavého jsem však neviděl.

Ale v horách jsem narazil na posla, který přinášel zlé novinky. Ničitelé zaútočili na Kartish. Vede je samotný Pán Podsvětí. Přišel jsem poprosit Krále Země o pomoc."

„Raj Ahten žádá Gaborna o pomoc?" zeptal se Jureem nevěřícně.

„Ne," řekl Feykaald. „To by Raj Ahten nikdy neudělal. Ale po včerejší bitvě se sám sebe ptám, kam jinam než ke Králi Země se může obrátit můj lid?"

„Lžeš nebo něco skrýváš," řekl Jureem. „Budu Gaborna od setkání s tebou zrazovat."

„Setkám se s ním tak jako tak."

„Sundej si prsteny," přikázal mu Jureem nebezpečným tónem.

„Cože?" zeptal se Feykaald.

„Prsteny!"

Feykaaldovi se do toho moc nechtělo, ale byl už starý a neměl dobré vyhlídky postavit se někomu v otevřeném boji. Jureemův tón ho varoval, že pakliže mu nedá své prsteny dobrovolně, Jureem si je vezme. Proto si stáhl z prstů pět prstenů a položil je do Jureemovy rozevřené dlaně.

Jureem otevřel tajnou skrýš v jednom z prstenů. Uvnitř byla jehla pokrytá zeleným jedem.

„Co je to?" zeptal se Jureem.

„Ochrana před nebezpečím na cestách," řekl Feykaald nevinně. Jureem něco zavrčel a otevřel tajnou skrýš ve druhém

prstenu. „Člověk se nikdy nemůže cítit dost bezpečně," dodal Feykaald.

Jureem schoval prsteny do kapsy. „Mám pocit, že chystáš nějakou zradu."

„Cože?" zeptal se Feykaald a znovu naklonil hlavu, jako by neslyšel. Feykaald se už dávno naučil umění manipulace s druhými. Věděl, že teď mu poslouží, když bude předstírat hněv. „Jak si dovoluješ mě takto urážet? Zradil jsi svého pána a teď mě obviňuješ ze zrady?"

Jureem mlčel, ale jeho oči se blýskaly.

Výborně, pomyslel si Feykaald. Cítí vinu. Teď je čas zaútočit, nabídnout mu přátelskou ruku.

Feykaald potřásl hlavou. „Odpusť mi můj výbuch hněvu, bratře. Oba jsme v minulosti prošli trnitou cestou. Teď jsme oba vydáni na milost a nemilost Králi Země. Vím, že mi nevěříš. Ale ujišťuji tě, že se od tebe nijak neliším."

Feykaald si ztěžka povzdechl a pohlédl na východ směrem k Indhopalu. „Jen doufám, starý příteli, že pro dobro nás všech se Král Země rozhodne správně. Myslíš, že by byl Gaborn ochoten přijít na pomoc Indhopalu?"

„Určitě," řekl Jureem přesvědčeně. „Promluv si s ním. Pozorně ho sleduj a uvidíš. Možná přijde čas, kdy i ty zatoužíš mu sloužit."

Feykaald mu pohlédl do očí a na tvář nasadil výraz naděje. „Je to možné, bratře," řekl. Pak si s Jureemem potřásl rukou.

Když Jureem odjel, vydal se pro svého koně. Obrovitý šedý imperiální hřebec toho za poslední dny zažil už dost. Byl obdařen odkazy, ale nekonečné vypětí ho dohnalo téměř na pokraj vyčerpání.

Feykaald sám pocítil narůstající zvědavost. Může mít Jureem pravdu? Přišel by Gaborn skutečně Indhopalu na pomoc? Jaká moc se v něm ukrývá?

Kdyby Feykaald dokázal toho chlapce přesvědčit, aby přišel osobně, bylo by jednodušší se ho později zbavit.

Ale v době, kdy Feykaald osedlal koně, opustili už král a jeho doprovod město. Feykaald vyrazil, aby je dostihl.

15
PODVRATNÝ ŽIVEL

Myšlenky jsou jako nitě, které svazují naše činy. Činy jsou jako lana, která nás poutají k určitému chování. A chování je jako řetěz, který nás poutá k našemu osudu.

Abys unikl svému osudu, musíš se odstřihnout od zlých myšlenek.

– nápis vytesaný na západní hradbě
Sloního paláce v Maygasse

Raj Ahten se hnal ke Kartishi poháněn strachem a současně smyslem pro odpovědnost. Jeho mnohaletá práce – veškerá snaha stát se Sumou Všech Lidí, veškerý jeho válečný výcvik – měly dosáhnout svého vrcholu.

Představoval si ničitele v Kartishi, hordu podobnou té, s kterou se střetl u Carrisu s Pánem Podsvětí črtajícím runu Úpadku, hlídaného legiemi válečníků. Ta představa ho naplňovala obavami.

Ale v Kartishi jsou také mnozí z Raj Ahtenových nejlepších válečníků. Představoval si rytíře útočící přes planinu, bojovníky oděné v šafránových tunikách a šarlatových pláštích vlajících ve větru, v duchu viděl kopí, jejichž hroty se boří do těl ničitelů.

Bude to bitva, o které budou děti slýchat po celá staletí, když jim jejich otcové u krbů za nocí budou vyprávět příběhy.

Úsvit ho zastihl ve chvíli, kdy opouštěl hory a za zády už na nebe pomalu stoupalo ranní slunce, které naplnilo poušť Muttaya přízračným světlem. Pouštní písek měl za úsvitu barvu růže s občasnou zelení tam, kde kapka vody umožnila vyrůst vegetaci. Na severu se tyčily kopce Sloních Snů – tento název dostaly proto, že zdálky připomínaly stádo obrovitých slonů.

Raj Ahten byl stále ještě v předhůří, a ze svého vyvýšeného místa uviděl v dáli pod sebou asi padesát mil v poušti skupinu jezdců. Byli to muži v černých róbách Ah'kellahové, vedení Wuqazem Faharaqinem. Na takovou dálku je však neviděl příliš jasně, protože ve vzduchu se vznášely jemné částečky prachu a teplý vzduch se chvěl.

Jeho kůň byl unaven. Raj Ahten věděl, že je nedokáže dostihnout. Potřeboval čerstvého koně.

Wuqaz a jeho lidé mířili k Salandaru a odtamtud vyrazí přímo do srdce Indhopalu. Tam Wuqaz vyhledá všechny místní vládce, kteří budou ochotní postavit se Raj Ahtenovi. Navštíví každého, kdo v srdci chová zášť a zradu a pokusí se je všechny sjednotit proti současnému vládci.

Raj Ahten věděl, že on sám by mohl v Salandaru získat čerstvého oře, ale nebyl si jistý, zda je to bezpečné. Bude-li Wuqaz předpokládat, že má Pána Vlků na stopě, může na něj nastrojit léčku. A Salandar je na něco takového jako stvořený.

V ranním světle uviděl také balón, ve kterém letěli ohňotvůrci. Nařídil jim, aby ho následovali tak rychle, jak to bude možné, ale díky příznivým vzdušným proudům ho předhonili a jeho vyčerpaný kůň zaostával.

Touto rychlostí se dostanou do Kartishe před ním.

Z výšky vypadala poušť holá a pustá. Ale když sjel dolů do jejích údolí, odhaloval se v poušti život na každém kroku. Ve stínu stromů poletovali lelci a chytali můry. Před Raj Ahtenem prchaly horské ovce, které bez námahy přeskakovaly čnící balvany. Na obloze kroužili rozličtí exotičtí ptáci.

Přestože se nacházel na hranici pouště, často tu zejména v zimních měsících pršelo, takže v každé proláklině rostly stromy a keře.

Raj Ahten miloval pouště Indhopalu.

Na chvíli se zastavil ve vesnici Hariq a nechal ženy oděné v bílých šatech se zelenými šátky na hlavách, aby ze studny donesly vodu pro něj a jeho koně. Jel na vypůjčeném koni, neměl zbroj a kápi pláště měl staženou do tváře. Náhodnému pozorovateli se musel jevit jen jako anonymní poutník. Tento postup zvolil vzhledem k vražedným Ah'kellahům, kteří tudy projížděli před ním.

Jedna z žen ho však přesto poznala a vzápětí se kolem něj začala sbíhat celá vesnice a všichni ho zasypávali lichotkami a pozorností.

Raj Ahten vyrazil na další cestu jak nejrychleji to bylo možné a brzy se dostal k Salandaru, jehož bílé zdi z vepřovic zářily zdáli jako majáky. Když Raj Ahten projížděl branou, v rukou sevřel toporo válečného kladiva. Zpod kápě se pozorně rozhlížel hledaje sebemenší známku nastrojené léčky.

Trhy byly plné obchodníků. Prodavačů s koši plnými pistáciových ořechů, datlí, sušených fazolí nebo rýže. Další prodávali maso a omáčku. Staré ženy postávaly u stánků s vědry plnými vařených vajíček či tuřínu nebo oliv. U některých stánků se vršily barevné hromady ovoce, zejména citronů a pomerančů. Na masných tržištích se prodávala stažená těla celých zvířat a ptáků.

Ulice byly plné lidí. Ženy nomádů v jasně barevných vlněných šálách smlouvaly o zboží. Obchodníci s velbloudy vykřikovali své ceny. Všude kolem pobíhaly děti a jen přispívaly k všeobecnému zmatku. Mladí muži a dívky se ukrývali ve stínech krámků a stydlivě se drželi za ruce. Kořenáři prodávali rozličné byliny, které přesně odvažovali na malých váhách. Podél cesty posedávaly dvojice starců, kteří spolu hráli šachy a přitom se ovívali palmovými listy. Na verandách zdobných domů snídali boháči s turbany zdobenými klenoty, obsluhováni překrásnými manželkami.

Ulicemi se potulovala drůbež, zatímco na zahradách sídel poletovali bílí holubi.

Jak se na první pohled zdálo, v Salandaru nic nechybělo.

Raj Ahten nespatřil ani známku Ah'kellahů a podařilo se mu protáhnout se ulicemi, aniž by na sebe upoutal pozornost.

Raj Ahten dorazil k pevnosti, kde oznámil své jméno, protože nutně potřeboval vyměnit koně. Poručil, aby ho uvedli k tomu, kdo zde velí. Velel zde jeden z Neporazitelných, muž jménem Bhopanastrat. Bhopanastrat byl schopný muž, který Raj Ahtenovi dobře sloužil – dosud ovšem jen na dálku.

„Asi před hodinou tudy projelo několik Neporazitelných, kteří si tu vyměnili koně. Vedl je Wuqaz Faharaqin."

„A říkal, jaké mají poslání?"

Bhopanastrat zavrtěl hlavou. „Říkal, že míří do Maygassy." Bhopanastrat se naklonil k Raj Ahtenovi a zašeptal mu do ucha, jako by se bál mluvit o tom tajemství nahlas. „Říká se, že v Kartishi jsou potíže. Myslel jsem…" Zamrkal jedním okem, aby dal najevo, že ví, jak zachovat tajemství.

Zdálo se, že Raj Ahten Wuqaze dohání, ale ten před ním měl ještě hodinový náskok. Zatím ani nemohl odhadovat, kam Wuqaz doopravdy míří. Mohl Bhopanastratovi klidně lhát. Wuqaz bylo věhlasné jméno. Znamenalo „Lamač Krků". Mezi Ah'kellahy to byl spíše titul než jméno. Wuqaz bude nebezpečný protivník.

Raj Ahten pochyboval, že dokáže Ah'kellahy zastavit. Kdyby se je pokusil chytit, rozprchnou se před ním na všechny strany. Možná dostane jednoho nebo dva, ale ostatní mu uniknou.

Obával se, že jejich zprávy budou mít dalekosáhlé následky. Raj Ahten ovládl všechny národy Indhopalu, ale některé se ocitly pod jeho nadvládou ani ne před rokem. Jejich síla odporu ještě nebyla plně zlomena. Byly jako koně, kteří se vzpínají, když jim trochu přitáhne uzdu.

Nepochyboval, že mnohé národy by rády svrhly otěže jeho vlády a Wuqaz Faharaqin byl přesně ten typ člověka, který je dokázal vést.

Raj Ahten však také myslel na „potíže v Kartishi". Pokud o nich slyšel i vojenský velitel Salandaru, jak špatná tam asi musí být situace?

Netrpělivě se nasnídal a čekal, až Bhopanastrat a tucet Neporazitelných osedlá koně a připraví se na cestu. K jídlu mu přinesli pečené holuby na cibulce se špetkou máty a šafránu.

Po jídle se Raj Ahten na chvilku pohodlně rozvalil a pečlivě si promnul levé zápěstí. Cítil tupou bolest v ruce. Divil se tomu, protože si nepamatoval, kdy byl zraněn.

Předpokládal, že je teď naživu jen díky obrovitému množství odkazů, které přijal.

Vzpomněl si na ohňotvůrce v jejich balónu, který je unášel na východ rychleji než kůň. Pozvali ho, aby se k nim připojil, aby se stal jedním z nich.

Ve společnosti Bhopanastrata a tuctu mužů Raj Ahten vyrazil na sever přes pouštní hranice, projížděl tábory a vesnicemi, které se jmenovaly jen podle klanů, které je obývaly – Isgul, Qanaat, Zelfar.

Poušť v tomto ročním období kypěla životem. Po každém deštíku vykvetly malé kvítky a naposledy pršelo před třemi dny. Proto teď země vypadala jako barevný koberec.

Všude byli ptáci. Kamkoli oko pohlédlo se lámala iluze, že poušť Muttaya je holá a pustá – jak se zdálo při pohledu z podhůří.

Zastavili jen jednou v pevnosti Maksist, aby vyměnili koně za velbloudy. Raj Ahten se zeptal velitele na Wuqaze.

„Viděl jsem ty, které hledáte," řekl válečník ostražitě. „Ah'kellahové odsud odjeli teprve před půl hodinou. Někteří se na velbloudech vydali na jih, jiní na koních vyrazili na sever a na západ."

„Kolik mužů se vydalo na jih?" otázal se Raj Ahten.

„Dvanáct, ó Světlo Vesmíru."

Raj Ahten se kousl do rtu. Zkrátil náskok na pouhou půlhodinu. Pokud si pospíší, mohl by je chytit.

„Dej mi své nejlepší velbloudy obdařené odkazy."

„Můj pane," řekl muž váhavě a na tváři se mu objevil ustaraný výraz. „Velbloudi, kteří mi zbyli, nejsou hodni vaší pozornosti. Jezdci, které hledáte, si vzali to nejlepší, co jsem měl."

Raj Ahten začínal zuřit. „Je ve městě obchodník, který prodává dobré velbloudy?"

„Seženu nejlepší zvířata ve městě," opáčil muž. „Mezitím se posaďte u mého stolu a dosyta se najezte. Odpočiňte si."

Válečník nasedl na koně a vyrazil z pevnosti. Dostál svému slovu a zanedlouho se vrátil s třinácti velbloudy obdařenými runami.

„Odpusťte mi," řekl, když seskočil z koně. „Tihle jsou nejlepší, které jsem dokázal sehnat." Poklekl a uklonil se tak hluboce, až se jeho turban dotýkal země.

Byla to póza člověka, který nabízí svůj život náhradou za své pochybení.

Je to moudrý člověk, uvědomil si Raj Ahten. Kdybych se rozhněval, mohl bych přikázat, aby ho dali na mučidla. Tímto způsobem mne pokouší, abych to s ním skoncoval rychle.

„Dobře mi sloužíš," řekl Raj Ahten místo toho. Převzal velbloudy a vyrazil na cestu.

Ještě předtím však přikázal veliteli pevnosti, aby vyslal osmdesát mužů na koních na západ a na sever, aby vyrazili za ostatními skupinkami Ah'kellahů.

Litoval, že neví, kterým směrem se vydal Wuqaz Faharaqin. Když opustil brány města, snažil se dlouhou chvíli zachytit Wuqazův pach. Ve směsici pachů charakterizujích každé město se mu to však nepodařilo.

Raj Ahten ho však nemohl nechat naživu. Nemohl si ale ani dovolit plýtvat časem.

Nakonec usoudil, že se Wuqaz nejspíš vydal na jih. Určitě zamíří do Taify nebo Avenu, kde jsou Ah'kellahové nejvíc uznáváni.

Raj Ahten vedl svých dvanáct mužů na jih do pouště a mířili starým Indhopalem směrem na Kartish.

První část cesty byla snadná. Země byla rovná a tvrdá.

Na kraji pouště se zvedaly mohutné balvany. V jistých obdobích migrovaly touto oblastí nespočetná stáda gazel, ale zrovna teď jejich cestu lemovaly jen vybělené kosti. Skupinu mužů zdálky ostražitě pozorovaly hyeny a šakalové.

Poté, co překročili řeku Deloon, dostali se na místa, kde už pršelo jen zřídka. A čím dál postupovali na jih, tím byla poušť vyprahlejší.

Studny v Kaziru a Makarangu byly vyschlé. Na vodu narazili až ve chvíli, kdy spatřili stádo velbloudů přivázaných u

jasně červeného pavilónu, který stál ve stínu baobabu. Bylo to asi půl míle od karavanní cesty.

Kmen baobabu byl vydlabán a v dutině se ukrývaly jílové cisterny se vzácnou vodou. Toto místo vlastnil nějaký obchodník, který vodu prodával karavanám a poutníkům, jak bylo obvyklé.

Když obchodník spatřil, jak se k němu blíží třináct mužů, zneklidněl. Krádeže vody by se sice dopustila jen ta nejhorší sběř, ale i takoví se občas na cestách nalézali.

Když se k němu Raj Ahten a jeho muži přiblížili, položil ruku na jílec meče a pozorně je sledoval hnědýma očima. Byl už postarší, ale stále vypadal čile. Pak se uklonil.

Raj Ahten mu pozdrav oplatil a pokusil se ho uklidnit. „Salaam. Cesta je suchá a já cítím, jak mne v kapse tíží peníze."

„Dovol mi, ať ulehčím tvému nákladu, ó Veliký," řekl obchodník se spokojeným úsměvem. „Napij se dosyta."

S tím Raj Ahten sesedl a posadil se do stínu baobabu. Vytáhl ze sedlové brašny stříbrnou lahvici, kterou si přivezl ze Salandaru. Byla naplněná citronovým čajem oslazeným medem.

Oba muži se navzájem představili a Raj Ahten nabídl starci doušek z lahve, neboť jak říkalo staré přísloví „v poušti musí doušek předcházet důvěře, důvěra přátelství".

Nějakou dobu nezávazně hovořili o poezii, počasí a zdraví sestry starého muže. Muž Raj Ahtena poznal a jeho vybrané chování naznačovalo, že pochází z dobré rodiny.

„Neprojelo tudy ze severu dvanáct mužů?" zeptal se Raj Ahten nakonec.

„Ano, byli to Ah'kellahové a velice spěchali," řekl muž. „Chovali se velice neomaleně."

„Aha," řekl Raj Ahten, který se bál, že tuto otázku položil příliš brzy a tím se dopustil přestupku proti dobrým mravům. „Ale lidé na útěku jsou jen zřídkakdy zdvořilí. Mluvili snad o tom, kam míří?"

„Míří na jih, aby pozdvihli Atwabu," řekl starý muž. „Hněvají se na našeho milovaného pána."

„Vážně?“ řekl Raj Ahten, který pocítil uspokojení. Obchodník byl mimořádně zdvořilý, a proto předstíral, že Raj Ahtena nepoznal. „A co říkali?“

„To mi spíš uhnije jazyk, než bych opakoval takové lži!“ prohlásil starý muž.

„Zachovám to jako tajemství.“

„Říkají, že Raj Ahten, požehnáno budiž jeho jméno, porušil mír a pokusil se zabít Krále Země, který je jeho bratrancem.“

Raj Ahten se usmál. „Jsem si jistý, že je to jen nedorozumění. Až se s těmi muži setkám, vysvětlím to.“

„Kéž tě pohání vítr,“ řekl starý obchodník.

„Pověz mi, byl mezi nimi Wuqaz Faharaqin?“

„To nevím,“ odpověděl obchodník. „To jméno samozřejmě znám, ale ti muži se mi nepředstavili.“

Raj Ahten zamyšleně pokýval hlavou. Dokázal si představit, jak budou všechno Ah’kellahové vyprávět. Budou Krále Země popisovat jako silného vůdce a Raj Ahtena jako zrádce, který se ho pokusil úkladné zabít. A pokud bitva u Kartishe nedopadne dobře, jen tím získají další přívržence.

Obvinění, která proti němu vznesou, nahlodají důvěru prostých lidí ve svého vládce. Ale také to bude záležet na tom, o jakou část Indhopalu se jedná. Tady, v blízkosti Deyazzu, se lidé podobným obviněním nejspíš vysmějí. Bratranec z druhého kolena, navíc získaný manželstvím, se tu nepovažoval za příbuzného.

Ale jinde… „Podívejte,“ budou říkat kaifové. „Náš pán bojuje za ničitele v Mystarii a ničitelé zatím trhají na kusy Kartish. Raj Ahten bojuje se svým vlastním bratrancem! Co je tedy vlastně zač, člověk nebo ničitel?“

V myslích mladých a prostých lidí to bude představovat vážné obvinění. Někteří kaifové to budou považovat za důvod, proč žádat omluvy – úplatky ve zlatě, koření a magických tyčích.

Ale pro ty, kteří touží svrhnout jeho vládu, nebude žádná omluva stačit.

Bhopanastrat a ostatní Neporazitelní napojili velbloudy. Raj Ahten si uvědomil, že s sebou vlastně nemá žádné peníze. O takové věci se obvykle staral Feykaald.

Raj Ahten proto došel ke svému velbloudu a oslovil Bhopanastrata. „Zaplať mu.“

„Jak si přeješ,“ řekl válečník.

To, co se stalo vzápětí, přišlo tak rychle, že Raj Ahten neměl čas to zastavit. Starý muž vstal z místa, kde seděl, připraven převzít peníze. Bhopanastrat bleskurychle vytasil meč a prosekl mu hrdlo.

Obchodník se zapotácel tři kroky dozadu, zády narazil do kmene baobabu a sesunul se na zem. Z krku mu stříkala krev.

„Co jsi to provedl?“ dožadoval se Raj Ahten. „Proč jsi to udělal?“

„Byl nezdvořilý, ó Veliký,“ odpověděl Bhopanastrat. „Požadoval peníze. Měl by se cítit poctěn, že mohl nabídnout vodu svému králi.“

„Považuješ mne snad za člověka, který si libuje v zabíjení bezbranných starců v poušti?“ obořil se na něj Raj Ahten. Bhopanastrat se neodvážil ani promluvit. „Nejsme v Rofehavanu!“ vykřikl Raj Ahten. „Toto jsou moji lidé!“

„Salaam,“ řekl Bhopanastrat rozechvěle a pokorně padl na zem. „Odpusť mi. Nevěděl jsem, že ti bude záležet na bezcenném starci.“

16
TWINHAVEN

Ženy z Planin jsou drsné a barbarské. Proto je jejich muži tak vášnivě milují.

– z deníku vévody Paldaneho.

Déšť a tma zdržely Erin a Celinora v Balingtonu. Několikrát za noc navštívili Gaborna poslové. Odváděli své koně do stájí, ale žádný z nich nevyšplhal na půdu, kde se objímali oba milenci.

Celinor jí snad tucetkrát za noc slíbil nehynoucí lásku, dokud si nakonec Erin neuvědomila, že to musí být mezi jeho lidmi nějaký zvláštní zvyk. Bála se, že jestli to takhle bude pokračovat, neuslyší, až příště otevře dveře nějaký posel.

„Proč pořád mluvíš?“ zašeptala nakonec. To ho na nějakou dobu umlčelo.

Ale pár chvil štěstí nemohlo trvat věčně a Erin nakonec dospěla k poznání, že je čas vyrazit.

Časné ráno zastihlo Erin a Celinora daleko na sever od vesnice. Jeli po královské silnici, na které se válely chomáče řídké mlhy. V dáli kroužila po obloze hejna vran. Erin a Celinor toho spolu během jízdy mnoho nenamluvili. Erin tížilo na mysli varování, kterého se jim dostalo od té zvláštní čarodějné dívky.

Na míle kolem byly všechny domy a hostince opuštěné. Teprve včera tudy prošla Raj Ahtenova armáda a lidé před cizími vojáky uprchli. Podél silnice nebylo žádné jídlo a jen

jednou zastavili u malého domku, aby otrhali pár hrušek ze stromu.

Zatímco Erin sbírala ovoce, Celinor došel k domku a utrhl krásně zbarvenou růži. Přinesl ji Erin a květinu jí podal.

„Co myslíš, že s ní budu dělat?“ zeptala se Erin. Trhání květin bylo proti zvykům jejího lidu. Planiny byly chudou zemí, zvláště na jihovýchodě. Každé stéblo trávy bylo cenné.

„Růže je odrazem tvé krásy,“ řekl dvorně.

„Aha,“ opáčila. Mimoděk si vzpomněla, že v některých zemích muži dávají ženám růže jako levné dárky. Očichala ji, celých třicet vteřin ji obdivovala, a pak – nechtěla, aby přišla nazmar – se s ní pokusila nakrmit svou černou klisnu. Ta ale růží pohrdla.

Celinor jí hbitě přišel na pomoc. „Můžeš si ji zastrčit za klopu,“ řekl. „V mé zemi se ženy často zdobí růžemi. Krásně voní a jsou daleko levnější než parfém.“ Vzal růži a zkušeně ji zastrčil za stříbrnou brož, kterou Erin nosila na plášti. Její vůně byla jen stěží vnímatelná.

„Obávám se, že jsem cítit spíš koňským potem,“ řekla Erin. Pak se zamyslela nad jeho gestem. Má snad Celinor pocit, že Erin páchne? Nebo se jen snaží být milý?

„Když rozemneš lístky mezi prsty, budou vonět ještě víc sladce,“ řekl Celinor.

Přiblížil se k ní a vášnivě ji objal. Usoudila, že se snaží být milý. Inu, jiný kraj, jiný mrav.

Vlastně byl víc než milý. Minulou noc se projevil jako více než dobrý milenec.

V tu chvíli si Erin všimla dvojice jezdkyň, které přijížděly od jihu z Planin. Viděla je, protože vyjely na blízký kopec a pokračovaly po cestě přímo k nim.

Když se přiblížily, Erin si je pozorně prohlížela. Obě dívky zřejmě pocházely z chudých rodin a nepatřily k rytířskému stavu. Koženou zbroj měly zdobenou symboly v zelené a žluté barvě, které určovaly, ke kterému patří klanu. Každá měla opasek z koňských žíní, nabarvený na červeno a spletený do copánků. I přilby měly kožené, pošité kovovými plíšky. Jejich chocholy byly rovněž z koňských žíní. Místo těžkých kopí byly ozbrojené jen oštěpy.

Zdálo se, že doslova překypují energií, jako lidé, kteří právě nedávno přijali odkazy. Erin předpokládala, že dívky mohly využít několika málo magických tyčí, které Gaborn daroval jejímu lidu.

Jedna dívka zjevně utrpěla zranění na paži. Ránu měla neuměle ovázanou a podle zápachu vymytou alkoholem.

„Kterým směrem jedete?“ zeptala se zraněná dívka, když se přiblížily.

„Opačným než vy,“ řekla Erin.

„Cesta je nebezpečná, ta Lowickerova mrcha Constance dělá všechno pro to, aby se po ní vůbec nedalo projet. Nechala posypat všechny cesty ježky. A pokud vjedeš mezi stromy, její lučištníci si z tebe udělají cvičný terč. Jen tak tak jsme projely.“

Erin to v podstatě očekávala.

„Takže je válka?“ otázal se Celinor.

„Kdo to může říct?“ odpověděla druhá dívka. „Nepotkaly jsme žádné pochodující armády, jestli to myslíš takhle. Constance asi nemá chuť vytáhnout proti Králi Země otevřeně, ale rozhodně nechce, aby jeho lidé jezdili po jejích cestách. Zkouší, co si může dovolit.“

Celinor se na obě ženy usmál a popřál jim hodně štěstí. Jeho úsměv však nepostrádal jistou faleš. Erin poznala, že má strach. „Možná bychom měli zamířit do hor a Beldinook objet,“ navrhl.

„Naopak bychom měli projet přímo přes Lowickerovu zemi,“ opáčila Erin. „Ušetří nám to čas a navíc to bude, jako bychom jim naplivali do tváře.“

„Dokud naši cestu neukončí šípy. Máme důležitější věci na práci, než plivat do tváře Lowickerovým mužům.“

Erin si nebyla tak jistá. Planiny a Beldinook spolu v minulosti už nesčetněkrát bojovaly a dnešní novinky ji nahněvaly.

Ale ovládla svou bojechtivost a následovala Celinora, který blízko hranice zatočil na západ na postranní pěšinu, která vedla k Twinhavenu.

Urazili asi tucet mil a dojeli k troskám vesnice. Vlastně se ani nedalo mluvit o troskách, protože vesnice úplně vyhořela.

Erin okamžitě poznala, že to nebyl obyčejný oheň. Zejména proto, že plameny obklíčily jako hradby celou vesnici. Uprostřed tohoto kruhu strávilo ohnivé peklo každý kousek dřeva.

Tam, kde byla kamenná stavení, se teď válely hromady napůl roztavených kamenů. Ze spáleniště trčely k nebi zčernalé komíny a kamenné zídky ohraničovaly hromady popela. Přímo uprostřed městečka muselo ohnivé peklo zuřit nejvíc.

Nikdo neunikl.

Erin a Celinor projížděli zčernalými ulicemi, snažili se nevšímat si spálených mrtvol. Erin si uvědomila, že toto město museli zničit ohňotvůrci. Věděla, že Raj Ahtenovi čarodějníci vyvolali v Mystarii Temného Vznešeného. Jako součást vyvolávacího rituálu upalovali lidi zaživa. Muselo se to stát právě v této vesnici, ve Twinhavenu.

Od té chvíle uplynuly již tři dny, ale stopy naznačovaly, že město zatím navštívil jen jediný člověk. Otisky jeho nohou směřovaly od spáleniště ke spáleništi, takže se nejspíš jednalo o drancíře, který v popelu hledal stříbro a zlato.

Dále na cestě ležely ještě další vesnice. Ale bylo jisté, že jejich obyvatelé se sem ještě dlouho neodváží. Obyčejní lidé byli pověrčiví a věřili, že je nebezpečné navštěvovat místo, kde byl někdo zavražděn.

Erin a Celinor projížděli vesnicí mlčky. Už jen za tohle bychom měli Raj Ahtena zabít, pomyslela si Erin. Měli bychom ho zabít.

Zhrozeně studovala obraz zkázy, když tu Celinor náhle přitáhl uzdu a někam ukázal. „Podívej se na tohle!“

Erin si chvíli neuvědomila, o čem to mluví. Zarazila se a prohlížela si zemi.

Poblíž jedné zhroucené budovy, která stínila paprskům slunce, si všimla slabé mihotavé zelené záře. Jako by tam hořel zelený oheň. Kdyby na ta místa naplno svítilo slunce, nebylo by vidět vůbec nic.

Zelené plameny se vznášely nad chladným popelem jako mlha. Zdálo se, že tvoří kruh asi patnáct stop v průměru. V jeho středu zářila ohnivá runa. Otisky na zemi ukazovaly, kde kruh opustil ohňotvůrce v doprovodu Temného Vznešeného.

A co bylo důležitější, další pár otisků ukazoval, kudy do kruhu vstoupil drancíř – a zmizel.

Erin cítila, jak jí naskakuje husí kůže. Vrhla rychlý pohled na Celinora. „Je to to, co si myslím, že to je?“

Na princově tváři se objevil nesmiřitelný výraz. „Brána do jiného světa,“ řekl.

Raj Ahtenovi ohňotvůrci otevřeli tuto bránu během vzývání. Erin se divila, že ji poté zase nezavřeli. Ale ona nebyla čarodějka. Možná, že zavřít bránu bylo těžší než ji otevřít.

V ústech jí vyschlo a začalo jí bušit srdce. Dostala zvláštní nápad.

„Pokud Raj Ahten dokázal tou branou povolat Temného Vznešeného,“ řekla, „možná bychom i my dokázali skrze ni povolat Vznešeného na pomoc.“

Celinor na ni nevěřícně pohlédl. „Bylo by šílenství se o to pokoušet!“

„Vážně?“ opáčila Erin. „Znáš přece legendy. Erdenu Geborenovi pomáhali v jeho boji bytosti světla. Někdo je musel povolat.“

„Není přece vůbec jisté, zda ta brána ještě funguje,“ řekl Celinor.

„Je způsob, jak to zjistit.“

Seskočila z koně. Popel na zemi byl chladný a navlhlý. Ve vzduchu se vznášel podivný zápach.

Erin se přiblížila k runě, z pochvy vytáhla dýku a hodila ji do kruhu.

Dýka však nedopadla na popelem pokrytou zemi. Zelené plameny kolem ní zavířily, obklopily ji a dýka zmizela.

Pak zelený oheň zase začal mihotat kolem runy. Takhle blízko Erin cítila jeho žár. Byl poměrně značný, ale snad ne natolik, aby ji oheň spálil.

Mohla bych to dokázat, pomyslela si. Mohu vstoupit do nějakého jiného světa. Srdce jí bušilo jako splašené a v hrdle jí vyschlo. Opatrně se sunula blíž ke kruhu, až se ocitla na jeho prahu.

Ohlédla se přes rameno na Celinora. „Nedělej to,“ varoval ji. „I kdybys prošla tam, nevíš, jestli se budeš moci vrátit.“

Má pravdu, uvědomila si. Představovala si, že jak vstoupí do plamenů, octne se někde mezi ohnivými salamandry a bytostmi temnot. Prastaré legendy ale říkaly, že z jiného světa přišli jako první lidé. Takže tam na druhé straně musí být voda a jídlo.

Rozhlédla se kolem sebe po zelených kopcích porostlých duby, pohlédla na oblohu, kde jako zlaté oko zářilo slunce. Opustit to všechno by byla hloupost.

Slíbila, že Celinora doprovodí k jeho otci. Se srdcem stále bušícím se Erin odtáhla od kruhu, nasedla na koně a spolu s Celinorem vyrazila na sever.

17
VÁLEČNÍCI

V Indhopalu si lidé představují Nebeské Vládce jako lidi s hlavami a křídly ptáků. Jednou jsem cestoval na místo, kde údajně ležely kosti Vládce Nebes, ale našel jsem jen kostru dítěte a křídla graaka.

V Inkaře žijí obrovští mořští graakové, kteří jsou podle legend dětmi Vládců Nebes.

V Mystarii se vypráví, že mocní vzdušní čarodějové se mohou přeměnit v ptáky – převážně v havrany, sovy a orly.

– z knihy Výčet Vládců nebes sepsané sirem Garionem Gundellem.

V poledne už byl baron Beckhurst daleko na západě od hospody U černého jelena. Jel jako ve snu, ani nespal, ani nebyl vzhůru. Přestože jel na koni, když zavřel oči, měl pocit, že letí. Věděl, jaké to je mít křídla a nechat se nadnášet vzdušnými proudy.

Jako dítě vždycky snil o tom, že se stane ptákem. Teď měl pocit, jako by se jeho sny měly naplnit.

Když se zaposlouchal, slyšel všude kolem sebe šepot větru. Vítr se prohánět mezi suchou trávou na polích, hrál si s uvadajícím listím. Nahlas vykřikoval v tlukotu vraních křídel.

„Jediný čin,“ zašeptal hlas. „Zabij královnu Sylvarestu a budeš moci létat.“

Na křižovatce dvě stě mil jižně od Carrisu se zastavil ve stínu staré břízy, která se nakláněla nad řeku.

Nad hladinou vody poletovaly vážky a některé přiletěly k Beckhurstovi tak blízko, až stačilo natáhnout ruku a mohl se jich dotknout. Po kmeni břízy pobíhali drobní ptáci a vzrušeně štěbetali. Jeden odvážný špaček vzlétl z kmene stromu a usadil se na hrotu Beckhurstova kopí. Naklonil hlavu na stranu a pohlédl na rytíře. Zamrkal a jeho tmavé oči byly mnohem moudřejší než oči obyčejného zvířete.

„Požehnej mému kopí, veliký pane,“ zamumlal Beckhurst.

Rytíř nechal svého koně, aby se dosyta napojil. Špaček odletěl pryč. Suché listí šustilo jako vyschlé stránky pergamenu. Pole na severu byla ozářena zlatavým světlem.

Zanedlouho dorazili dva rytíři z jihu a připojili se k němu. S nimi přiletěl divoký vítr, který vířil listí a zvedal prach pod kopyty jejich koní a čechral jim vlasy.

Oba to byli obrovití muži, podobně jako Beckhurst sám. Oba byli vyzbrojeni štíty a kopími. Oba měli bouřkově šedé oči. Nikdo nepromluvil, když se setkali. Mlčky napojili koně, jako by čekali na signál. Vítr vířil kolem nich jako neviditelné zvíře.

Beckhurst náhle začenichal. Ucítil jemný parfém, jako by tudy před chvílí prošla nějaká dáma.

„Královna nemůže být daleko,“ řekl jeden z rytířů. „Pár hodin odsud.“

„Přijď, větře, přijď, bouři,“ zašeptal Beckhurst jako by to byla modlitba.

Kolem nich zaburácel vichr, který řval jako raněný medvěd. Koně začali ržát a v panice se vzpínat.

Rytíři je však ovládli a vyrazili na sever. Sledovali vůni parfému.

18
RAJ AHTENŮV PAVOUK

Střez se indhopalských obchodníků. Prodají ti vlastní matku rychleji než dobrého koně.

– Přísloví vyučované v Komnatě Zlata

Gaborn opustil Carris s těžkým srdcem. Cítil nebezpečí, které se vznášelo kolem desítek tisíc obyvatel města. Proto přikázal rádcům svého otce, aby zůstali ve městě a pomohli Paldaneho komořímu, lordu Gallentinovi, s evakuací města a zvýšením jeho obranyschopnosti. S sebou vzal jen starého věrného Jerimase.

Poté, co Gaborn opustil Carris, rozjeli se po bojišti průzkumníci, kteří začali pečlivě prohlížet mrtvé ničitele. Bylo docela dobře možné, že Strážce Cesty, kterého Gaborn hledal, ležel na poli mrtvý. V takovém případě by nemělo být těžké ho najít. Jen málo ničitelů mělo na hlavě třicet šest smyslových výběžků. Možná tak jeden z několika set. A ještě méně tu budou obrovití jedinci s velikými předními pařáty.

Průzkumníci prohlédli celé bojiště, ale nenašli žádného ničitele, který by odpovídal Averaninu popisu.

Míli jižně od Carrisu Gaborn své vojáky zastavil, aby prozkoumali podivnou věc. Ničitelé tu vykopali široké příkopy, které se kroutily v podivném obrazci. Do příkopů se vlila voda z jezera Donnestgree a příkopy zasahovaly téměř míli do vnitrozemí. Měly tvar prohnutého luku. Samotné příkopy byly

asi čtyři stopy hluboké – podle měřítek ničitelů tedy velice mělké.

Tou zvláštní věcí byl zápach. Voda strašlivě smrděla, podobně jako voda z některých gejzírů a všechny ryby, které vpluly do příkopů, teď ležely na hladině břichem vzhůru.

Ioma si na nos přitiskla naparfémovaný kapesník.

„Co je to?“ zeptal se Gaborn, který hleděl do vody. „Nějaký ničitelský parfém?“

„Pochybuji,“ opáčil Jerimas. „Páchne to sírou.“

Gaborna nepřekvapilo, když přišla odpověď od Averan. „Tohle je jejich pitná voda.“

Gaborn pohlédl na dítě, které sedělo na koni před Binnesmanem, aby se ujistil, že nežertuje.

„Ničitelé pijí?“ zeptal se Jerimas. „Po celá staletí si lidé myslí, že ničitelé pít nepotřebují.“

„Samozřejmě, že pijí,“ řekla Averan a nakrčila čelo. „Padlá mágyně byla těsně před smrtí hrozně žíznivá. Podívejte se do vody. Uvidíte tam velké žluté kameny. Ničitelé je sem přinesli a hodili je do vody, aby se v ní rozpustily. Tam, odkud pocházejí, není čerstvá voda, jen tohle.“

Gaborna nikdy nenapadlo, jaké jsou asi hluboko v Podsvětí, kde žijí ničitelé podmínky. Na takovou cestu se vydal jen málokterý člověk. Ale teď si všiml jednoho z těch žlutých kamenů. V duchu si poznamenal: musím si vzít s sebou čerstvou vodu.

„Co nám k tomu ještě můžeš říct?“ zeptal se Gaborn. „Co chtěli ničitelé dělat s tou věží?“

Ukázal na obrovitou, teď už částečně zhroucenou věž, připomínající roh narvala. Ale Averan jen potřásla hlavou. „Myslím, že to měla být jen část nějaké větší stavby. Nevím všechno.“

Zatímco se pokoušeli vyřešit tuto záhadu, přijel Jureem ve společnosti svého krajana, který byl zjevně velice důležitý. Byl to postarší muž se zády shrbenými od věčného klanění. Tvář měl kožnatou a hrubou jako velbloud a pod očima měl velké váčky. Dlouhé vlasy měl převážně černé se stříbrnými pruhy. Hlavu měl nakloněnou na stranu, jako by naslouchal pravým uchem.

Seděl na šedém imperiálním hřebci. Přes hrušku sedla měl položenou hůl ze santalového dřeva, vyřezanou do tvaru kobry. Když se přiblížil, byl z něj cítit česnek a olivový olej.

„Mylorde," řekl Jureem, když se přiblížili. „Dovol mi, abych ti představil kaifbu Feykaalda, nejvyššího kancléře Raj Ahtena, vládce Indhopalu."

„K vašim službám," řekl Feykaald. Mluvil jen se slabým přízvukem. Svými nahrbenými rameny, hubenými pažemi a především pohledem připomínal Gabornovi pavouka, který číhá v temnotě na své oběti. Zornice měl rozšířené a Gaborn z něj cítil hořký závan opia.

„Je nám ctí," řekl Gaborn. „Co tě sem přivádí?"

„Cože?" otázal se Feykaald a naklonil hlavu. Gaborn zopakoval otázku.

„Přišel jsem prosit o pomoc," řekl Feykaald. Podal Gabornovi pouzdro se zprávou. „Toto varování dnes ráno obdržel Raj Ahten. Ničitelé zaútočili na doly v Kartishi. Kartish je v obležení. Vede je obrovitý ničitel – samotný vládce Podsvětí."

Po této novině se Gabornovi rozbušilo srdce. Mohlo by to být možné? Žádný člověk legendárního vládce Podsvětí nikdy nespatřil, a tak nikdo nemohl říci, jak bude vypadat. Jediné, co bylo pravděpodobné, bylo to, že se nejspíš bude jednat o jedince ženského pohlaví. Vytáhl by ale vládce nebo spíše vládkyně Podsvětí na Kartish osobně? Gaborn o tom pochyboval. Cítil, jak ho Země pobízí, aby vyhledal Místo Kostí a Averan potvrdila jeho předpoklad, že právě tam najde vládkyni ničitelů.

Gaborn Feykaalda chvíli studoval. Indhopalan mluvil o svém problému odtažitě, jako by se jednalo jen o drobnou záležitost. Připomínal obchodníka, který se snaží napálit zákazníka. Gaborn okamžitě vycítil past.

„Sám jsem před tím Raj Ahtena varoval. Ale on mi nevěřil. Opravdu se opovažuje doufat, že mu teď přijdu na pomoc?"

Feykaaldův spodní ret se roztřásl, jako by rádce choval veliké naděje a bál se, že je Gaborn nesplní. „On… neví, že jsem tady. Situace je nesmírně vážná. Raj Ahten spěchá do

Kartishe, ale já se obávám, že přijede příliš pozdě. A co víc, mám strach, že nebude schopen naše nepřátele odrazit.“

„Mluvíš o tom, co si myslíš *ty*. Ale co si myslí Raj Ahten?“

Feykaald sklopil zrak. „On si myslí, že slunce a měsíc byly stvořeny kvůli tomu, aby obíhaly kolem něj. Myslí si, že všichni lidé jsou méně než prach pod jeho podrážkami. Je přesvědčen, že dokáže ničitele porazit sám. Ale já vím, že se mýlí. On nemá vaši moc.“

„Nemohu Kartishi nabídnout žádnou pomoc bez souhlasu tvého pána,“ řekl Gaborn.

„Prosím,“ řekl Feykaald. „Nežádám to pro Raj Ahtena ani sám pro sebe. Žádám to pro svůj lid.“

„Neodvedu svou armádu do říše, kde nebude vítána, abych bojoval po boku vládce, který se mnou neuzavřel mír,“ opáčil Gaborn. „Raj Ahten už jednou zklamal mou důvěru. Udělá to klidně znovu.“

„V Indhopalu jsou děti, ó Veliký,“ řekl Feykaald. Mluvil příliš nahlas. Sklonil hlavu a zakryl si oči dlaněmi, aby vypadal co nejponíženěji. „Mají hnědou pleť, ale jinak jsou stejné jako děti v Rofehavanu. Smějí se stejně. Pláčí stejně. Hladoví a krvácejí jako vaše děti. A stejně jako vaše děti, i ony sní o tom, že jim v hodině nejvyšší nouze přijde na pomoc Král Země. Nebudete-li milostiv k našim mužům a ženám, prokažte alespoň milosrdenství našim dětem.“

Gaborn zavrtěl hlavou. Tušil, že Feykaald stojí proti němu navzdory tomu, co prohlašuje. Všechny smysly ho varovaly před nebezpečím, které by mu hrozilo, kdyby se vypravil ke Kartishi. Věděl však také, že Feykaald nelže. Skrze Binnesmanovy věštecké kameny viděl ničitele v Kartishi. Tamní situace může být ještě horší než u Carrisu.

Ale Feykaald se ho snažil vylákat do Kartishe ze svých vlastních důvodů. Gaborn pochyboval, že Raj Ahtenův rádce vůbec tuší, jak moc Gaborn touží vydat se Indhopalu na pomoc.

Ale Země ho pověřila najít Místo Kostí.

„Nemohu tam vyslat armádu,“ řekl Gaborn.

Feykaald vrhl rychlý pohled na Jureema, jako by ho žádal o pomoc. „Mír,“ řekl nakonec a hluboce se uklonil.

Tím dával najevo, že další slova může Gaborn považovat za urážlivá a prosil ho, aby se nerozhněval.

„Mír," odpověděl Gaborn.

„Vyslyš mě: žádám alespoň o jednu drobnost. Nejde o nic velkého."

„A o co jde?"

„V tomto táboře jsou Neporazitelní, muži, kteří pocházejí z Indhopalu. Jsou jich tři nebo čtyři stovky. Když už nechcete vyslat své vlastní muže, vyšlete aspoň je."

Gaborn se zamyslel a zvažoval své varovné předtuchy. Země ho varovala, že pokud tam ty muže vyšle, zemřou. A Gaborn nevěděl, zda zemřou díky ničitelům nebo samotnému Raj Ahtenovi. „Ne, to nemohu dovolit."

„Je to jen malá věc, o kterou vás žádám," trval na svém Feykaald. „Tito muži pro vás mají jen malou cenu. Teď sice mají odkazy, ale sám sebe se zeptejte, jak dlouho to ještě bude pravda. Čtyři sta Neporazitelných, to je síla, kterou Raj Ahten nebude brát na lehkou váhu. Nařídí smrt jejich Zasvěcenců. A to jsou nevinní muži, ženy a děti. Ti všichni zemřou, a proč? Abyste se mohl pochlubit několika Neporazitelnými jako válečnými trofejemi?"

Gaborn studoval Feykaalda se vzrůstající nechutí. „Žádáš mě o pomoc nebo mě chceš osočovat?"

„Osočovat? Nikdy!" řekl Feykaald. „Nemluvím o tom, co bych udělal já. Ale znám mysl svého pána."

Gaborn nepochyboval o tom, že Raj Ahten se zachová tak, jak říkal Feykaald.

„Máš pravdu," řekl Gaborn. „Indhopal je jejich domovina a já dovolím všem Neporazitelným, kteří budou chtít bránit svůj lid, aby se vrátili do Kartishe."

„Děkuji ti, ó Králi vší Země," řekl Feykaald s úklonou.

„Ale –" dodal Gaborn, „– musím je také varovat, že v Indhopalu jim hrozí veliké nebezpečí a žádný z mužů, který se tam vydá, nepřežije. S tím je musím seznámit."

Feykaaldův výraz ztvrdl. Přikývl, ale jeho tvář byla nečitelná. „Prosím tě ještě o jednu malou laskavost."

„Ještě další?" otázal se Gaborn.

„Magické tyče. Pokud bys mohl postrádat alespoň několik set tyčí, měly by pro nás nevyčíslitelnou hodnotu.“

Teď už ten muž žádal příliš mnoho. „Nemohu postrádat ani jedinou magickou tyč.“

Feykaald se hluboce uklonil na znamení, že přijímá. „Co se dá dělat? Pak žádám ještě o jednu věc.“

Gaborn měl pocit, jako by se ocitl na indhopalském tržišti a vyjednával s některým z místních obchodníků. Feykaald žádal příliš mnoho a nebyl ochoten vzdát se ničeho. „Můžeš mne požádat o poslední věc, ale už mě tvé žádosti unavují,“ varoval ho proto Gaborn.

„Mír. Prosím tě o toto: vyprav se do Kartishe osobně. Máš-li strach z Raj Ahtena, můžeš si vyvolit jeho armády a ty tě pak budou chránit.“

„To nemohu.“

„Zapřísahám tě při všem, co je ti svaté, při tvé lásce k Zemi a při tvém smyslu pro čest a spravedlnost,“ žebronil Feykaald. „Bez Krále Země, který by nás vedl, naši lidé zahynou jako můry v ohni. Můžeš si přece můj lid vyvolit tak, jako sis vyvolil obyvatele Carrisu.“

Gaborn potřásl hlavou. Slova nedokázala vyjádřit, jak moc by chtěl právě tohle udělat, ale jeho moc volit byla pryč. A on se musel vydat po jiné cestě. „Čekají na mne jiné bitvy na jiných frontách. Tvůj pán se o sebe bude muset postarat beze mne.“

Feykaald sklopil oči. Pomalu zavrtěl hlavou. „Odpusť mi. Přišel jsem tě požádat ze svého vlastního rozhodnutí. Teď už se nemohu vrátit zpátky do Indhopalu. Raj Ahten bude můj čin považovat za zradu. Jsem ochoten to přijmout a být nazýván zrádcem, pokud to aspoň trochu prospěje mé zemi. Proto se ti dávám na milost a nemilost a prosím o azyl. Nabízím své služby tak jako Jureem. Budu ti sloužit dobře, pokud po mně nebudeš chtít, abych zradil svůj lid.“

Feykaaldův hlas zněl upřímně. Ruce se mu třásly a jeho oči prosily. Ale Gaborn mu nevěřil. Na druhou stranu ani necítil, že by Feykaaldovi hrozilo nějaké nebezpečí.

„Vrať se k Raj Ahtenovi,“ řekl Gaborn. „On ti neublíží.“

„Prosím tě při Mocnostech!“ zakvílel Feykaald. „Buď milosrdný. Měj slitování s ubohým starcem! Neumíš si představit, jaká muka mi Pán Vlků připraví.“

Gaborn se zamyslel. Možná se Feykaald skutečně obával toho, co mu hrozí. Nebo strach jen předstírá, aby dosáhl svého.

Na tom člověku bylo něco… v jeho nitru se ukrývala temnota. Gaborn ale z jeho strany necítil okamžitou hrozbu. Feykaald na něj teď nevytáhne nůž. Nepochyboval ale, že mu Feykaald velice uškodí, pokud k tomu dostane příležitost.

Nebo to ke mně promlouvá můj strach? pomyslel si Gaborn.

V Komnatě Tváří se Gaborn naučil, jak rozeznat klam. Ale u Feykaalda si nebyl jistý. Lhář bude často odvracet oči nebo bude mrkat, aby zakryl svou faleš. Jeho zorničky budou stažené. Ale kaifba Feykaald na Gaborna upřeně hleděl a nemrkal. A opium, které vykouřil, zakrylo pravou velikost jeho zornic.

Lhář by se třásl, ale Feykaald byl klidný. Lháři mívají často svaly na krku stažené, ale Feykaald nevykazoval žádné známky podobných příznaků. Přesto se však z řeči jeho těla dalo ledacos vyčíst. Nakláněl se kupředu, možná díky shrbeným zádům. Ale Gaborn předpokládal, že v tom je něco víc. Nechoval se jako lhář, ale jako obchodník, který má zájem uzavřít obchod.

Feykaald se mu snažil prodat příběh. Ale Gaborn ho nekoupil.

Zvažoval Indhopalanovy možné motivy. Možná chtěl Feykaald skutečně Gaborna přesvědčit, aby se vydal Indhopalu na pomoc. Možná ho chtěl ukolébat k nečinnosti, nebo se ho snažil přimět, aby rozdělil síly.

Nebo možná… Raj Ahten chce, aby Feykaald zůstal poblíž něho.

Když to Gaborn zvažoval, začala v něm klíčit chladná jistota. Pochopitelně, Feykaald je zvěd. Proto se Gaborn cítí v jeho přítomnosti tak nepohodlně, cítí znějnáznak nebezpečí.

Měl bych Feykaalda poslat pryč, pomyslel si.

Pohlédl na své rádce a vzpomněl si, co mu řekli minulou noc. „Musíš dosáhnout toho, aby se tvoji nepřátelé obrátili

proti sobě.“ Třeba by Feykaalda dokázal obrátit proti jeho pánu tím, že mu bude dávat falešné informace.

A když už nic jiného, zůstane-li Feykaald tady, bude to mít jednu výhodu. Rádce Raj Ahtenovi dlouho a věrně sloužil. Když Feykaald zůstane tady, nebude moci Raj Ahten využít jeho služeb.

To mu připadalo přiměřené. Může Feykaalda poslat někam, kde nebude moci natropit žádné škody, a kde bude neustále pod dohledem. Pro tyto účely se výborně hodily Dvory Přílivu.

Ale za všemi těmito plány v Gabornovi klíčila jiná myšlenka: možná bych ho skutečně dokázal obrátit na svou stranu.

„Děkuji ti, kaifbo Feykaalde,“ řekl Gaborn. „Poskytl jsi mi mnoho námětů k přemýšlení. Zvážím, zda tě přijmu do služby, ale takové rozhodnutí musím učinit s jasnou myslí. Prozatím se ke mně můžeš připojit.“

„Jen řekni, jak ti mohu co nejlépe posloužit,“ řekl Feykaald a uklonil se tak hluboce, až měl Gaborn strach, že spadne z koně.

19
BARON WAGGIT

Výměnou za mnohá práva a požitky jsou povinnosti barona následující:

1. Pečlivě dohlížet na zemi, která mu byla svěřena.

2. Prosazovat a dodržovat královské zákony, dohlížet na vybírání daní a udržovat silnice a ostatní veřejné stavby.

3. V časech války neváhat nasadit život svůj nebo potomka přiměřeného věku.

– z Knihy zvykového práva

„Slyšeli jste to, chlapi? Z našeho Waggita je teď baron!“ Scallon se rozesmál. Obrovitý muž poplácal Waggita po zádech a vnutil mu do ruky další kalíšek rumu. Muži v hospodě shromáždění kolem něj se na Waggita usmívali a gratulovali mu.

Waggit si pamatoval jízdu na králově koni. Pamatoval si, že se stal rytířem. Bylo to lepší než sen.

Zavřel oči a v duchu si slíbil, že si ty věci bude pamatovat navždy. Ale bylo to pro něj těžké. Vždycky všechno zapomněl. Včera si slíbil, že si bude pamatovat zabíjení ničitelů, ale už teď mu ty vzpomínky uvadaly. Teď už si vzpomínal jen na to, jak zabil dva nebo tři. Že jich zabil devět, věděl jen proto, že mu to všichni říkali.

„Přestaň na to koukat a kopni to do sebe!“ vykřikl Scallon. „Jestli máš být pořádným baronem, musíš se naučit chlastat.“

Všichni se rozesmáli a začali Waggita poplácávat po zádech. Nakláněli se k němu a pobízeli ho, aby se napil. Waggit uposlechl a cítil, jak ho alkohol pálí v hrdle. Waggit neměl rád jeho chuť, ale líbilo se mu být opilý. Jediný problém byl v tom, že kdykoli se opil a usnul, ráno zjistil, že všechny jeho peníze jsou pryč.

Jediný způsob, jak ochránit své peníze, spočíval v tom, že je dal Scallonovi. Ten je dokázal dobře schovat.

„Věřili byste tomu?“ pokřikoval Scallon. „Waggit baronem! Bude mít palác, pozemky a pytle peněz tak těžké, že je ani neuzvedne.“

„A řekl bych, že ty mu s nimi rád pomůžeš,“ poznamenal Lugby, přítel, který pracoval v dolech s Waggitem a Scallonem.

Scallon se hlasitě rozesmál. Byl to obrovitý muž s tváří pokrytou vousy. „Kdo jiný než jeho nejlepší přítel? Bude potřebovat komorníka. Kdo by na to byl lepší než já?“

„V podstatě kdokoliv,“ opáčil Lugby.

Scallon vrhl na Lugbyho hněvivý pohled. Lugby byl starý a shrbený od těžké námahy v dolech. Waggit nikdy neviděl Scallona tak vzteklého. „Teď ti to, cos řekl, nacpu zpátky do chřtánu, aby ses tím udusil.“

Sáhl k opasku a vytasil dlouhý nůž. Lugby ve strachu ustoupil.

Místnost ztichla a všichni se od těch dvou odtáhli. Waggit se divil, co se to děje. Proč se Scallon tak rozhněval? Už dřív ho viděl jak se vzteká, ale nikdy ne tolik.

„Nechtěl jsem tě urazit,“ řekl Lugby rychle a očima těkal po místnosti. „Jenom mě napadlo, že když ty budeš komorníkem, budete potřebovat i někoho do kuchyně.“

V místnosti bylo ticho a všichni čekali, jak Scallon zareaguje.

Ten se srdečně rozesmál. „Ano. budeme potřebovat někoho do kuchyně.“

Lugby se s ulehčením usmál.

„Umí vařit?“ zeptal se Waggit.

„Jestli umí vařit?“ zařval Scallon. „Umí vařit ty nejlepší fazole, jaké jsi kdy jedl!“

To Waggitovi stačilo.

Usmál se a začal popíjet tak intenzivně, až se s ním po chvíli začala celá místnost točit. Úplně ztratil pojem o čase. Díval se na psa, který běhal ve velkém bubnu, s jehož pomocí se otáčel rožeň s pečeným seletem. Chtěl psa pohladit, ale věděl, že by mu to vyneslo pohlavek od hostinského. Hostinští byli v tomto směru naprosto nesmlouvaví: žádné odvádění pozornosti psů od práce. O tom byl koneckonců celý život. Práce.

Waggit pracoval celé dny, den za dnem kopal krumpáčem v dole. Z práce byly peníze. Díky práci a fazolím byl silný – silný jako medvěd.

Pokusil se vstát, ale ujely mu nohy a znovu ztěžka dosedl na židli. Scallon zrovna mluvil s nějakým chlapíkem v mastné kožené zástěře. Po chvíli se otočil a šťouchl do Waggita loktem. „Uvědomuješ si to vůbec? Král ti dluží magické tyče. Jednu za každého ničitele. Bude z tebe boháč.“

„On mi nic… nic mi nedluží,“ vypravil ze sebe Waggit ztěžka. „Nechal mě… jel jsem s ním na koni.“

„Ale dluží,“ nesouhlasil Scallon. „Je to zákon. Starý zákon sepsaný dřív, než se narodil, dřív, než jsme se narodili my všichni. Zabije-li někdo ničitele, může jít za králem a žádat od něj jednu magickou tyč. Tímto způsobem se může i chudák jako ty stát rytířem.“

„Aha,“ řekl Waggit. Místnost se s ním teď točila opravdu rychle a musel položit ruce na stůl, aby nespadl ze židle.

„A ty tyče se ti budou hodit, uvidíš.“ Scallon se k němu naklonil. Po tváři mu stékal pot, který si prorážel cestičky špínou. „Budeš je potřebovat, abys je mohl prodat. Budeš mít dům a pozemky a budeš potřebovat peníze, abys je mohl udržovat. Budeš si přece chtít koupit koně a kočáry. Teď, když je z tebe boháč, můžeš dokonce pomýšlet na svatbu s Andellou.“

Waggita vzápětí přešla chuť na pití. Andella prodávala pivo v jednom hostinci v Silverdale. Byla to nejkrásnější žena vůbec. Všichni muži to říkali.

„Myslíš, že by si mě vzala?“ zeptal se Waggit.

„Kamaráde,“ prohlásil Scallon pobaveně. „Jedna věc na světě je jistá: každá ženská se vyspí i s prasetem, pokud má to prase dost peněz.“

Waggit se usmál a snažil se představit si Andellu, jak spí vedle prasete. Hlava se mu točila tak, že vůbec nedokázal vstát.

„Tak pojď,“ řekl Scallon. „Zajdeme si pro to, co ti král dluží.“

„Já nemůžu,“ řekl Waggit. „Jsem úplně namol.“

„To nevadí,“ řekl Scallon. „Já ti pomůžu.“

„Ale… nechci nic ztratit.“

„Nic neztratíš,“ slíbil mu Scallon. „Já ti ty tyče schovám, přidám je ke všem těm penězům, které jsi mi dal za celou tu dobu, co se známe.“

Waggit na něj pohlédl zakalenýma očima. „Víš určitě, že je neztratíš? Jednou jsi mi ztratil peníze!“

„No jo, ale to už je dávno,“ odvětil Scallon. „A pak jsem je zase našel, pamatuješ? Přece jsem ti je přinesl. Koupil sis za ně nové boty.“

To byl právě ten problém. Waggit si nic nepamatoval. Nepamatoval si, že by Scallon kdy našel jeho peníze. Nepamatoval si ani, kdy si kupoval nové boty. Všechno zapomínal. Zapomněl dokonce i své skutečné jméno. Lidé mu říkali Waggit, ale on věděl, že se kdysi jmenoval jinak.

„Hm,“ bylo jediné, co řekl, když ho Scallon zvedl na nohy.

Vyšli z hospody do denního světla a Scallon ho pořád pobízel. „Tak dělej, jdeme.“

Waggit se musel jednou zastavit, aby se vyzvracel, a dostat se k vévodovu paláci jim trvalo celou věčnost.

Gardisté u brány ho zřejmě poznali, protože mu zasalutovali.

Nikdy v životě neviděl tak krásný dům, jako byl vévodský palác. Uvnitř byly zdi zdobené mozaikami a nádherně vyšívané tapisérie. V audienční síni byl ten největší krb, jaký kdy viděl. Když se objevil bohatě oděný muž, Waggit byl úplně omráčený. „Vévoda Paldane,“ zamumlal v úžasu.

Ale pomenší muž s plnovousem zastřiženým do špičky na něj pohlédl pronikavýma očima a zavrtěl hlavou. „Nikoliv,

vévoda je mrtev. Já jsem komoří Gallentine a jednám v jeho zastoupení. Chápu to správně, že sis přišel vyžádat své magické tyče?“

„Ehm, ano, Vaše Lordstvo!“ řekl Scallon. „Proto je tady – aby získal, co je po právu jeho.“

Komoří Gallentine měl pronikavé tmavé oči.

„Takže chceš přijmout odkazy?“ otázal se Waggita.

„Ehm, odkazy ne,“ řekl Scallon. „Prozatím chce jen ty tyče.“

Gallentine se usmál. „Opravdu?“

Scallon strčil Waggita do zad a Waggit nadšeně přikývly

„Řekl bych, že tvůj přítel je prodá a koupí ti za ně pivo, co?“ zeptal se komorník.

Waggit zavrtěl hlavou. „Ne, on mi je schová, aby mi je nikdo neukradl. Ve schovávání je skvělý.“

Scallon do Waggita znovu strčil a Waggit si byl jistý, že je to signál, aby ještě něco řekl. Ale nenapadalo ho nic vhodného.

Gallentinovi se na tváři objevil chladný úsměv. „Pane,“ řekl Scallonovi, „věřím, že se dokážete vyprovodit sám. Nebo snad mám zavolat gardisty, aby vás doprovodili ven?“

Scallon něco vztekle zavrčel. „Najdu cestu sám.“ Uštědřil Waggitovi hněvivý štulec a vyplížil se z místnosti.

Waggit se cítil osamělý a vystrašený. Z pohledu na Scallonův výraz mu bylo jasné, že jeho přítel má opravdu velký vztek. Občas, když se Scallon hodně rozčílil, tak Waggita seřezal. Waggitovi bylo jasné, že jakmile vyjde ven, Scallon už tam na něj bude čekat, aby ho zbil. Nedokázal myslet na nic jiného.

„Takže,“ řekl Gallentine. „Copak s tebou uděláme?“

Waggit jen zmateně potřásl hlavou. Věděl, že něco pokazil. Asi nedostane ani tyče ani pozemky. Ale nedokázal si vzpomenout, co vlastně udělal špatně.

Gallentine ho obcházel a prohlížel si ho jako dobytče na trhu. „Máš silné kosti. To je dobře. A zabil jsi devět ničitelů. To znamená, že se dokážeš rychle pohybovat. Jak přesnější ty ničitele zabil?“

„Prostě jsem na ně skočil a zabořil jsem jim krumpáč do měkkého místa na krku nahoře,“ řekl Waggit.

„A kdo ti to místo ukázal?“ zeptal se Gallentine.

Na to si Waggit kupodivu pamatoval. „Lugby! Nakreslil do prachu obrázek a pořád dokola mi opakoval, kde to je.“

„A nepochybuji o tom, že když ničitelé přišli, tvůj přítel Lugby tě nechal jít jako prvního,“ poznamenal Gallentine.

Na to už si Waggit nevzpomínal. Ale teď, když nad tím tak přemýšlel, uvědomil si, že když se vrhal na ničitele, nemusel nikoho odstrkovat z cesty.

„Pověz mi, Waggite,“ zeptal se Gallentine, „víš, co je to smrt?“

„To je jako když… jako když člověk usne a už se neprobudí.“

„Velmi dobře. Věděl jsi, že tě ničitelé mohou zabít?“

Waggit neodpověděl. Gallentine vypadal rozzlobeně a Waggit nevěděl, jaká je správná odpověď. Zmateně zavrtěl hlavou.

„Takže tví přátelé tě strčili před ničitele a neřekli ti, že můžeš umřít?“

Waggit si nevzpomínal, že by se mu o tom někdo zmínil.

„Zeptám se tě takhle, barone Waggite: myslíš, že bys dokázal něco podobného znovu?“

„Zabít ničitele? Určitě.“

Gallentine na něj pozorně pohlédl a pak pokýval hlavou. Waggit nalezl správnou odpověď!

„Dovol mi, abych ti položil další otázku. Chtěl jsi někdy být jako ostatní lidé? Napadlo tě někdy, jaké by to bylo pamatovat si věci a vědět to, co vědí i ostatní?“

Waggit přikývl.

„Nemělo by to pro tebe větší cenu než zlato?“

Waggit si nebyl jistý. „Scallon řekl, že bych měl požádat o tyče.“

„Ty tyče jsi právem získal,“ řekl Galentine, „a můžeš je mít. Ale zákon to dovoluje jen v případě, že je využiješ ve službách králi. Jinými slovy, pokud je přijmeš, musíš poslouchat jeho příkazy.“

Waggit byl zmatený. Muselo mu to být vidět na tváři, protože Galentine dodal, „král bude chtít, abys dál zabíjel ničitele.“

„Aha," řekl Waggit.

„Král mi nezanechal žádné konkrétní příkazy, jak s tebou mám naložit. Zjevně tě chce odměnit a svěřil mi nějaké tyče, abych je použil jak uznám za vhodné. Naši páni jen zřídkakdy poskytují magické tyče hlupákům. Co kdybych ti učinil nabídku? Teď ti dám jednu magickou tyč, jeden odkaz rozumu, takže získáš myšlenkovou kapacitu zdravého člověka.

Pak ti dám koně a ty pojedeš za králem. Můžeš se rozhodnout sám co dál, budeš na to mít dost času. Pokud si budeš přát stát se rytířem a vstoupit do služby našeho vládce, dostaneš další odkazy."

Waggit úplně přesně nepochopil, co mu vlastně Galentine nabízí. Používal příliš mnoho složitých slov jako třeba „kapacita". „Takže si budu pamatovat věci?"

„Ano," řekl Galentine. „Odteď si budeš moci své zlato schovávat sám a najdeš ho kdykoli budeš chtít."

„A budu si pamatovat… jak jsem jel na koni s králem?"

„Pamatuješ si to teď?"

Waggit zavřel oči. „Ano."

„Pak si to budeš pamatovat až do konce života," slíbil mu komoří.

Waggit měl takovou radost, že ani nedokázal promluvit. Jen vzrušeně přikývl a Galentine se usmál.

„Velmi dobře, pane," řekl Galentine a v hlase mu zazněl tón upřímného respektu.

Odvedl ho za kouzelníkem. Vyšplhali na Věž Zasvěcenců, počkali, až kouzelník provede potřebné přípravy. Pohled na východ připomínal pohled z hory. V ranním světle zářilo jezero Donnestgree.

Na jezeře pluly snad tisíce lodí – obchodní kocábky s vysokými boky, vory i rybářské čluny. Waggit lidem na lodích zamával, ale nikdo mu mávání neoplatil. „Někdy bych také chtěl jet na lodi," řekl zasněně.

„Ale ne s těmi nešťastníky," řekl Galentine. „To jsou ti nejvíce nemocní. Král je evakuuje po proudu do bezpečí. To je tím zdejším vzduchem – stále ještě je plný kletby padlé mágyně. Minulou noc zemřelo příliš mnoho lidí."

Waggit se podíval pozorněji a všiml si, že vory i lodě jsou plné zraněných mužů a žen, lidí, kteří byli zasaženi ničiteli nebo padajícími balvany. Leželi na vorech ovázaní zkrvavenými obvazy nebo s pokrývkami přehozenými přes tělo. Viděl drobné postavy dětí a šedé hlavy starců. Pocítil k nim lítost. Ale přesto chtěl někdy vyjet na lodi.

Po schodech zanedlouho vystoupal kouzelník se Zasvěcencem a magickou tyčí.

Kouzelník vzal magickou tyč, tenký železný prut dlouhý asi stopu a přiložil jej na tělo mladíkovi, který se rozhodl, že se stane Waggitovým Zasvěcencem.

Pak začal prozpěvovat zaříkání. Waggit mu nerozuměl, ale po chvíli ucítil pálící se maso a slyšel Zasvěcence kvílet bolestí.

Pak kouzelník mávl magickou tyčí kolem sebe. Zanechávala za sebou světelnou stopu, která visela ve vzduchu a kroutila sebou jako ohnivý had. Kouzelník pokračoval v zaklínání a přitiskl magickou tyč na Waggitovu paži.

V tu chvíli se Waggit cítil nádherně, lépe než se cítil kdy předtím. Magická tyč ho spálila a v tu chvíli měl pocit, jako by se mu hlava naplnila jasem. Ve stejném okamžiku viděl, jak oči Zasvěcence matní a mladý muž na něj zíral s otevřenými ústy, která připomínala dveře vedoucí do prázdné místnosti.

Waggit si tento okamžik pamatoval až do konce života.

20
POKLAD

Od doby vlády krále Harilla jsou kosti ničitelů oblíbenou trofejí rofehavanských válečníků. Od té doby se rozvinul obchod s tím, čemu se říká „krystaly ničitelů“. Mnozí šlechtici si stěny svých sídel rádi zdobí dlouhými zuby nebo dokonce celými lebkami těchto stvůr a kousky ničitelských kotníků nebo kloubů se používají k výrobě prstenů, náramků a náhrdelníků.

Jejich kosti a zuby jsou téměř tak průzračné jako křišťál a obvykle mají modravý nádech. Jsou-li v kostech přítomny nečistoty, způsobuje to jejich opalescenci a v některých kostech jako by byly vsazeny obrázky zvířat nebo stromů. Na rozdíl od křišťálu se kosti po několika desítkách let zbarví dozlatova a po dvou nebo třech staletích získají silně načervenalý nádech. Například v Indhopalu má kost tím větší cenu, čím je starší.

Řezbáři z kostí často vyřezávají rozličné tvary, ale cena jejich výrobků je značná, protože jediný nástroj, dostatečně tvrdý na takovou práci, je diamant.

– učitel Thornish z Komnaty Kamenů

Myrima zajistila, aby sir Borenson pojedl v balingtonském hostinci vydatné jídlo. Zranění se mu rychle hojilo a horečka ustoupila, ale přišel o všechny své odkazy. Byl obyčejným člověkem a potřeboval jídlo a odpočinek jako všichni ostatní.

Ještě jí zbyla trocha Binnesmanovy léčivé masti, a proto ji Myrima aplikovala na zranění před i po jídle a své ošetření doprovodila črtáním léčivých run. Borenson snášel její péči s trpělivostí.

Čarodějovo kouzlo nebylo zatím dokončeno. Borensonovy rány se zahojily bez sebemenší jizvy, ale varlata mu zatím nenarosila.

Nakonec Myrima požádala hostinského o malou lahvičku, do které nalila zbytek čarodějova balzámu.

Jedli v tichu a poslouchali, jak jedna služebná někoho peskuje venku na dvoře. Po králově odjezdu si všechen hostinský personál vzrušeně štěbetal o tom, co všechno viděli. „Viděli jste naši novou královnu?“ říkala zrovna žena hostinského. „Nevěděla jsem, že Sylvarestova dcera má tak tmavou pleť.“

„Má v sobě taifanskou krev,“ řekl podkoní.

„No já rozhodně nikoho neodsuzuji,“ řekla žena hostinského. „Leckdo by si určitě myslel, že si náš král měl vybrat lepší ženu. Na první pohled je na ní vidět, že je to zčásti Indhopalanka, ale co se mě týká, moc se mi líbí. Vypadá tak *exoticky*.“

„Moje slova,“ souhlasil podkoní. „Je exotická. A navíc Ioma Sylvaresta vůbec není ošklivá, právě naopak.“

Hostinská, která měla plavé vlasy, se neklidně zavrtěla. „Ale dělá mi starosti jedna věc. Myslíš, že světlé vlasy teď vyjdou z módy?“

Každé slovo, které si Gaborn a Ioma řekli, bylo zopakováno, každé důvěrné tajemství, které zde bylo předchozí noci řečeno, se dostalo na důkladný přetřes. Skoro to vypadalo, jako by hostinská a ostatní nedělali nic jiného než špicovali uši, aby zachytili vše, co si mezi sebou shromáždění šlechtici říkali.

Zanedlouho se hostinec naplnil lidmi – přišla dobrá polovina vesnice. Jeden ze sedláků se nahlas zeptal: „Slyšel

jsem, že tu byl nějaký zraněný rytíř a že králův čaroděj ho změnil z vola na býka!“

Místnost okamžitě ztichla. Zazněl potlačovaný smích a vzrušený šepot a všichni se podívali na Borensona. Ten předstíral, že si toho nevšímá, ale tvář mu zrudla.

Zvěst o Binnesmanově léčení se rychle roznesla. Každý se na Borensona pokradmu díval. Myrima z toho měla hrozný pocit za sebe i za svého manžela.

Když se hostinská zdvořile zeptala: „Budou si pán a paní přát… ehm… pokoj?“ už to Borenson nevydržel.

„Proč?“ vykřikl. „Když si budu chtít zasouložit, udělám to radši na ulici, protože tady stejně není žádné soukromí!“ Hosté zmlkli a začali se od něj odtahovat co nejdál, jako by se báli, že vytáhne válečné kladivo a začne s ním máchat.

Borenson s bouchnutím postavil na stůl pohár a vyrazil z hospody, rudý ve tváři. Myrima se hostinské zdvořile omluvila, položila na stůl zlatou minci a vyběhla za svým manželem.

Cítila se… velmi podivně.

Ulevilo se jí, že už dojedli. Její manžel kráčel rychle, jako by bojoval s nutkáním rozběhnout se. Došel ke stájím a začal sedlat koně. Bylo to mohutné zvíře schopné unést rytíře v plné zbroji. „Zatracení hlupáci,“ mumlal si, zatímco upevňoval sedlo.

Vyšvihl se do sedla a pohlédl na svou ženu.

„Nechápu, proč jsi tam ztropil takovou scénu,“ řekla Myrima. „Ta hostinská to nemyslela nijak zle. Tohle je malé město. To, že tu přespal Král Země, byla pravděpodobně největší událost, jaká se tu kdy odehrála. Je pochopitelné, že o tom lidé mluví.“

Borenson zrudl. „Hlavní téma jsou moje koule.“

„Tak zle bych to zase neviděla.“

„Vsadím se, že každý minstrel teď začne na tohle téma skládat baladu. Ta zatracená písnička o mně a baronu Pollovi se zpívala celé roky.“

Měl pravdu. Už předtím přitahoval pozornost a teď ji bude přitahovat dvojnásob.

„No…“ řekla Myrima zamyšleně, „pokud se mě kdokoliv zeptá, řeknu mu pravdu: že tvoje varlata jsou teď mnohem větší

než předtím. A každému budu tvrdit, že máš ten největší a nejchlupatější orgán, jaký kdy zdobil muže.“

Borenson na okamžik ztuhl a pak se usmál. „To je ono! Přesně tohle jim řekni.“ Usmál se a na tváři se mu objevila směsice výrazů.

Myrima vyskočila před něj do sedla obrovitého koně. Společně vyjeli z Balingtonu.

Dlouhou dobu nikdo z nich nemluvil. Ticho bylo příliš tíživé. Borenson ji zlehka přidržoval, jednu ruku jí položil na břicho těsně pod ňadry. Bradou se jí opíral o rameno.

Věděla, že cítí vůni jejích vlasů a cítí teplo jejího těla zpod látky její blůzy. Přála si, aby ji políbil nebo sevřel pevněji. Ale rozdělovalo je příliš mnoho věcí. Připomínali spíš cizince než muže a ženu.

Myrima potřebovala víc než to.

„Máme-li jet společně,“ řekla Myrima, když vstoupili do pustých zemí, „bude lepší, když se alespoň dohodneme na nějakých podmínkách.“

„Souhlasím,“ řekl Borenson neurčitě.

„Řekni mi o sobě něco, co nevím,“ navrhla Myrima.

„Nesnáším pudink,“ odpověděl Borenson. „Nemohu ho ani vystát. Je tak třaslavý.“

„Dobrá,“ řekla. „Ujišťuji tě, že ti cestou pudink neuvařím ani jednou. A teď mi o sobě řekni něco důležitého.“

Musel vědět, co po něm chce. Myrima si přála, aby jí otevřel svou duši, hovořil s ní o svých nejhlubších pocitech.

„Na mně není nic důležitého.“

„Tak mi pověz o Saffiře,“ řekla Myrima a zvolila tak předmět, o kterém Borenson bude jistě mluvit nejméně rád ze všeho. „Jaká byla?“

„Domýšlivá,“ řekl Borenson.

„Proč si myslíš, že byla domýšlivá?“

Ztěžka si povzdechl. „Ptala se na tebe. Chtěla vědět, jestli jsi hezká. Věděla, že se s ní nemůžeš srovnávat.“

„Co jsi jí řekl?“

„To raději nechtěj slyšet,“ odvětil. „Nemohl jsem se na ni podívat, nemohl jsem slyšet její hlas, aniž bych se necítil… zotročený. Ale řeknu ti, co byla zač. Myslím, že převážně byla

jen prázdnou skořápkou. Doslova visela na Raj Ahtenovi a věděla příliš málo o světě. Bál jsem se, že by nás dokonce mohla zradit.

Ale v bitvě mě překvapila. Prokázala odvahu a dokonce i soucit. Kdyby byla trochu chytřejší, mohla by dokonce zůstat naživu.

Ale v podstatě to byla jen dívka s příliš mnoha odkazy krásy."

„To říkáš jen proto, abys mě ukonejšil," protestovala Myrima. „Ještě před pár hodinami jsi tvrdil, že ji miluješ."

Borenson zatápal po odpovědi. „Teď ti říkám, co si o ní myslím. A to, co si myslím, není stejné jako to, co cítím. Ale oboje je pravdivé. Možná máš pravdu. Možná nevím, co je to láska."

„Moje starší sestra mě varovala, abych si nikdy nebrala válečníka," zapřemýšlela Myrima nahlas. „Tvrdila mi, že bojovníci neumí vyjadřovat své city."

„Já žádné city nemám," odsekl Borenson.

Vrhla na něj postranní pohled. „Vážně? Neměl jsi je ani ve Věži Zasvěcenců?" Snažila se ho vyvést z rovnováhy, a proto si zvolila to nejnebezpečnější téma. A jeho výraz jí prozradil, že ho zasáhla opravdu hluboko.

„Povím ti pravdu," řekl otřeseně. „Říkáš, že nevím, co je láska, a připouštím, že je to tak. Láska je lež. Má matka mě nenáviděla ode dne, kdy jsem se narodil. To jsem pochopil už jako dítě."

„Nenáviděla tvého otce," opravila ho Myrima. „Averan mi to řekla. Ty jsi měl jen tu smůlu, že jsi jí ho připomínal."

„Ne," opáčil Borenson. „Nenáviděla mne." Snažil se mluvit nezúčastněně, ale člověk nemůže mluvit nezúčastněně po zranění, které ho zasáhlo tak hluboko. V hlase mu zaznívala bolest. „Mluvila o lásce tam, kde by ostatní ženy mluvily o svých krásných dětech. Má matka ostatně říkala, že mě miluje, ale snažila se tím přesvědčit mě jen o něčem, co nebyla pravda. Nechtěla, aby si o ní její přátelé mysleli, že je nějaká divná."

„No zjevně byla dost divná," prohlásila Myrima. Věděla, že nemůže změnit pravdu. Ale mohla rozptýlit alespoň část Borensonovy bolesti. „Ona tě možná nemilovala. Já ano."

„Jak by to bylo možné?“ odsekl hlasitě. „K čemu je manžel, který ti nemůže dát dítě?“

„Napadá mne spousta věcí, k čemu je takový manžel dobrý,“ opáčila. „Manžel je někdo, kdo pracuje po tvém boku, kdo tě v noci na lůžku zahřívá. Je to někdo, kdo stojí při tobě v těžkých časech. Je to někdo, kdo utiší tvé starosti, o kterých neví nikdo jiný. A je to někdo, koho chci držet za ruku, až budu umírat.“

„Lidé se ohlupují spoustou nesmyslů,“ řekl Borenson, jako by Myrima vůbec nepochopila, co chtěl říct. „Touží po lásce natolik, že stráví celý život hledáním a pak předstírají, že ji nalezli. Ženy se setkají s nějakým bezcenným hlupákem a přesvědčí samy sebe, že objevily poklad, který zbytek světa nějakým záhadným způsobem přehlédl. Takový nesmysl!

Taková láska je naprosto k ničemu. Svět je plný hlupáků, kterým stejně nejde o nic jiného než se množit. Nevím, proč bych měl sám sobě předstírat něco, co není!“ Borenson se odmlčel. Mluvil tak rychle, až se zadýchal.

„Co je špatného na touze?“ zeptala se Myrima. „Ty jsi necítil touhu po Saffiře? Necítil jsi touhu, když jsi mne poprvé uviděl?“

„Tělesná touha nemá nic společného s láskou – alespoň ne s tím druhem lásky, který bych chtěl. Touha je pomíjivá.“

„Takže ty chceš víc než jen tělesnou touhu?“ dožadovala se Myrima.

Zaváhal, jako by se bál, že padá do její pasti.

„Ano,“ řekl. „Láska musí být založena na respektu. Z respektu pak může vyrůst touha a když touha pomine, alespoň pak zůstane ten respekt.“

„Já tě respektuji,“ řekla Myrima. „A také po tobě toužím. Ale myslím, že v lásce je obsaženo ještě víc.“

„Ha!“ řekl, jako by chtěl pokračovat v při za každou cenu.

„Myslím, že každý člověk si zaslouží něčí lásku,“ řekla Myrima. „Každé dítě, i kdyby bylo fyzicky znetvořené nebo dementní, si zaslouží lásku své matky. Všichni to víme. Všichni to cítíme hluboko v sobě.“

Borenson zmlkl a Myrima měla konečně dojem, že jí skutečně naslouchá. „Narodil ses hoden lásky,“ řekla

přesvědčeně, „pokud ti ji tvá matka nedala, není to tvoje chyba. A co víc, zůstáváme hodni lásky navždy. Ty si myslíš, že lidé lásku jen předstírají, že si o tom druhém jen namlouvají, že ho skutečně milují. Ale lidé jsou lepší, než si myslíš. I ten nejhorší člověk má v sobě schopnost milovat.

Když se muž a žena zamilují, nepřemýšlím nad tím, jestli lásku jen předstírají. Místo toho mám radost i za ně. Často se sice divím, co na sobě vůbec vidí, ale respektuji je. Respektuji schopnost lidí milovat.“

„Pak mě nikdy respektovat nemůžeš,“ řekl Borenson chladně.

„Už tě respektuji,“ řekla Myrima.

„O tom pochybuji.“

„Protože ty nerespektuješ sám sebe.“

Borenson se začínal hněvat. Pokusil se změnit předmět hovoru. „Dobrá. Hrál jsem tvou hru. Řekl jsem ti o sobě něco, co jsi doposud nevěděla. Teď je řada na tobě.“

„Přijala jsem nějaké odkazy,“ řekla Myrima. „A naučila jsem se střílet z luku.“

„Poznal jsem, že jsi přijala odkazy,“ poznamenal Borenson. „Kde jsi získala magické tyče?“

Skromnost jí zapovídala povyprávět mu celý příběh. Kromě toho předpokládala, že se to brzy dozví tak jako tak. „Od královny.“

Borenson nic neřekl. Zjevně předpokládal, že se jednalo o dar.

„Takže mi řekni něco, co ještě nevím,“ pokračoval po chvíli. Myrima si všimla, že se neustále snaží zakrývat veškeré své pocity. Ale aspoň je dobře, že se teď mluví o Myrimě.

„Dobrá,“ řekla. „Když jsem byla malá, otec i matka mě milovali natolik, aby o mě pečovali, když jsem byla nemocná, aby mě konejšili, když jsem se poranila a pracovali dlouhé hodiny, aby mě nakrmili. Možná jsem měla štěstí, protože jsem získala něco, co ty ne. Naučila jsem se o lásce od lidí, kteří ji uměli dávat.

A naučila jsem se tohle: i ta nejromantičtější láska v sobě má veliké množství vášně a stejné množství respektu. Ale hlavní přísadou je *oddanost*.“ V tu chvíli se podivila, že se

Borenson o oddanosti nezmínil, když definoval lásku a pochopila, že tomu tak bylo proto, že to nevěděl. „A oddanost je něco, co ty postrádáš!“

Borenson se zhluboka nadechl a Myrima si myslela, že to popře. Ale Borenson mlčel, jako by byl překvapený.

Pochopitelně, vždyť měla pravdu. Borenson uměl jiné lidi respektovat, dokázal soucítit i obdivovat. Ale nechápal pravou oddanost. To je ovšem něco, co se člověk nemůže naučit.

Myrimu napadlo, zda by neměla nějak vzít svá slova zpátky. Ale věděla, že by to byla chyba. Borenson musí vědět pravdu.

Popravdě řečeno, možná je dobře, že se z něj stal eunuch. Možná se nikdy neuzdraví navzdory všem čarodějovým snahám. Možná je to ku prospěchu věci. Myrima věděla, že tělesné milování není láska, přestože lidé tyto dvě věci často zaměňují. Pokud Borensona naučí opravdu milovat, naučí ho oddanosti, tak uzdraví zranění, které je mimo dosah Binnesmanových schopností.

Vzala ho za ruku a pohladila ho. Ani jeden z nich dlouhou dobu nepromluvil. Zatím mu ani neřekla, že ho hodlá doprovázet do Inkary, a ani se jí příliš nechtělo o tom mluvit. Ale nakonec mu to bude muset říct.

Sedm mil severně od Carrisu spatřili válečného koně s utrženou uzdou, který pobíhal kolem, jako by hledal něco k jídlu. Sedlo měl zbrocené krví, což naznačovalo, že přišel o svého vlastníka, a proto si ho přivlastnil Borenson.

Do Carrisu dorazili až v době, kdy ho Gaborn opustil. Město začali opouštět i jeho obyvatelé. Uprchlíci tvořili zácpy na všech silnicích.

Vojáci z Mystarie a Indhopalu mířili na sever, aby se pustili do oprav poničených mystariánských hradů. Zčernalou zemí pochodovali unavení pěšáci s těžkými batohy na zádech. Museli se prodírat davy běženců, kteří se snažili dosáhnout iluze bezpečí.

Myrima a Borenson se v Carrisu zastavili jen na tak dlouho, aby mohl Borenson přijmout půl tuctu odkazů – po jednom od síly, ladnosti, rozumu, sluchu, zraku a metabolismu. Pak Borenson vydal příkaz, aby mu v dalších dnech dodávali další

a další odkazy. Vzhledem k ovzduší prosycenému nemocemi se rozhodl nepřijímat odkazy odolnosti, protože jeho Zasvěcenci by se mohli nakazit a zemřít. Něco takového si nehodlal vzít na svědomí.

Když opustili město, Borenson se krátce zastavil u mrtvoly jednoho ničitele a vytáhl mu z tlamy dva zuby jako válečné trofeje, jeden pro sebe a jeden pro Myrimu. Vzápětí pokračovali neúnavně v cestě a brzy se dostali do podhůří. Stále ještě se nacházeli v zemích zasažených kletbou, ale v dáli už viděli kopce obsypané barvami podzimu a na vrcholcích hor před nimi jiskřil sníh.

Ničitelé si horami prokopali cestu, ale Myrima a Borenson raději jeli po obyčejné karavanní stezce.

Brzy by měli dostihnout Gaborna. Myrima se toho setkání obávala: přemýšlela, co bude opravdu říkat, až se jí šlechtici a rytíři budou ptát na zraném jejího manžela.

21
HADÍ DOSAH

Struktura kostí na hlavě ničitele je výjimečná. Hlava má zhruba tvar rýče. Mnoho svědků vidělo, jak se ničitelé s její pomocí zavrtávají do země.

Toto kopání umožňují tři kostěné pláty, které na hlavě ničitele vytvářejí to, čemu se někdy říká „čepel“. Tyto kosti jsou tak silné, že je nelze prorazit kopím. Tyto pláty drží pohromadě pevná chrupavka a pod velkým tlakem se každý plát může pohybovat nezávisle na ostatních.

Proto se ničitelé podobně jako švábi mohou protáhnout i velice úzkými místy, ačkoli se to na první pohled zdá nemožné. Raj Chamanuran z Indhopalu byl jednou svědkem toho, jak se dvacet stop vysoký ničitel stlačil natolik, aby se protáhl tunelem, který byl vysoký pouze sedm stop.

Tyto pohyblivé pláty na ničitelově hlavě připomínají zázračný výtvor. Ale jsou také největší slabinou ničitelů.

Místo, kde se všechny tři pláty kostí setkávají, je totiž velice zranitelné, neboť hned za ním se nachází ničitelův mozek. Tomuto zranitelnému místu se říká „slabý trojúhelník“.

– výňatek z knihy Anatomie ničitelů
od učitele Dungila

Na jižním úpatí Strmých Hor Gaborna zavedla cesta na otevřenou planinu. Během noci sněžilo, ale ráno bylo sice chladné, ale jasné.

Gaborn zastavil pod trojicí stromů a jeho Den přitáhl otěže hned za ním. Zlaté listí šustilo ve větru a Gaborn pohlédl na planinu pod sebou. Dole pochodovali v řadě ničitelé, mohlo jich být tak šedesát tisíc. Drželi se ve skupinkách po osmi nebo deseti a jejich řada byla dlouhá přinejmenším deset mil. Vlnila se mezi kopci, překračovala stříbrné potoky, razila si cestu lesy. Z výšky připomínali ničitelé šedého hada, plazícího se chladnou stepí. Před nimi ležel starý pobořený hrad na Manganově skále, který se nacházel těsně mimo hadí dosah. Obrovitá socha samotného Mangana shlížela seshora na pochodující monstra.

Ioma při tom pohledu zalapala po dechu. „Nikdy by mě nenapadlo, že jich bude tolik," zašeptala. Viděla sice obrazy, které jim Binnesman ukázal ve věšteckých kamenech, ale ty obrazy ani zdaleka neodhalily hrůzu toho, čemu musí čelit.

Dokonce i na takovou dálku bylo cítit chvění země vyvolané pochodem ničitelů. Gaborn na celý výjev konsternované hleděl. Věděl, že tam někde dole musí být ničitel, kterého hledá.

Skalbairnovi muži zabili během noci mnoho ničitelů, ale Gaborn mezi nimi nenalezl toho správného. Averan sice prozkoumala dva exempláře, které odpovídaly jejímu popisu, ale nakonec se ukázalo, že oba dva jsou příliš malí.

Což znamená, že ničitel, kterého hledají, je ještě naživu.

Kopce na jižní straně hor byly suché a téměř holé. Déšť z minulé noci tento kraj úplně minul. Zpod nohou ničitelů se zvedal prach, který připomínal kouř.

Západně od ničitelů jeli Skalbairnovi muži ve dvou oddělených skupinách. Jedna skupina čítající asi tisíc rytířů držela s ničiteli krok a měla před nimi náskok asi šest mil. Polední slunce se odráželo od štítů, přileb a kopí. Muži vypadali drobní a bezvýznamní. Zbytek armády, možná dalších patnáct set rytířů spolu s pážaty a karavanou vozů, se držel za ničitelskou řadou a tvořil něco jako zadní voj, připravený střetnout se s ničiteli, kdyby se náhodou obrátili zpátky na

Carris. Nad hlavami rytířů se klonily řady kopí připomínající obilí.

Gabornovi vyschlo v ústech. Cítil narůstající nebezpečí. Ničitelé to takhle určitě nenechají, nebudou ochotni nechat se hnát lidmi jako stádo ovcí.

Gabornovi heroldi zatroubili na zlaté rohy.

Skalbairnovi muži dole na pláni zvedli hlavy a začali jásat. Mávali kopími a štíty. Několik mužů ze Skalbairnova oddílu obrátilo koně a vyrazilo směrem ke Gabornovi. Gaborn se rozhodl na ně počkat, aby se dozvěděl nejnovější zprávy.

„Oddíle, stát!“ zavolal na své vojáky. Zhruba půl míle za nimi se hnali ledoví obři, kteří s nimi nedokázali držet krok. Když dorazili, svalili se na zem a supěli vyčerpáním.

Zelená žena se při spatření ničitelů radostně zasmála. „Krev ničitelů!“

„Ano,“ zašeptala Averan vzrušeně jako malá dívka, štěbetající se svou nejlepší přítelkyní. „Vsadím se, že někteří z nich budou opravdu chutní.“

Gaborn pohlédl na dívku sedící v sedle koně před čarodějem Binnesmanem. Pohled na ničitele ji úplně pohltil.

„Pověz mi,“ oslovil ji Gaborn. „Myslíš, že bys dokázala rozeznat Strážce Cesty, kdybychom projeli kolem jejich řady?“

Zdálo se, že Averan to pomyšlení vystrašilo. „Pokud se k nim dostaneme dost blízko.“

Ale Gaborn věděl, že to bude téměř nemožné. Ničitelů bylo tolik, že se k nim nikdo nemohl odvážit přiblížit na vzdálenost menší než tři sta yardů.

„Můžeš nám alespoň naznačit, kde máme začít hledat?“ zeptal se Gaborn frustrovaně.

„Nejsem si jistá. Je tam spousta ničitelů. On je důležitý, takže by mohl být někde vepředu. Nebo možná vzadu.“

„Nebo uprostřed,“ poznamenal jeden z rytířů.

„Můžeš nějak doplnit jeho popis?“ zeptal se Gaborn. „Možná by ho dokázali rozeznat moji dalekovidci.“

Averan zavrtěla hlavou. „Bohužel už nemám moc co dodat. Ničitelé nemají oči. Nevidí věci tak jako my. Měla bych ho být schopná rozeznat podle pachu, ale možná ani to ne. Nejsem si jistá, jestli lidé mají tak dobrý čich jako ničitelé.“

Gaborn se chladně usmál.

„Jestli ho najdeme," zeptala se Averan, „budu ho muset sníst před lidmi?"

Jeden ze šlechticů se rozkašlal, aby zakryl smích.

„Ne," slíbil Gaborn.

V tu chvíli se na cestě za nimi ozval zvuk kopyt a Gaborn se v očekávání přijíždějícího posla ohlédl.

Zpoza zatáčky vyjel mladý muž se slámovými vlasy jedoucí v sedle hnědé klisny. Zpomalil a ostražitě pohlédl na ledové obry, kteří odpočívali na zemi. Gaborn se snažil vzpomenout, kde už ho viděl. Nedokázal si ho nikam zařadit, dokud si nevšiml krumpáče, který mu visel u sedla. „Baron Waggit," začali si mumlat shromáždění rytíři. Baron měl na sobě novou hnědou róbu a koženou zbroj, světlé vlasy měl vzadu svázané. A v očích mu zářilo světlo pochopení. Takto proměněného by ho stěží dokázala poznat i vlastní matka.

Mladý baron dorazil ke skupině. Hleděl na královy muže, jako by je dnes spatřil poprvé.

Když projížděl kolem šlechticů a rytířů, začali všichni jásat a tleskat.

Těsně před Gabornem přitáhl svému koni uzdu. Kolem něj se vznášel zápach alkoholu.

„Vypadáš dobře, barone Waggite," řekl Gaborn.

Waggit si utřel nos rukávem róby. „Díky. Totiž, ehm, děkuji vám. Mylorde." Nevěděl nic o dvorských mravech. Získal sice zdravý rozum, ale ještě se měl hodně co učit.

„Pojedeš po mém boku?" nabídl mu Gaborn.

„Snad raději ne," řekl Waggit. „Chci říct, že by to nebylo dobré. Nejsem skutečný bojovník – ne jako vy ostatní. Přijal jsem jen jeden odkaz a to je právě dost na to, aby se ze mne stal obyčejný člověk. Nevím, jak bych vám mohl pomoci. Dokonce si ani neumím uvařit zatracenou večeři. Čeledín ve stáji mi musel ukázat, jak se sedlá kůň. Přijel jsem jen, abych vám poděkoval. Nikdy se mi ani nesnilo o tom, jaké to je chápat a uvědomovat si věci kolem sebe."

„Ty že nejsi skutečný bojovník?" opáčil Gaborn. „Tím krumpáčem jsi zabil devět ničitelů."

„Štěstí hlupáka, nic jiného," řekl Waggit. Gaborn se usmál. Waggit si všiml ničitelů dole a zíral na ně.

„Nechceš-li jet vedle mě jako válečník, pak můžeš jet po mém boku jako přítel," nabídl Gaborn. „Naučíš se nejen vařit si jídlo, ale možná i pár dalších užitečných věcí."

„Dobrá, jestli vám to nevadí," řekl Waggit.

„Skvělý chlap!" prohlásil nějaký šlechtic a ostatní začali znovu jásat, jako by Waggit byl nějaký šampión, který přijel bojovat po jejich boku.

Znovu zazněla koňská kopyta a zpoza zatáčky vyjeli další dva jezdci: sir Borenson a Myrima. Rytíři začali jásat ještě víc, mávali zbraněmi a volali: „Sir Borenson! Podívejte, jak dobře už jezdí na koni!"

Borenson zrudl a pokýval hlavou. „Nemáš pro mě nějaké koule navíc?" vykřikl někdo. „Nezapomeň že jízda na koni je jen polovina testu!" zvolal někdo jiný. Gabornovi heroldi začali kakofonicky troubit na pozdrav a ostatní Borensona neustále pošťuchovali.

Přitáhl uzdu koni a zvedl ruce. „Slyšte, slyšte!" zavolal. „Je to naprostá pravda, díky! Vyrostly mi tři nové koule a každá je dvakrát tak chlupatá než obyčejně!"

Všichni rytíři se začali chechtat. „Je to pravda?" zavolal někdo na Myrimu.

Myrima zčervenala a odpověděla s potlačovaným smíchem: „On lže. Má jenom dvě. Jsou dokonalé, ale *obrovské.* Je zázrak, že s nimi dokáže vůbec chodit." Rytíři se chechtali dál. „Slyšel jsi to, sire Sedricku?" zavolal někdo. „Možná by ti čaroděj mohl pomoci s tvým malým problémem!"

Sir Sedrick pobaveně potřásl hlavou. „Cože? Já nemám žádný *malý* problém!"

Smích ještě zesílil.

Myrima sklonila hlavu ve snaze zakrýt, jak se červená.

Sir Borenson ukázal na čaroděje Binnesmana, jako by chtěl naznačit, že všechna chvála patří jemu, i když Gaborn si byl jistý, že je to jen proto, aby od sebe odvrátil pozornost.

Čaroděj se usmál a pokýval hlavou.

Rytíři neustávali v jásotu. Gaborn si vzpomněl na čaroděje Hoewella. Ten se dlouho snažil zdiskreditovat Binnesmana,

aby mohl získat jeho místo v Komnatě Moci Země. Hoewell mohl být dobrý čaroděj, ale nikdy nepřivolal Prastarého ani nedokázal žádný jiný z Binnesmanových zázraků.

„Začínáš být nebezpečně slavný!“ vesele vykřikl Gaborn na Binnesmana.

O chvíli později z jihu přijel Skalbairn společně se dvěma dalšími rytíři. „Mylorde!“ vykřikl Skalbairn a přitáhl svému koni otěže. Jeho kůň běžel velice rychle. Posledních čtyřicet yardů jen tak tak ubrzdil a zastavil se nebezpečně blízko Gabornova koně, který nervózně odtančil pár kroků dozadu. Skalbairnovy oči zářily vzrušením.

„Mylorde,“ řekl, „ničitelé celou minulou noc zamrzli ve sněhu a ještě pořádně neroztáli. Vyhrabali se ze svých jam až dlouho poté, co vyšlo slunce. Ještě teď jsou zpomalení a pochodují poloviční rychlostí. Čekáme jen na vaše rozkazy.“

Gaborn zkoumal své pocity. Cítil pokušení vydat rozkaz k útoku, ale vnímal i hrozící nebezpečí. Ničitele nebylo radno podceňovat.

„Pane, můžeme zaútočit?“ dožadoval se Skalbairn.

Gaborn cítil vrstvy nebezpečí připomínající slupky cibule. Pokud se rozhodne pro útok, mnoho mužů zemře.

Ale já jsem Král Země, pomyslel si Gaborn. Mám za povinnost chránit svůj lid tím nejlepším způsobem, jaký znám.

Ničitelé byli slabí, přišli o padlou mágyni, která je vedla. Pochodovali na jih stejnou cestou, kterou přišli, jako mravenci. Lidé mají celý den na to, aby je mohli lovit. Rytíři dychtili po boji. Počasí bylo skvělé a terén příhodný pro jízdní útok. V celé historii nikdy žádný vůdce nezaútočil na takové množství ničitelů na otevřené planině. A možná k tomu už nedojde ani nikdy v budoucnu.

Gaborn však přesto uvažoval nad případnými ztrátami. Kolik statečných mužů zemře? Odpověď na tuto otázku neznal. Bude to záviset na zvolené taktice. A bude si moci tyto ztráty z dlouhodobého hlediska dovolit? Jaké bitvy ho ještě v následujících dnech čekají?

Měl pocit, že každým okamžikem se blíží zkáza světa. Dnes tady zemře mnoho mužů. Brzy bude čelit nebezpečí i Ioma. Desítky tisíc zemřou v Carrisu. Pak přijde na řadu celý svět.

V tu chvíli promluvil Borenson. „Zatraceně, Gaborne, neopovažuj se nás držet zpátky! Jsme přece muži!“

Gaborn pohlédl na svého starého přítele.

„Mylorde, nemohu zaručit, že pokud přikážete, abychom se drželi zpátky, všichni moji muži uposlechnou,“ řekl Skalbairn spěšně. Mnoho mých rytířů vstoupilo do nového řádu Vlčího Bratrstva a za svého pána neuznávají nikoho.“

Gaborn věděl, co je třeba udělat. „Pánové,“ řekl. „Tam dole jsou tisíce ničitelů, kteří směřují zpět do Podsvětí. Nemohu připustit, aby se za týden vrátili zpátky a zaútočili třeba na Dvory Přílivu. Již nikdy nesmí dojít k další bitvě u Carrisu!“

Cítil, jak celou skupinou projel jakoby elektrický impuls.

„Povedete útok osobně?“ otázal se Skalbairn.

Jeho lid potřeboval Krále Země – silného a moudrého vůdce, který jej vyvede z útrap. Binnesman ho varoval, že nesmí bojovat, pokud nebude zahnán do kouta. Existoval však víc než jeden způsob, jak se nechat zahnat do kouta. Nacházel se v prekérní situaci. Nepřátelé čekají na sebemenší známku jeho slabosti. Někteří z těch, které si včera vyvolil, zradili.

Gaborn věděl, že musí dosáhnout drtivého vítězství.

A co bylo nejdůležitější, musel najít Strážce Cesty.

A proto dnes zemře mnoho mužů. Gaborn pošle na smrt své přátele. Ukázal na temného hada, který se valil přes pláň. „Pobijeme je všechny.“

22
ÚTOK

Naši nepřátelé jsou cvičeni, aby na sobě nedali znát strach. V Mystarii učíme naše muže, aby žádný strach necítili.

– král Therongold Orden

Gaborn oznámil, že zaútočí a vzápětí seskočil ze sedla, aby zkontroloval postroj a přitáhl řemeny.

Borenson učinil to samé. Když kůň obdařený runami vyrazí do útoku rychlostí devadesát mil za hodinu, nemůže nikdo riskovat sebemenší chybičku.

Borenson se několikrát zhluboka nadechl. Cítil se před tímto útokem nervózní. Měl dobré oko a jistou ruku s kopím, ale už to byly celé roky od chvíle, kdy naposledy vyrážel do boje s tak malým množstvím odkazů jako dnes. Měl jen jeden odkaz ladnosti a jeden síly. Bez odolnosti byl „válečníkem nešťastných proporcí“. Cítil mrazivé chvění. Téměř ho ohlušoval cinkot zbroje ostatních a ržání koní. Nebylo to poprvé, co se podivil, jak strach dokáže zostřit lidské smysly a přitom to vypadá, jako by měl ruce a nohy z olova.

„Jak daleko ničitelé dohlédnou?“ otázal se Gaborn Averan. Borenson se naklonil blíž, aby odpověď také slyšel. Po celé věky to byla otázka o níž se spekulovalo.

„To záleží na konkrétním ničiteli,“ odpověděla Averan. „Většina dohlédne odsud tak k támhletomu stromu. Ale jejich dalekovidci dohlédnou mnohem dál.“

„Dalekovidci?“ otázal se Gaborn překvapeně.

„V této hordě žádní nejsou,“ ujistila ho Averan.

„Takže průměrný ničitel vidí asi dvě stě padesát yardů daleko,“ řekl Gaborn a potřásl hlavou. „Dokážou podle čichu odhadnout, kolik nás je?“

Averan zavrtěla hlavou. „Nemyslím. Náš svět je pro ně velmi zvláštní – plný neznámých pachů. Lidé se od sebe sice pachem výrazně liší, ale to znamená, že skupina lidí vydává naprosto zmatenou směsici pachů. Pochybuji, že ničitelé dokážou odhadnout náš počet.“

Gaborn pohlédl na Skalbairna. „Vane vítr pořád z východu?“

„Už od rána,“ řekl Skalbairn.

„Pak vydej svým vojáků příkaz, ať se stáhnou,“ řekl Gaborn. „Zaútočíme na ničitele zezadu, abychom byli proti větru. V okamžiku, kdy nás uvidí, už budeme u nich.“

Gaborn vyskočil na koně, zatímco Skalbairn vytáhl roh a zatroubil krátkou sérii tónů, rozkaz k přeskupení.

Myrima seskočila z koně vedle Borensona a napnula na lučišti luku tětivu. Tvář měla bledou strachem.

„Tímhle nemůžeš zabít ničitele,“ řekl Borenson.

Pohlédla na něj s hněvem v očích. „Proč ne? Stačí se trefit do slabého trojúhelníku, tak aby se šíp zabořil metr hluboko.“

„No právě, ale nejspíš musíš ničitele *trefit*,“ řekl Borenson. Věděl sice, že Myrima přijala nějaké odkazy, ale válečníkem se člověk nestával jen díky odkazům. Chtělo to cvik a spoustu zkušeností.

Několik mužů, kteří to slyšeli, se uchechtlo. Vzteklý pohled, který na Borensona Myrima vrhla, dával najevo, že jestli okamžitě nezavře pusu, pocvičí se Myrima přímo na něm.

Gaborn vzápětí nasedl na koně a následován svým Dnem vyrazil kupředu. Myrima je následovala v těsném závěsu a za jízdy vytáhla z toulce šíp. Binnesman a zelená žena vyrazili také.

Borenson se právě chystal rovněž vyjet, když k němu přijela Ioma a uchopila ho za loket. „Nemusíš se o ni bát, sire Borensone. Tvá žena má teď mnoho odkazů. Jak myslíš, že k nim přišla?“

„Říkala, že je dostala od tebe jako dar," odpověděl Borenson.

Ioma se vřele usmála. „Nešlo o dar. Právem si je vysloužila díky svému luku. Zachránila mě, Binnesmana i životy všech na hradě Sylvaresta. Zabila Temného Vznešeného a já jsem jí za to věnovala dvacet magických tyčí."

Borenson si byl jistý, že se Ioma těší, jak mu poklesne čelist a rozhodl se, že takové uspokojení jí neposkytne.

„Nic menšího bych od své ženy ani neočekával," řekl proto místo toho nezúčastněně.

Ioma se usmála. „A navíc umí skvěle vařit."

Borenson se rozesmál a vyrazil za ostatními. Vzadu zůstal jen vůz s magickými tyčemi s nutnou stráží a starý kaifba Feykaald. Borenson projel kolem ledových obrů, kteří skákali dolů z kopce a jejich kroužkové košile zvonily jako zvonce ostří. Obři štiplavě páchli kyselým potem.

Kopyta koní duněla a celý oddíl právě projížděl hájem olší. Na všechny strany před nimi prchali luční koníci i rozličná jiná havěť. Nebe bylo nádherně modré a Borenson cítil ve tváři vítr.

Myšlenkami neustále dlel u své ženy. Neřekla mu, že zabila Temného Vznešeného. A Borenson věděl, jak těžké pro ni muselo být mu něco takového zamlčet.

Cítil se hloupě. V Dunnwoodu zabil ničitelského mága, a to ještě jen malého, který nebyl ani tak mocný jako šarlatová čarodějka. Jeho hlavu přivezl své ženě jako dar. Teď měl pocit, že se moc nevytáhl.

V posledních několika dnech se svět obrátil vzhůru nohama. Borenson ztratil všechny své odkazy a jeho žena jich právě tolik získala.

Když Myrimu poprvé potkal na tržišti v Banisferu, ani ve snu ho nenapadlo, že jeho budoucí žena jednoho dne zabije Temného Vznešeného, legendární stvoření, které Borenson nikdy ani neviděl. Ani ve snu ho nenapadlo, že Myrima, vyzbrojená lukem, vyrazí do útoku proti ničitelské hordě. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se k němu připojí na cestě do Inkary.

Možná chce získat můj respekt, pomyslel si Borenson.

Ale ani to se mu příliš nezdálo. Myrima nebyla žádné štěně, které se snaží potěšit svého pána. Navenek byla sice jemná, ale uvnitř byla tvrdá jako diamant. Nesnažila se záměrně získat obdiv ostatních. Jednala tak, jak jí přikazovala její duše.

Borenson měl pocit, jako by padal do pasti. Sám Myrimě řekl, že lásku tvoří částečně přitažlivost, částečně respekt. A Myrima ho přitahovala od chvíle, kdy ji poprvé uviděl. A teď k ní navíc cítil i pořádnou dávku respektu.

Nad hlavou mu proletěla trojice černých podsvětních netopýrů, jejichž hejna doprovázela ničitele na cestách na povrch. I teď se nad hlavami řad ničitelů vznášela černá mračna těchto podivných okřídlených stvůr. Zdálky ničitelé připomínali velkého šedého hada. A jak se rytíři blížili, bylo slyšet i jeho zlověstné syčení.

Skalbairnův oddíl, který byl původně před ničiteli, se nyní obloukem vracel zpět, aby se připojil k Vlčímu Bratrstvu.

Borenson si nebyl jistý svým koněm. Sám by si takové špatně vychované zvíře nekoupil. Jeho kůň měl jeden odkaz síly, jeden ladnosti a dva metabolismu, a pořád se trochu vzpouzel.

A čím víc se blížili k ničitelům, tím silněji se kůň vzpouzel. Borenson by potřeboval koně, na něhož je spolehnutí, protože aby bylo možné ničitele zasáhnout, bylo nutné se k němu přiblížit. Tento kůň se však snažil zpomalit a otočit, aby utekl.

„Zůstaň v řadě," zavrčel Borenson. „Neboj se jich. Boj se mě!" Švihnul koni přes uši uzdou a snažil se ho přinutit, aby jel tam, kam chce on, ale byla to těžká práce. Nakonec se mu to s obtížemi podařilo.

Myrima mu od Carrisu přinesla jeho kroužkovou zbroj, přilbu a válečné kladivo. S jediným odkazem síly ho jejich váha tížila.

Dojel ke Skalbairnovým vozům s válečnými zásobami. Většina těch, kteří dorazili předtím, už byli vyzbrojeni kopími. Borenson natáhl ruku a jedno z pážat mu do ní kopí také vložilo. Jednalo se o těžkou dlouhou zbraň vážící snad osmdesát pět liber. Borenson prohlédl jeho železný hrot naostřený tak, aby dokázal proniknout ničitelovou kůží. Ratiště bylo vyleštěné a naolejované, aby při průniku do rány kladlo co

nejmenší odpor. V horní části pod hrotem bylo ratiště zpevněno třemi železnými kroužky, aby se neroztřepilo.

Borenson kopí potěžkal a cítil, jak mu vyschlo v ústech. Měl málo odkazů a věděl, že bude těžké udržet kopí pevně v ruce.

Rozhlédl se po formující se bojové řadě a všiml si, že někteří válečníci mají kopí v každé ruce. Jedno těsně před útokem odloží na zem, a pak se pro ně rychle vrátí, aby mohli provést druhý útok. Ještě před týdnem by učinil to samé.

Viděl, že někteří rytíři upíjejí víno. V některých zemích bylo zvykem, že muži pijí víno s brutnákem, aby jim dodalo odvahu. Borenson to považoval za zbabělost.

Někteří se před nastávající bitvou chvástavě vychloubali, tak jako to občas činí nezkušení mladíci, které čeká první boj. Ale tito muži bojovali u Carrisu. Už dříve se vrhali do řad ničitelů a přežili, aby o tom mohli vyprávět. Proto jejich chvástání mohl jen málokterý smrtelník napodobit.

Gabornovi heroldi zatroubili k útoku a Gaborn pobídl koně, aby se ujal velení. Jízda vyrazila. Ničitelé byli asi míli před nimi.

Gaborn vedl své muže na západ. Cesta vytvořená ničiteli připomínala mělký příkop.

Ničitelé si tuto cestu prorazili cestou na sever a v porovnání s okolním terénem udusali půdu do hloubky čtyř nebo pěti stop. Na této cestě nebyly žádné stromy, žádné křoví ani kameny. Vše bylo dokonale zpevněno a vyhlazeno.

Borenson si představoval, jak se v následujících letech ničitelská cesta naplní dešťovou vodou, žábami a rybami. Následující generace lidí se tu budou v létě koupat a děti budou pátrat po dně, aby nalezly otisk nohy ničitele.

Borenson se zaposlouchal do rytmu kopyt svého koně a představoval si, že jeho srdce bije ve stejném rytmu.

Gaborn je vedl západně od hordy, takže teď měli ničitele po levé ruce. Stále se drželi půl míle proti větru od nich.

Borenson je pozorně sledoval pro případ, že by se ničitelé obrátili a zaútočili – obrovité šedé stvůry, ze kterých šel strach.

K jeho překvapení nevydal Gaborn příkaz k okamžitému útoku.

Myrima jela Borensonovi po boku. Nemluvila. Svírala luk se založeným šípem.

Udržovali si vzdálenost od ničitelů, napjatí, připravení k útoku. Borensonovi se začaly potit dlaně.

Z nějaké díry vyskočil párek jezevců, vyplašený duněním země. Ničitelé pokračovali nerušeně v pochodu, zdálo se, že si lidí zatím nevšimli. Jejich zuby zářily v ranním slunci. Jejich obrovité paťáty dokázaly jediným pohybem roztrhnout koně na dva kusy.

Tu i tam uvnitř hordy spatřil Borenson ohnivé runy vypálené na těle šarlatové čarodějky. Rozhlédl se podél celé ničitelské linie. Čarodějky se ukrývaly uvnitř davu ostatních ničitelů.

Proud ničitelů tvořil jedinou souvislou stěnu, mnohem hrozivější než třeba stádo slonů. Borenson cítil, jak mu v žilách vře krev. Jako dítě si často představoval, jak s kopím útočí na ničitele, ale ve svých představách útočil na jednu, maximálně dvě stvůry. Ani v nejdivočejších fantaziích si nepředstavoval, že ničitelů budou desítky tisíc.

Přidal se k nim sir Hoswell. Malý muž s velikým knírem Borensonovi připomínal vydru.

Usmál se na Myrimu. „Neboj se. Ničitele není tak těžké zabít. Zkrátka je považuj za cíl – za veliký cíl. Miř na jejich slabá místa. Na trojúhelník nebo mezi břišní pláty. Na jiná místa nemá cenu střílet.“

Myrima neodpověděla.

Muži v řadě začali žertovat. „Všechna nedochůdčata nechte siru Sedrickovi!“ vykřikl někdo.

„Dám stříbrňák tomu, kdo nějakého ničitele kousne do zadnice!“ vykřikl jiný rytíř.

Tradice pravila, že rytíř musí čelit smrti s odvahou a dobrou náladou.

Ale Borenson dnes neměl náladu na žertování. Nebylo mu jasné, proč Gaborn čeká s útokem. Jeli za ničiteli téměř deset minut.

Ničitelé vířili mračna prachu, které se zvedalo do výše sta stop a vítr prach odnášel na západ přímo do tváří rytířů. Brzy měli prachem pokrytou zbroj i vlasy, prach je dusil v krku.

Bude trvat hodiny něž Borenson vyčistí svou kroužkovou košili.

Borenson viděl všechny důvody, proč je nutné útok urychlit dřív, než uplyne příliš dlouhá doba a ničitelé se rozehřejí. Pláň byla čistá, suchá, bez překážek, jen sem tam ležel na zemi nějaký balvan. Nebyl jediný důvod, proč váhat, alespoň Borenson žádný neviděl.

Ale Gaborn byl Král Země a viděl věci, které ostatním zůstávaly skryty.

Po chvíli se celou řadou rozšířil jeho příkaz. Válečník před Borensonem se k němu otočil a řekl: „Král Země nás varuje, abychom ho v žádném případě nepředjížděli, abychom zaútočili, až zaútočí on. Žádný bojový pokřik, žádné troubení rohů. Máme vytvořit tři řady za sebou!“

Formace se přeskupila podle rozkazu a každý rytíř byl vzdálený deset yardů od svého nejbližšího souseda. Borenson se postavil do první řady.

Pak čekal a čekal. Kůň se přestal vzpouzet. Borenson si nevšiml signálu, ani žádného vyřčeného příkazu k útoku. Ale náhle si uvědomil, že šlechtici začínají obracet své koně přímo proti řadě ničitelů. Gaborn je vedl asi tucet yardů vepředu.

Levou ruku měl zdviženou na znamení, aby ho nikdo nepředjížděl. Pobídl koně kupředu. Ničitelé zatím nijak nereagovali. Obrovitá monstra pokračovala v cestě a zjevně si neuvědomovala, že se blíží útok. Ve vzdálenosti tisíc yardů od ničitelů Gaborn lehce změnil směr, takže teď útočil proti jejich řadě v úhlu zhruba čtyřicet pět stupňů. Pobídl koně do cvalu a sklonil kopí hrotem kupředu. Všichni Runovládci následovali jeho příkladu.

Borenson učinil to samé. Jeho kůň ho překvapil. Běžel mimořádně lehce a už z ničitelů neměl vůbec strach.

Pozoroval hordu ničitelů připravoval se na chvíli, kdy se stvůry otočí, aby rytířům čelily.

Ve vzdálenosti pět set yardů pobídl Gaborn koně do trysku. Borensonův kůň ho následoval a země pod jeho kopyty ubíhala stále rychleji. Řada se trošku rozvlnila, protože někteří koně byli rychlejší než jiní.

Borensona překvapilo, že jeho kůň patří k těm nejrychlejším. Zjevně konečně nalezl svou odvahu a beze strachu se řítil na ničitele.

Borenson si začal vyhlížet cíl. Dunění hordy bylo mnohem hlasitější než dunění kopyt útočících koní. Nad hlavami jim létala mračna černých netopýrů, kteří vydávali podivné skřeky. Ničitelé se stále blížili, ale ani jedna z hlav se neotočila směrem k lidem a jejich smyslové výběžky se ani nezavlnily, což bylo zpravidla znamení, že si ničitel něčeho všiml.

Borenson mezi těly ničitelů zahlédl záblesk ohnivých run na těle šarlatové čarodějky. Byla však příliš dobře ukrytá mezi ostatními, takže nebylo možno se k ní dostat. Proto si vybral za cíl jiného ničitele na kraji řady a sklonil kopí.

Čas jako by zamrzl uprostřed okamžiku. Borenson se soustředil na rytmus kopyt svého koně. S jediným odkazem síly ho kopí tížilo v ruce, ale Borenson byl zkušený válečník. Snažil se zůstat klidný. Nepřipouštěl si, do čeho se vrhá. Nepřipouštěl si myšlenku, že jestli mine cíl, jestli spadne z koně nebo jestli nevyjde sto dalších věcí, nejspíš zemře.

Potlačil strach a začal se smát.

Ve vzdálenosti tři sta yardů si ničitelé stále ještě ničeho nevšimli. Teprve když byli sto padesát yardů daleko, začali první z ničitelů obracet hlavy.

Ale Borensonův kůň se k nim řítil tak rychle, že měli jen vteřinu nebo dvě na reakci.

Ničitel, kterého si Borenson vybral za cíl, začal zastavovat a přitom zvířil mračno prachu. Byl to obrovitý válečník, který v pravém pařátu svíral válečné kladivo.

Rukojeť ničitelova kladiva byla dlouhá dvacet stop a byla vyrobena z černého železa. Jeho hlavice byla potřísněna krví. A vážila tolik jako kůň. Na zádech byl ničitel zraněn, zřejmě střelou z balisty.

Podél řady se začalo ozývat řinčení zbraní, ržání koní, výkřiky rytířů a řev ničitelů.

Borensonův protivník rozevřel tlamu a pozvedl kladivo.

Snadný cíl, pomyslel si Borenson.

O něco zvedl hrot kopí a pobídl koně do ještě rychlejšího trysku.

Vzápětí svému hřebci přitáhl uzdu a silně zatočil doleva. Ocitl se téměř pod ničitelem a viděl každý záhyb na jeho kůži na břiše. Ničitelovy zuby se blýskaly přímo nad ním.

Vedl hrot kopí přímo do jeho slabého trojúhelníku a cítil, jak se ocelový hrot zabořil do poddajné chrupavky. Ničitel zasyčel a mávnul kladivem – ale byla to spíš smrtelná křeč než skutečný úder.

Kladivo zasvištělo Borensonovi neškodně nad hlavou. Přímo před koněm se náhle vynořil zčistajasna jiný ničitel a Borensonův kůň vyděšeně zaržál, zakopl a svalil se na zem, přičemž Borensona vyhodil ze sedla.

Borenson se na okamžik ocitl ve vzduchu, ale vzápětí ztěžka udeřil do země. Pád mu vyrazil dech, po celém těle se mu rozlila bolest. Věděl, že musí co nejrychleji vstát a čelit hrozbě, jinak je s ním konec. Ale měl příliš málo odkazů a svaly ho neposlouchaly.

Uslyšel řev ničitele a bleskurychle se převalil, aby se mu pokusil čelit.

Viděl, že ničitel se tyčí přímo nad ním, jeho zuby se blýskají ve slunci a smyslové výběžky se vlní jako hadi. S řevem pozvedl mohutné paráty.

Zadrnčela tětiva. Do ničitelovy lebky se zabořil šíp.

Borenson otočil hlavu a spatřil Myrimu, která byla asi deset stop daleko. Ničitel udělal krok dozadu, jako by chtěl uniknout. Ale tětiva znovu zadrnčela a stvůra se bez života zřítila k zemi.

Ozvalo se syčení a ze severu se přiřítil třetí ničitel. Borenson uviděl záblesk zářících run. V tu chvíli mu nos zaplnil strašlivý zápach, který ho oslepoval i ohlušoval. Oči ho pálily jako kdyby mu do nich někdo stříkl kyselinu.

Slábnoucím zrakem viděl, jak se Myrima prudce obrátila. Hněvivě vykřikla a vypustila šíp.

23
TERČE

Lučištník, který nedokáže natáhnout, zamířit a vypustit deset šípů během minuty, musí být převelen do řad obyčejné pěchoty.

– heredonský vojenský předpis

Myrimě bušilo srdce. Její šíp zasáhl kost ničitelského mága a praskl, aniž by způsobil nějaké škody.

Okamžitě hmátla dozadu a rychle vytáhla další šíp. Nohy se jí třásly a Myrima se bála, aby nad nimi neztratila vládu.

Navzdory jejím odkazům jí díky ničitelovu kouzlu strašlivě pálily oči a v hlavě jí tepalo. Měla pocit, že se s ní celý svět rychle otáčí.

Když mířila, ruce se jí třásly.

Vypustila šíp. Zabořil se do hlavy monstra, přímo do slabého trojúhelníku šarlatové čarodějky.

Ale nezabil ji okamžitě.

Šíp nemá takovou účinnost jako kopí. Střelit monstrum šípem bylo stejné jako zabořit jehlu do mozku člověka. Jehla ho zabije, ale ne tak rychle a účinně jako těžší zbraň.

Mágyně zařvala a zapotácela se. Pozvedla zářící hůl a zamířila. Vyrazil z ní mrak temnoty podobný oživlému stínu a Myrima uskočila stranou. Ozvalo se zadunění, jako by do země narazil obrovitý kámen.

Po Myrimině pravici se náhle objevil Hoswell. Tětiva jeho luku zazpívala a do čarodějčina slabého místa se zabořil další šíp.

Monstrum hněvivě zařvalo, pozvedlo paže, jako by chtělo zaútočit, ale pak se zapotácelo a zřítilo na zem. Čarodějka se několikrát zazmítala v křeči, a pak znehybněla.

Myrima se ohlédla a uviděla spoušť, kterou za sebou zanechalo kouzlo šarlatové čarodějky. Země byla rozervaná, tráva i keře vytrhané z kořenů snad deset yardů daleko. Nepochybovala, že by ji toto kouzlo roztříštilo všechny kosti v těle, kdyby ji zasáhlo.

Do boje se vrhali další ničitelé, přelézali těla svých padlých. Myrima založila do tětivy další šíp a nervózně zamířila na ničitelského válečníka.

„Nespěchej!“ vykřikl Hoswell, který mířil na monstrum nalevo. Myrima vypustila šíp a ten přesně zasáhl. Ničitel se zapotácel a vrhl se jiným směrem, jako by hledal snadnější cíl. Myrimin zásah byl však smrtelný a monstrum se za několik vteřin zhroutilo na zem.

„Výborně,“ řekl Hoswell.

Hned nato vystartoval k ničitelské linii. Mnoho monster zareagovalo na útok lidí jen tím, že se dalo do běhu ve snaze rytířům uniknout.

Myrima se rozhlédla po bojišti. Tu i tam viděla rytíře seskakovat z koně a vzápětí se vrhat přímo mezi ničitele. Musela obdivovat jejich odvahu. Rytíři nebyli vyzbrojení ničím jiným než statečností, odkazy a sekyrami. Na severu spatřila Gabornovu vlajku. Král Země bojoval se zelenou ženou po boku.

Myrima následovala Hoswella doprostřed bitevní vřavy. Oba se zastavili, aby odstřelili dvojici ničitelů, kteří jim stáli v cestě.

Díky odkazům metabolismu se jí zdálo, že všechno probíhá velice pomalu. Věděla, že ničitel dokáže běžet rychlostí dvacet mil za hodinu, ale jí to připadalo, jako by se monstra pohybovala pomalu a rozvážně.

Vypustila šíp a chybila.

„Díky odkazům si můžeš dovolit minout," řekl Hoswell. „Pokud se netrefíš a ničitel se na tebe vrhne, prostě mu uteč."

Rozvážný tón jeho hlasu měl na Myrimu uklidňující vliv. Opět namířila a vystřelila. Pozorovala monstrum, které se na ni řítí a snažila se nevnímat jeho tlamu plnou zářivých a zejména velice ostrých zubů, připomínajících dýky.

Tentokrát se jí podařil dobrý zásah a vzápětí poodběhla mimo ničitelův dosah. Monstrum proběhlo kolem ní a po několika dalších krocích se zřítilo na zem. Myrimě stále bušilo srdce, ale teď už ne strachem, ale spíš vzrušením z lovu.

Zabíjet ničitelské válečníky se zdálo být jednoduché. Cítila pokusem popadnout Borensonovo válečné kladivo a vrhnout se mezi ně, ale odolala tomuto nutkání. S lukem se cítila jistější.

Ale v boji proti ničitelům se jí každá chyba mohla stát osudnou.

24
NÁRODNÍ BOHATSTVÍ

Národní bohatství nespočívá v množství zlata
nebo zbraní, ale v životaschopnosti lidu.

– Rajah Farah Magreb, nejvyšší král
starého Indhopalu

Je úžasné, co všechno se starý muž může dozvědět za půl dne, pokud má oči i uši otevřené.

Tři míle za bojovou linií Feykaald pozoroval útočící jízdu, sledoval rofehavanské Runovládce vrhat se proti řadám ničitelů.

Zůstal vzadu u zásobovací kolony a jel vedle vozů, které vezly zásobní kopí a jídlo. Zvláště jeden vůz přitahoval jeho pozornost: vůz s Gabornovým pokladem. Vypadal stejně jako ostatní, až na to, že byl krytý plachtou a hlídali ho gardisté.

Z toho si Feykaald odvodil, že v tom voze bude něco nesmírně cenného. Mohlo to být zlato nebo šperky, ale Feykaald doufal, že to bude něco ještě mnohem lepšího.

Teď, když zuřila bitva, všichni vozkové pečlivě sledovali její průběh. Většina gardistů stážící vůz s pokladem se připojila k útoku. Zůstali jen dva.

Feykaald jel pomalu podél vozů, aby na sebe nepřitáhl pozornost. Ale nemusel se příliš bát. Gabornův útok si nikdo nechtěl nechat uniknout, a ti, kteří se ho nezúčastnili, neměli oči pro nic jiného.

I oba gardisté uchváceně sledovali bitvu.

Když Feykaald dojel k vozu s pokladem, napřáhl se a svou holí poněkud nadzvedl plachtovinu. Uviděl kousek bedny a srdce se mu rozbušilo.

Navzdory tomu, že viděl tak málo, okamžitě poznal, že bedna je vyrobená z indhopalského cedru.

Feykaald sám dohlížel na nakládám této bedny. Znal její obsah: Raj Ahtenovy tyče.

Feykaald nedokázal potlačit úsměv. Spustil plachtu a pokračoval v jízdě kolem kolony. Jeden z gardistů se po něm ohlédl. Feykaald kývl hlavou směrem k bojišti. „Zatím to vypadá dobře, že?“

Gardista se obrátil.

Pod plachtou bylo pět krabic. Pět krabic – téměř dvacet tisíc magických tyčí! Gaborn měl stále ještě polovinu pokladu jeho pána!

Feykaalda mimoděk napadlo, že by se mohl pokusit oba gardisty zavraždit a uprchnout i s bednami. Ale raději ten nápad ihned potlačil.

Gaborn poznal, když se jeho vyvolení ocitli v nebezpečí.

Feykaald věděl, že bude muset vymyslet lepší plán.

25
RESPEKT

Ostrá čepel, věrný pes a odvážná žena – to jsou skvělé věci.

– Staré pořekadlo

Borenson se převalil na kolena a začal se plazit pryč. Nic neviděl, jen slyšel rachot bitvy – ržání koní a syčení ničitelů, kteří se hnali přes pláň.

Plazil se pryč a s námahou lapal po dechu. Kouzlo ničitelského mága způsobilo i to, že ztratil smysl pro rovnováhu, a proto by se nedokázal udržet na nohou.

Oči ho pálily jako oheň. Valily se mu z nich slzy. Sliznice ho pálily, jako by se nadechl štiplavého kouře.

Bolest byla nesnesitelná. Byl sice vystaven ničitelským kletbám u Carrisu, ale nikdy ne takhle naplno, protože ničitel vrhl kletbu ze vzdálenosti padesáti stop.

Borenson se neúnavně plazil dál a trochu se přitom snažil měnit směr. Usoudil, že má-li si ho nějaký ničitel vybrat za cíl, ať je alespoň cílem pohyblivým.

Po nějaké chvíli ho přestalo pálit v plicích a Borenson se s úlevou pořádně nadechl. Působení kouzla začalo oslabovat, ale Borenson i nadále zůstával bezmocný. Náhle se mu prudce zvedl žaludek a Borenson se vyzvracel do trávy. Pak se plazil dál.

Po deseti yardech to bylo zase o něco lepší, i když i zde se pořád nacházel v dosahu působení kouzla. Podařilo se mu však vstát na nohy a rozběhnout se.

Takhle zemřel můj otec? napadlo ho.

Cítil s ním veliký soucit.

Zhruba za minutu se otočil, pohlédl na bojovou vřavu. Rukávem si otíral slzy, které mu skrápěly tváře.

Viděl sice rozmazaně, ale viděl. Stál na malé vyvýšenině, asi sto yardů od ničitelské cesty. Všude bojovali Runovládci proti zubům a drápům. Jen málokterému rytíři zbylo kopí. Většina bojovníků sesedla a teď proti stvůrám bojovali sekerami a válečnými kladivy.

Runovládcům se podařilo zdecimovat západní křídlo ničitelů. Mnoho monster prchalo na východ.

V týlu ničitelů řádili ledoví obři, kteří máchali svými obrovitými kyji a kosili nepřítele jak obilí. Za nimi běžel oddíl rytířů, kteří doráželi raněná monstra.

Myrimu nikde neviděl. Na místě, kde ležel ničitel zabitý Borensonem, se povalovalo ještě pět dalších monster, včetně obrovité šarlatové čarodějky pokryté zářícími runami.

Borensona mile překvapilo, když uslyšel zaržání a uviděl, že k němu běží jeho kůň. Počkal, až k němu přiběhne, a pak mu vyskočil na hřbet.

Shodou šťastných okolností se jeho kopí zabořené v těle mrtvého ničitele nezlomilo. Přijel k němu a vytáhl je z mrtvého těla. Takto vyzbrojen vyrazil zpátky do bitevní vřavy. Cestou minul tucet mrtvých nebo umírajících ničitelů.

Po chvíli spatřil Myrimu, asi půl míle daleko odsud. Ničitelé ve snaze uniknout Runovládcům prchali po tisících na západ. Borenson uviděl šarlatovou čarodějku prchající přes pláň s Myrimou a Hoswellem v patách. Myrimě se podařilo monstrum dojet a vzápětí Borensonova žena vystřelila šíp, který se čarodějce zabořil pod pravou nohu. Čarodějka podklesla, obrátila se a naslepo vrhla zhruba směrem, kterým stála Myrima, záblesk zeleného ohně.

Na okamžik celou scénu zahalila zelená záře, ale když pohasla, Borenson ke své úlevě uviděl, že Myrima i Hoswell zůstali nezranění. Pak oba lučištníci současně vystřelili šípy,

které se zabořily do čarodějčina slabého trojúhelníku. Mágyně poklesla ještě víc a pařátem se neúspěšně pokoušela vytáhnout si šípy z ran.

Myrima a Hoswell obrátili koně a vyrazili zpátky k Borensonovi. Čarodějka se pokusila napřáhnout hůl, ale vzápětí se zhroutila na zem a zemřela. Borenson přitáhl koni uzdu.

Vedle něj vše pozoroval nějaký barbar z Internooku, který Myrimu sledoval s neskrývaným obdivem. Měl na sobě plášť z tulení kožešiny a světlé vlasy spletené do copánků. Levou polovinu tváře měl natřenou na oranžovo. Byl ozbrojen obrovitou dvoubřitou sekerou, která byla tradiční zbraní jeho lidu. Její čepel byla zrudlá krví ničitelů.

Barbar nabídl Borensonovi polní láhev a pokývl směrem k Myrimě. „Kdybych měl psa s polovinou její odvahy, už bych nikdy nemusel lovit. Stačilo by, abych mu dal příkaz a on by mi přitáhl k obědu medvěda."

Borenson se napil z láhve a zjistil, že se jedná o medovinu. Chutnala příšerně, ale alespoň spláchla odpornou pachuť, kterou cítil v ústech.

„Ano," řekl souhlasně. Zjistil, že cítí hrdost a pýchu. Cítil hrdost na Myrimu.

Válečníci začali jásat. Útok byl ohromujícím úspěchem. Zbytek hordy prchal na jih a ničitelé dělali co mohli, aby znásobili svou rychlost.

Myrima přijela zpět a její temné oči se blýskaly. Celá zářila. „Došly mi šípy!"

Borenson viděl její toulec, když se chystala do bitvy. Měla v něm přinejmenším tři tucty šípů. Náhle si uvědomil, kdo zabil tucty ničitelů povalujících se kolem. Zatímco Borenson sám zabil jen jediného, Myrima a sir Hoswell mezi nimi uspořádali krvavou lázeň.

Myrima mi vůbec nerozumí, pomyslel si. Toužila po jeho lásce a jako všechny ženy považovala muže za neschopné milovat víc než jednu ženu současně.

Bylo to zvláštní. Mluvila o tom, že válečníci nejsou schopni vyjádřit své city a jak po něčem takovém touží. Ale to nebyla tak úplně pravda.

Chtěla, aby choval silné city k ní, ale už k žádné jiné ženě.

Ale Borenson měl pocit, že ženy jsou jako jídlo připravené na hostině. Jedna žena může být krajícem chleba, jiná opojným vínem, třetí křupavou pečení, čtvrtá může být sladká jako medové koláče.

Kdo by na hostině jedl jen jediný chod? Nikdo. Jak mohou ženy čekat, že se muži na celý život spokojí s jednou jedinou z nich?

V tom to je. Každá žena se považuje za celou hostinu. Ale říká snad krajíc chleba „ne abys po mně ještě snědl křupavou pečeni?“ Dožaduje se snad víno, aby ten, kdo ho pije, se už nikdy nenapil vody?

Něco takového bylo absurdní.

Jeho city k Saffiře nezmizely. Nikdy nezmizí. Ona byla tím opojným vínem. Nikdy tak zoufale netoužil po ženě, jako toužil po Saffiře, a věděl, že nikdy po žádné jiné tak zoufale nezatouží. City, které k ní choval, nebyly jen tělesnou touhou. Její odkazy krásy v něm vzbudily naprostou oddanost a touhu sloužit jí, která téměř hraničila s fyzickou bolestí.

Takové bylo tajemství a moc krásy a osobního kouzla.

Když byla Saffira naživu, Borenson se zmítal v mukách svazován touhou jí sloužit. Poprvé pocítil, že jeho život má smysl a cíl.

Vždycky toužil, aby pocítil něco takového.

Ale přestože byl unesen Saffiřinou krásou a svázán jejím kouzlem, necítil k ní příliš velký respekt. Proto jí nemohl plně odevzdat své srdce.

Na druhou stranu jeho city k Myrimě se ubíraly jiným směrem. Ve srovnání s touhou po Saffiře byla jeho touha po Myrimě zcela bezvýznamná. Ale respekt, který k ní pociťoval, nabýval obrovitých rozměrů. Cítil, že zatímco Saffira mohla být vínem, Myrima byla syté jídlo. Ona byla tím, kdo mu dodá sílu.

A tak, když se k němu jeho žena vracela a obrovitý barbar se o ní vyjádřil tak obdivně, byl Borenson na Myrimu nesmírně hrdý a cítil k ní úctu a respekt, jaké nikdy k nikomu necítil. Současně však jako by ho na ní něco odpuzovalo.

Na jihu zazněly rohy, signál k přeskupení. Borenson se ohlédl za zvukem. Muži varovně křičeli a obraceli se k jihu. Ledoví obři řvali.

Gabornův útok byl zaměřen na zadní část ničitelské hordy. Na jihu se však stále vlnila řada ničitelů, podobná obrovitému hadovi.

A mnozí z těchto ničitelů se teď začínali obracet. Tisíce monster se chystalo útok oplatit a pomstít své mrtvé. Rozvinuli se a zformovali bojovou linii, dlouhou půl míle a hlubokou dvacet nebo třicet řad. Byla to hrozivá armáda.

Gabornovi heroldi znovu zatroubili na rohy. Několik set ničitelů rovněž vytvořilo bojový útvar.

Barbar po Borensonově boku zavýskal. „To vypadá, jako by s nimi chtěli bojovat!“

Ostatní rytíři, rozptýlení po bojišti, vyrazili ke Gabornově zástavě. I Borenson vykřikl a pobídl koně.

Byl jedním z prvních, kteří se ke Gabornově nově vytvořené bojové formaci dostali. Ale zdálo se, že král si není jistý tím, co dál. Runovládci, kteří stáli po jeho boku, byli chabě vyzbrojeni. Kopí měl tak každý dvacátý. Ze západu dorazil Binnesman, který před sebou stále vezl Averan.

„Ti ničitelé chtějí sníst své padlé,“ upozornila Averan Gaborna. „Mezi těmi, které se nám podařilo zabít, je mnoho šarlatových čarodějek a dokonce jedna padlá mágyně.“

Borenson nikdy neviděl ničitele pojídající své mrtvé, ale slyšel o tom vyprávět. Věděl, že v některých případech jedí jen mozky, v jiných sní své mrtvé celé.

„Nesmíme dovolit, aby snědli své mrtvé,“ řekla Averan rozhodně. „Může mezi nimi být Strážce Cesty.“

Gaborn se zamračil. Pobíjet oslabené ničitele ztuhlé ranním chladem, byla jedna věc. Ale teď mu to dítě navrhovalo, aby se postavil proti jejich frontálnímu útoku – tisíce ničitelů proti jeho chabě vyzbrojeným vojákům.

Gaborn pohlédl na armádu ničitelů a v očích se mu zablýsklo. „Držte formaci!“ vykřikl na své shromažďující se vojáky. „Nedovolíme ničitelům, aby snědli své padlé!“

Ničitelé vytvořili masu těl, asi půl míle severně od lidí. Zbytek těch, kteří prchli před Gabornovým útokem, se teď

vrátil a připojil se k chystanému útoku. Do předních řad se postavili obrovití válečníci. Před jejich řadami se plížili průzkumníci, jejichž smyslové výběžky se vzrušeně vlnily.

Ničitelé byli příliš daleko, než aby mohli Gabornovu armádu spatřit, nedokázali rozeznat, kolik rytířů proti nim vlastně stojí.

Vzduch byl náhle nabit energií jako před blížící se bouří. Borenson cítil, jak mu buší srdce. Bitva ještě zdaleka neskončila. Tohle byl teprve začátek.

26
NEOCHVĚJNÝ ODPOR

Nemusíte se bát člověka, který má zbraně a zbroj – pokud není vyzbrojen také neochvějnou rozhodností.

– Erden Geboren

Averan studovala bojovou linii ničitelů a z pohybů dokázala poznat, že se jim věci vymkly z rukou. Ničitelští zvědové se přibližovali. Vždy po několika krocích se zastavili a snažili se odhadnout, kdo proti nim stojí.

Ničitelé byli naplnění obavami, ale také rozhodností. Nebudou se držet zpátky dlouho. Jakmile zvědové spatří Gabornovy vojáky, zjistí jejich počet a postavení, sdělí to svým pánům a ti pochopí, jak málo lidí proti nim vlastně stojí.

A Gaborn si vůbec nebyl jistý, jak má útok hordy odrazit.

„Dříve nebo později na nás zaútočí," varovala ho Averan. „Jestli je chceš zastavit, zabij novou vůdkyni hordy."

Gaborn zamračeně pohlédl na masu ničitelů. „A která to je?"

Ta otázka Averan překvapila. Odpověď se jí zdála zřejmá. Ale uvědomila si, že ona se dívá na hordu očima ničitele. „Ta mágyně uprostřed přední řady, která se schovává za dvěma válečníky."

Gaborn si ničitelku pečlivě prohlédl. Byla obrovitá, celé tělo měla pokryté zářícími runami. V pařátech svírala rudou ohnivou hůl. Averan měla pocit, že velikost ničitelky a sestava

jejích run musí každého upozornit, že se jedná o přímou nástupkyni padlé mágyně, která velela útoku u Carrisu. Její jméno tvořené pachem bylo Krev Na Kameni.

Ale Averan si všimla, že Gaborn stočil pohled napravo od ní, kde skupina ničitelských mágů fungovala jako falešná návnada. Krev Na Kameni byla dobře ukrytá.

Gaborn zaklel. Bude těžké se k ní dostat.

Byl to zvláštní okamžik. Téměř všichni Runovládci už se shromáždili kolem Gaborna a připravovali se na útok. Za nimi čekalo osm ledových obrů potřísněných krví ničitelů. Dva obři padli v boji.

Averan se ohlédla přes rameno na zelenou ženu. Vesna pobíhala mezi mrtvými ničiteli, z nichž některé zabila sama a ochutnávala.

„Mylorde!“ vykřikl Borenson, který pobídl koně kupředu. „Doporučuji nasadit lučištníky. Máme pár mužů s ocelovými luky.“

„Lučištníky?“ opáčil Gaborn. „Erden Geboren lučištníky nikdy nepoužíval.“

„Ale také neměl luky vyrobené ze Sylvarestovy nejlepší oceli!“

Gaborn si olízl rty. „To mě nenapadlo. Bude to fungovat?“

„Myrima a Hoswell zabili během útoku tři nebo čtyři tucty ničitelů.“

Averan si jen stěží dokázala představit, jak Myrima zabíjí tucty ničitelů.

„Lučištníci, ke mně! vykřikl Gaborn.

Přes sto Runovládců vyjelo kupředu. Luky některých z nich byly ještě zabalené v látce napuštěné olejem. Byli to mocní bojovníci. Mnozí se pohybovali tak rychle, až to Averan mátlo. Ve chvíli, kdy si uvědomila, že vytahují luky z ochranných pouzder, už byla většina luků napjatých.

„Mířte na tu velkou čarodějku s rudou holí,“ přikázal jim Gaborn. „Musíte ji dostat co nejrychleji.“

„Zabijte také zvědy,“ radila Averan. „Dřív, než se dostanou natolik blízko, aby nás uviděli.“

„Kopiníci!“ vykřikl Gaborn a ukázal na ničitelské průzkumníky. Dopředu vyjelo dvě stě kopiníků.

Muži se připravili na útok a někdo zatroubil na roh. Koně dostali pokyn a jízda vyrazila kupředu.

V okamžiku, kdy si zvědové uvědomili, že se k nim blíží nebezpečí, už bylo pozdě. Runovládci je do jednoho smetli.

Hned za kopiníky jeli lučištníci, kteří po úspěšné likvidaci zvědů odjeli na vzdálenost sto yardů od linie ničitelů. Ničitelští válečníci vyrazili kupředu a stali se živými štíty ve snaze ochránit čarodějky.

Šípy z ocelových luků zasvištěly vzduchem a probodaly padlou mágyni i ty, kteří se ji snažili ochránit. Padlá mágyně se zapotácela a zřítila se mrtvá na zem.

Ničitelé reagovali velice pomalu. Jejich válečníci o něco ustoupili, potřásali zbraněmi a drželi linii. Protože však neměli nikoho, kdo by jim velel, zůstávali v nečinnosti. Mnohem nebezpečnější byli ti ničitelé, co zůstávali vzadu. Začali na rytíře vrhat obrovité balvany, které se kolem nich začaly snášet ve smrtící sprše.

Gabornovi lučištníci a kopiníci jako na povel obrátili koně a tryskem se vraceli zpátky ke Gabornovi. Z nebe pršelo kamení. Přestože je ničitelé vrhali naslepo, některé kameny zasáhly cíl.

Na místě zemřelo půl tuctu lučištníků.

Téměř dvě stě yardů od řady ničitelů zasáhl osamělý balvan rytíře z Heredonu. Narazil mu do ramene a vyrazil ho ze sedla koně.

Averan měla pocit, že rytíř musí být mrtvý. Rytíř se však vyškrábal na nohy, i když levou ruku měl bezvládně spuštěnou podél těla. Vpádu si zřejmě musel poranit i kyčel, protože pod ním podklesávala levá noha. Zmateně se rozhlížel kolem sebe, jako by něco ztratil, ale nemohl si vzpomenout co. Pak se natáhl a sebral ze země svůj luk.

Jeho kůň mezitím utekl. Lučištník se vydal zpátky k vlastním řadám a opíral se o luk jako o hůl.

Všude kolem Averan se zachmuření Runovládci připravovali na ničitelský útok.

Ale Averan věděla, že žádný útok nebude.

Krev Na Kameni zemřela a její nástupkyně s jádrem hordy prchala pryč. Na bojišti zbyla méně než desetina ničitelů, kteří měli krýt ústup ostatních.

Averan sledovala, jak ničitelští válečníci vzali tělo padlé mágyně a odnášejí je pryč. Mezitím se zraněný heredonský rytíř dokulhal až do bezpečí vlastních řad. Z nosu a úst mu vytékala krev. Obličej měl bílý jako plátno a namáhavě lapal po dechu.

„To je sir Hoswell!“ řekla Ioma.

Několik mužů se k siru Hoswellovi seběhlo a položili ho na zem. Jeden z nich vykřikl, že má proražené plíce. Jemně ho nadzvedli a položili pod něj pokrývku. Ioma seskočila na zem, rozeběhla se k němu a vzala ho za ruku. Mezitím Myrima přivedla jeho koně. Seděla v sedle a shlížela na něj.

Binnesman rovněž seskočil z koně a poklekl u umírajícího muže. Sáhl do kapsy a vytáhl nějaké byliny.

„Tohle žvýkej,“ řekl mu. „Utiší to bolest.“

Ale Hoswell zavrtěl hlavou. „Je mi to líto,“ řekl mezi namáhavými nádechy. „Je mi to líto.“ Díval se přitom na Myrimu.

„To je v pořádku,“ řekla Ioma. „Dobře jsi nám sloužil. Nemáš se za co omlouvat.“

Sir Hoswell se namáhavě nadechl a vykašlal krvavou spršku. Zvedl luk a nabídl ho Myrimě. „Vezmi si ho. Je nejlepší v Heredonu.“

Averan takový luk nikdy neviděla. Křídla lučiště byla vykována z nejlepší heredonské oceli. Většina ocelových luků byla krátká, aby se s nimi dalo střílet ze hřbetu koně. Ale tento luk dosahoval dvou třetin délky klasického dlouhého luku. Uprostřed lučiště byla nasazená dřevěná rukojeť, zdobně vyřezaná z dubu a dubové byly i konce lučiště, na které se upínala tětiva.

Myrima váhavě natáhla ruku a přijala luk. Nezdálo se, že je ráda, ani se neusmívala. Ostražitě hleděla na umírajícího rytíře.

Sir Hoswell se rozkašlal a z úst mu vytryskla krev. Averan se odvrátila.

Vedle Averan seděl na koni baron Waggit. Neúčastnil se útoku, držel se zpátky spolu s Gabornovým Dnem. Teď potlačil vzlyk a Averan na něj pohlédla.

V jeho očích spatřila hrůzu. „On – on umírá? Navždy?“

Nikdy předtím neviděla takový výraz na tváři člověka. Pamatovala si, jak před léty umřela její matka a Brand přišel za Averan a řekl jí, co se stalo. Tehdy se jako malé dítě dozvěděla o smrti a o tom, že před ní není úniku.

Vzpomněla si, jakou tehdy pocítila hrůzu.

Náhle si uvědomila, že je svým způsobem starší než baron Waggit. Už dávno věděla, co je to smrt. Ale Waggit až dodnes nechápal, že smrt je naprostý, nevyhnutelný konec.

„Obávám se, že je to tak," řekl Binnesman tiše, ve snaze mladíka utěšit.

Waggit zavrtěl hlavou, jako by to nemohl přijmout.

Gabornovi rytíři začali náhle jásat.

Averan si nejprve myslela, že vzdávají hold Hoswellovi, ale jásot propukl všude najednou.

Rozhlédla se po bojišti.

Ničitelé se obraceli. Obrovitá monstra začala prchat na jih. Přesto tu byla jistá drobná změna. Ničitelé se zformovali do sedmi řad s mágy uprostřed.

Válečníci kolem Averan to začali vzrušeně rozebírat. Nikdy neviděli ničitele pochodovat tímto způsobem. Ani Averan ze zkušenosti nic takového neznala.

Pocítila neklid. Ničitelé začali měnit taktiku, učili se. Její zkušenost ji varovala, že ničitelé jsou chytrá stvoření – možná dokonce chytřejší než lidé.

Gabornovi muži obrátili koně a zamířili pryč z bojiště. I čaroděj Binnesman se vyšvihl na koně za Averan a vyrazil. Nějakou dobu jeli mlčky.

Gaborn vrhl na Averan postranní pohled. Usmál se. „Blahopřeji," řekl. „Dosáhli jsme druhého vítězství a z velké části za ně vděčíme tobě."

Zdálo se kruté říkat teď něco takového, když na bojišti zůstalo tolik mrtvých rytířů.

„Myslím, že bych tě měl povýšit," řekl Gaborn. „Nechť vejde ve známost, že nebeská jezdkyně Averan je nyní královou rádkyní."

To byla veliká čest. Jako rádkyně bude povolávána pomáhat králi, kdykoli ji o to požádá. Ve věku devíti let byla

pravděpodobně nejmladší osobou, která kdy tento titul získala. Měla by cítit radost.

Ale místo toho cítila jen zmatek. Ta čest jí připadala prázdná.

Pohlédla na prchající ničitele a na jásající rytíře. Pak jí pohled sklouzl na pláň posetou těly mrtvých monster i lidí.

Cítila smutek.

Uvědomila si, že jí na tom titulu nezáleží. Byla to lidská pocta a Averan měla pocit, že se lidem vzdaluje. Jejím posláním bylo sloužit Zemi.

27
VE MĚSTĚ JEŠTĚRŮ

Ohniví ještěři z Djebanu se tak jmenují kvůli svému voleti. Když se toto vole nadme, získá šarlatovou barvu a ještěr takto zastrašuje své nepřátele. Jasně rudé skvrny pod čelistí vypadají, jako by se ještěr krmil krví nepřátel. V noci jejich volata slabě fosforeskují a vytvářejí tak iluzi mihotavého ohně.

Časně na jaře samci ještěrů nafukují za nocí svá volata, aby přivábili samičky. Každý večer se proto zdá, jako by Djeban chytil plamenem.

V Inkaře se ohniví ještěři využívají jako hlídací psi a nazývají se „draktferioni“, což znamená „hlídači“. V Mystarii byl tento název zkrácen na „drakeni“. V severním Rofehavanu se toto jméno změnilo na „draci“.

– výňatek z Binnesmanova Bestiáře:
Plazi světa

Raj Ahten už dlouho nenarazil na vodu. On a jeho muži hnali velbloudy přes pustinu a ve snaze dostihnout Wuqaze ubohá zvířata vůbec nešetřili.

S výjimkou několika málo brouků a malých gekonů byla poušť mrtvá. Malé ještěrky měly záda zabarvená do pískova jako maskování před predátory a břicha měly bílá, aby odrážela

světlo pouštního slunce. Pod pískem žili slepí rejsci, kteří za noci vylézali a lovili škorpióny.

Nad hlavou se jim v kruzích vznášeli pouštní graaci, kteří hledali cokoliv, co se pohybuje. Občas se stávalo, že graaci střemhlav zaútočili na osamělého člověka, srazili ho z velblouda a vyčkali, až zemře. Ale graaci se neopovážili zaútočit na tak velkou skupinu, jako byla tato.

Velbloudi měli do kůže vypáleno veliké množství run síly, odolnosti a metabolismu, ale Raj Ahten brzy dospěl k závěru, že některá jim zasvěcená zvířata musela zemřít. Jejich výkonnost totiž zdaleka neodpovídala počtu run. Jeden velbloud se náhle zastavil, lehl si na zem a nebyl ochoten vstát, navzdory kopancům a ránám biče.

Raj Ahtenovi nezbylo než zde velblouda a jeho jezdce nechat, dokud se zvíře nevzpamatuje. Neporazitelný vytáhl válečné kladivo a postavil se hned vedle velblouda, přičemž ostražitě pozoroval oblohu a graaky.

Obrovitá prohlubeň Bílého moře byla v této roční době vyschlá na troud s výjimkou několika mil, kde byla voda hluboká sotva po velbloudí kotníky. Zbytek dna byl pokryt slanou krustou, kterou za sebou zanechala ustupující voda, a která pod velbloudíma nohama při každém kroku praskala. Vítr, který se přeháněl nad pouští, vháněl mužům i velbloudům do očí zrnka soli.

Raj Ahten si omotal okolo tváře šátek a byl rád, když se jim konečně podařilo dosáhnout k místu, kde už byla voda. Bílé moře získalo svůj název díky tomu, že kolem jeho břehu byla neustále vrstva soli. Zářivě modrá voda byla mělká a příliš slaná, než aby se dala pít. Ale tak jako tak to byla vítaná změna. Vzduchem totiž přestala létat zrnka soli a cesta byla bezpečná, i když pomalá. Východní pobřeží tohoto vnitrozemského moře bylo zamořeno obřími krokodýly, ale tady na západě byla voda příliš slaná.

Zatímco si velbloudi razili cestu mílemi vody, Raj Ahten zpozoroval kdesi v dáli pouštní nomády – vysoké vyhublé lidi na ošklivých černých velbloudech. Na jediném velbloudu často jely celé rodiny a jezdci byli stejně zvláštní jako jejich zvířata, protože jak muži tak i ženy nosili jen málo oblečení. Místo

toho jejich šamani tetovali soukmenovcům pod spodní rty vodní runy, aby je tak chránily před pálícím sluncem. Tyto runy však měly jeden nepříjemný efekt. Zavíraly póry na lidské pokožce, takže kůže nomádů byla bezbarvá a skvrnitá, jako by byli pokrytí šupinami. Bělmo jejich očí mělo šedivou barvu. Na jihu v Umarishi se tito nomádi nazývali „krokodýlí lidé“, protože už příliš nepřipomínali člověka.

Celý kmen nomádů teď ujížděl na sever a slunce se odráželo od stříbrných hrotů jejich oštěpů. Raj Ahten považoval jejich migraci za špatné znamení. Nomádi zpravidla cestovali jen v noci, ale teď jich obrovský počet hnal velbloudy přes mělké Bílé moře.

Prchají, uvědomil si. Že by se doslechli o invazi ničitelů? Že by zvěst o tom dosáhla až sem?

Zamrazilo ho.

Časně odpoledne se Raj Ahtenovi a jeho mužům podařilo zkrátit vzdálenost mezi nimi a Ah’kellahy. Raj Ahten je uviděl ani ne deset mil před sebou. „Kéž je mezi nimi Wuqaz,“ pomodlil se v duchu k Mocnostem.

Díky odkazům zraku mohl Ah’kellahy pozorovat, jak stoupají k náhorní plošině a míří ke starobylým ruinám Djebanu v podhůří. Byli k němu otočeni zády, a proto nedokázal poznat, zda je mezi nimi Wuqaz.

Raj Ahten svíraje otěže v levé ruce štval velblouda nemilosrdně kupředu.

Djeban, Ještěří město, je přivítal tichem. Na útesech nad městem stály napůl zvětralé sochy lidí s hlavami jestřábů a shlížely na ně mrtvýma očima.

Neozýval se tu zpěv ptáků. Nebyly zde ani žádné známky jiného života. S jedinou výjimkou. Za každým větším kamenem se krčili ohniví ještěři, kteří syčeli a nadouvali svá rudá volata, aby varovali vetřelce.

Raj Ahten cítil, že je ke své kořisti blízko. U prvního potoka, na který narazil, dal příkaz zastavit a napojit velbloudy. Nedaleko před ním byl kopec a za ním se rozkládalo údolí porostlé hustou vegetací, kde tráva zůstávala po většinu roku zelená. Raj Ahten to dobře věděl, protože tudy už několikrát projížděl. Tam nechají velbloudy napást. Raj Ahten začichal,

zda se mu nepodaří zachytit Wuqazův pach, ale neucítil ho. Přesto ale ucítil pach někoho, kdo by mohl být Wuqazem. S tolika odkazy čichu Raj Ahten doufal, že si bude více jistý. Doufal, že Wuqazův pach je překryt pachy ostatních mužů.

Po chvíli přikázal zastavit a jeho muži začali napínat tětivy na luky. „Zaútočíme rychle a nebudeme brát zajatce," upozornil je.

Už dávno odhodil svou zbroj, díky které byl snadno rozpoznatelný. Teď měl na hlavě jen jednoduchou přilbu a přes hlavu měl přehozenou kápi pláště.

„Bhopanastrate," zavolal Raj Ahten, „ujmi se velení!" Kdyby si Ah'kellahové uvědomili, že na ně útočí samotný Raj Ahten, bez váhání by utekli.

Raj Ahten věděl, že Gaborn si Wuqaze a Ah'kellahy vyvolil během bitvy u Carrisu. Napadlo ho, zda je moudré útočit na Gabornovy vyvolené válečníky. Podařilo se mu sice některé porazit – ale jen stěží. A žádný z nich nebyl jako Wuqaz Faharaqin. Starý válečník disponoval více než dvěma sty odkazy.

Muži nemilosrdně pobízeli velbloudy kupředu pomocí tyčí zakončených ocelovými hroty. Na jejich hřbetech se brzy začaly objevovat krvavé skvrny.

Velbloudi se neochotně dali do běhu a jejich mohutné nohy pravidelně bušily do země. V křovinatém nebo skalnatém kraji jsou velbloudi k ničemu, ale tady v tomto terénu dosahovali stejné rychlosti jako koně. Kromě toho byli obdařeni odkazy síly a metabolismu.

Raj Ahtenův velbloud vyběhl na hřeben rychlostí možná osmdesát mil za hodinu. Uviděl tucet Ah'kellahů sedících v kruhu v oáze, jak si opékají chleba nad ohněm. Jako palivo jim sloužil sušený velbloudí trus. Jejich velbloudi se popásali nedaleko.

V údolí nebyly stromy ani skály, žádná místa, za kterými by se Ah'kellahové mohli krýt.

Při pohledu na Raj Ahtenovy muže vyskočili na nohy a zvědavě si je začali prohlížet. Když uviděli, že všichni mají napjaté luky a řítí se k nim, pochopili, že dojde k bitvě. Jeden

muž se s vlající róbou rozběhl k velbloudovi, ale ostatní na něj varovně zakřičeli, aby toho nechal.

Dvanáct válečníků vytasilo šavle a válečná kladiva. Dva muži rychle napjali luky.

V tu chvíli už byli Raj Ahtenovi muži u nich, začali je objíždět z obou stran a pálit do klubka Ah'kellahů šípy.

Ah'kellahové byli v pasti. Neměli žádné krytí. Pět mužů bylo téměř okamžitě zasaženo šípy. Šíp nepřátelského lučištníka zasáhl do oka velblouda, takže jeden z Raj Ahtenových mužů se s ošklivým zvukem zřítil na zem a zpřelámal si všechny kosti v těle. Čtyři další Ah'kellahové se rozběhli do stran a zaútočili na nechráněné krky a hrdla útočících velbloudů bojovými sekerami a šavlemi.

Pět velbloudů se zřítilo na zem ve sprše krve. Raj Ahten vytáhl válečné kladivo, seskočil ze hřbetu svého velblouda a zabořil ostrý hrot do hlavy prvního Ah'kellaha, se kterým se střetl. Zezadu se na něj vyřítil další, Raj Ahten se bleskurychle otočil a udeřil ho hlavicí do žeber tak silně, že slyšel, jak mu praskají i plíce.

Na tvář mu dopadla sprška krve a Raj Ahten se bez váhání obrátil zpět a vrhl se do klubka Ah'kellahů.

Kolem hlavy mu prosvištěly šípy a zasáhly dva další muže.

Žádný Ah'kellah neprosil o milost, jak by možná učinili muži ze starého Indhopalu. Ah'kellahové nebyli zvyklí o milosrdenství ani žádat, ani je dávat.

Raj Ahten pohlédl do očí jednoho z nepřátelských bojovníků, který vykřikl: „Raj Ah –" A vzápětí mu Raj Ahtenovo válečné kladivo rozervalo hrdlo.

Ah'kellahové se na něj vrhli jako temná vířící masa. Nebyli to obyčejní vojáci. Na jeden mrazivý okamžik pocítil strach, že je vede Gaborn.

Ale Raj Ahten nebyl muž, jehož bylo radno podceňovat. Navzdory Binnesmanově kletbě měl nesčíslné množství odkazů.

Ocelovou špičkou boty kopl jednoho muže do hrudi a rozdrtil mu srdce. Uhnul před nepřátelským mečem a jeho vlastníkovi vzápětí rozrazil hlavu válečným kladivem. Pravou rukou vytasil dýku, vrazil ji do krku třetímu útočníkovi a

čtvrtého udeřil loktem do hrudní kosti tak silně, až mu ji prorazil.

Bylo to až příliš snadné. Zatím neutržil jediný šrám. Tento boj se vůbec nedal srovnávat se strašlivou bitkou, kterou jen tak tak přežil včera, když Gaborn vedl své vyvolené.

Za několik okamžiků bylo po všem. Raj Ahten ztěžka dýchal a pohlížel na mrtvoly Ah'kellahů. Vzduch byl prosycený zvířeným prachem a pachem krve. Na zemi bolestně řvali zranění velbloudi.

Tři z Raj Ahtenových mužů byli mrtví. Další byl těžce zraněn – měl roztříštěnou pravou ruku a ošklivý šrám na tváři.

Raj Ahten došel k malému ohni, na kterém se pekly chlebové placky. Raj Ahten si ulomil kousek chleba a vložil si ho do úst. Všiml si pohybu na kopci. Dolů se začali opatrně plížit ohniví ještěři. Ucítili pach krve. Dnes večer se dosyta nacpou masem.

Wuqaz tu není, uvědomil si Raj Ahten. Wuqaz nebyl muž, který by dělal chyby. Nikdy by se nezastavil v této oáze, kde nebyla sebemenší šance se krýt. Raj Ahten to měl pochopit už v okamžiku, kdy vyjel na kopec.

Myšlenka na to, že Wuqaz je volný, ho naplňovala obavami. Znamenalo to, že starý válečník vyrazil na sever do Deyazzu nebo možná k západnímu pobřeží – do Dharmadu, Jizu nebo Kuhranu. Těžko říci, jaké potíže tam může způsobit.

Raj Ahten vyslal za Wuqazem osmdesát mužů. Obával se, že to nebude stačit.

28
SKLIZEŇ

Smyslové orgány ničitelů, jejich výběžky, jim vyrůstají podél lebky a zasahují až pod čelist. Válečníci jich mohou mít v zásadě osmnáct až třicet šest. Ale nezávisle na množství je počet jejich hmatových výběžků vždy násobkem tří.

Učenec Magnus tvrdil, že čím víc smyslových výběžků ničitel má, tím je starší. Ale já jsem nenalezl žádný důkaz, který by toto potvrzoval. Srovnáním počtu ničitelových smyslových výběžků s jeho velikostí a věkem (tyto údaje jsem získával podle velikosti a opotřebení zubů) jsem mezi těmito faktory nenalezl žádnou souvislost.

Počet smyslových výběžků zřejmě nemá ani souvislost s ničitelovým postavením v jejich společnosti, jak kdysi tvrdíval učitel Banes. Velmi mocné čarodějky mají těchto výběžků poměrně málo, zatímco malí válečníci jich mají poměrně mnoho.

Koneckonců já osobně se domnívám, že počítat smyslové výběžky a činit z toho jakékoli závěry je nesmyslné. Je to jako pokoušet se určit, zda je člověk farmář nebo rybář podle toho, kolik má chloupků v nose.

– Učitel Dungiles

Gaborn se odvrátil od prchajících ničitelů. Monstra už nezaútočí. Díky svým zbývajícím schopnostem si byl jist alespoň tím.

Nemusí se bát.

Ani nemusí počítat své mrtvé. Během bitvy cítil smrt dvaceti čtyř mužů. Dvacet čtyři mužů zemřelo a s každou smrtí Gaborn cítil, jako by něco zmizelo z jeho nitra.

Snažil se je varovat, snažil se k nim během bitvy promlouvat. Pokoušel se tímto způsobem sloužit Zemi a doufal, že Země mu navrátí jeho veškerou moc. Ale nedokázal k nim dosáhnout. Cítil jejich nebezpečí, křičel na ně varování, ale bylo to jako křičet na hluché.

Ioma i Myrima se zdržely u Hoswella. Gaborn dychtil začít prohledávat mrtvé ničitele v naději, že nalezne Strážce Cesty. Po boku mu jel jeho Den.

Ozval se řev ledového obra. Gaborn tím směrem pohlédl. Obr ukazoval na mrtvé ničitele a znovu zařval. V jeho hlase zněla otázka. Chtěl vědět, proč Gaborn nechal zbylé ničitele uprchnout.

„Bitva skončila oslnivým vítězstvím," řekl Den. „Jako taková bude zaznamenána do kronik." Gaborn jen zřídkakdy slyšel od historika taková slova chvály.

Začal si v paměti přehrávat vše, co se dnes stalo. Vedl rytíře ke křídlu ničitelů a svými schopnostmi se snažil vycítit, kdy nadejde nejlepší chvíle pro útok. Teď odhadoval, že na poli leží více než dva tisíce mrtvých ničitelů. To více než bohatě vyvažovalo nepatrné ztráty, které utrpěl.

Jeho Den měl pravdu. Bylo to veliké vítězství.

Spatřil několik raněných válečníků. Všichni si ovazovali rány, jak nejlépe dokázali. Binnesman dohlížel na zelenou ženu, která zrovna rozbila lebku šarlatové čarodějky a začala se krmit jejím mozkem.

Binnesman svému stvoření dovolil účastnit se bitvy. Jakmile útok započal, zelená žena seskočila z koně a vyrazila přímo doprostřed největší vřavy. Utočila na ničitele holýma rukama s takovou zuřivostí, až tomu bylo těžké uvěřit. Gaborn se neodvažoval ani hádat, kolik ničitelů vlastnoručně zabila.

Válečníci si teď začali čistit a brousit zbraně. Několik zvědů se vydalo spočítat padlé nepřátele.

Gaborn nemohl okamžitě vydat rozkaz k druhému útoku. Jeho vojáci neměli kopí.

Když pomyslel na další útok, pocítil neklid. Mezi ničiteli došlo ke změně. Nedokázal ji sice ještě popsat, ale věděl, že na ně nedokáže znovu úspěšně zaútočit.

Binnesman, doprovázený Iomou a baronem Waggitem, se po chvíli vydal pomoci raněným.

„Pojď se mnou," řekl Gaborn Averan. „Podíváme se, jestli nenajdeme Strážce Cesty."

S tím seskočil z koně a pomohl ze sedla i dívce. Slíbil Averan, že nebude muset jíst ničitelův mozek na veřejnosti. Proto gestem ruky zastavil ostatní šlechtice a rádce, kteří se k němu chtěli připojit.

Společně s Averan se vydali mezi mrtvé ničitele. Vstoupit do jejich příkopů bylo jako vstoupit do otevřeného hrobu. Ve vzduchu se vznášel pach čerstvě zryté půdy a mísil se s pachem krve. Mrtvoly ničitelů připomínaly na první pohled veliké balvany. Nad hlavami jim stále ještě létala hejna černých podsvětních netopýrů. Na rozdíl od obyčejných netopýrů však měli tito podivní tvorové kromě křídel ještě čtyři malé nohy a na hlavách měli malé smyslové výběžky podobně jako ničitelé. Tito tvorové se často živili tím, že pojídali červy, parazitující v kůži ničitelů a tím jim usnadňovali život. Možná to byl důvod, proč jim ničitelé dovolovali, aby se k nim připojili na tažení.

Na místech, kde nebyli lidé, se netopýři snášeli k zemi a začínali hodovat na mrtvých tělech. Gaborn a Averan je plašili a oni s divokým skřekem vzlétali, aby se připojili ke svým druhům na nebi.

Averan během chůze pečlivě studovala mrtvé ničitele. Soustředěně se mračila a její světle modré oči byly plné ostražitosti. Jednu chvíli se zastavila a začala si prohlížet ničitelského válečníka, přičemž nakláněla hlavu ze strany na stranu, jako by zkoumala jablka na trhu.

„Tenhle má třicet šest smyslových výběžků," řekla po chvíli. „A má také odpovídající velikost. Ale má příliš malé, dalo by s říci jemné, pařáty."

Gaborn dychtil po každé další informaci, kterou Averan mohla o ničitelích přinést. „Má nějaký význam počet smyslových výběžků?“

„Více smyslových výběžků znamená, že ničitel *může* mít lepší čich a sluch,“ odvětila dívka. „Ale nemusí to být vždycky pravda.“

„Víš, kdo se stane novým vůdcem hordy?“

Averan se zamyslela. „Nejsem si jistá, protože nevím, kdo z nejmocnějších ničitelů ještě zůstal naživu.“

Gaborn potřásl hlavou. „Ale k Carrisu se snad už nevrátí?“

„Ne,“ řekla Averan. „Myslím, že ne. Odrazil jsi jejich útok a ničitelé se vždycky bojí, když je lidé odrazí.“

„Proč by se nás měli bát?“

„Protože jsme je už v minulosti porazili,“ řekla Averan. „Erden Geboren bojoval se Vznešenými po boku. Ničitelé si pamatují, že tyto bytosti zářily jako slunce a oslepovaly je.“

Před dvěma tisíci lety Erden Geboren bojoval s ničiteli a přestože je nakonec porazil, dlouhou dobu vše viselo na vlásku. Staré písně říkaly, že ničitelů byla nesčíslná převaha. Gabornovi připadalo fascinující, že ničitelé mají tak dlouhou paměť a stále ještě se bojí několika Vznešených.

„Proč ničitelé nesnědli své mrtvé u Carrisu?“ ptal se dál. „Zůstala tam spousta mrtvých těl, ale všechna byla neporušená.“

„Protože jako první má právo pojíst nejmocnější ničitel,“ řekla Averan tónem, jakým se poučovaly děti. „Takže první právo výběru náleželo mocné padlé mágyni, která ničitele vedla do bitvy. Ale tu jsi zabil ty a vzhledem k bouři, bleskům a všeobecnému zmatku, který mezi ničiteli zavládl během ústupu, se nižší mágové neodvažovali sníst mrtvé. Myslím, že se báli návratu Vznešených. Přinejmenším měli strach z toho, že sami zemřou.“

To Gaborn chápal. I mezi muži platilo při dělení kořisti pravidlo, že jako první si mohou vybrat důstojníci, pak poddůstojníci a teprve potom obyčejní vojáci.

„Averan se zastavila u dalšího ničitele a dlouho a pozorně si ho prohlížela. Prohlédli už téměř třetinu padlých.

„Tohle by mohl být on," řekla nakonec. „Ale nejsem si jistá." Pomalu monstrum obcházela a očichávala ho. Po chvíli pokrčila nos a ustoupila.

„Je to on?" zeptal se Gaborn.

Averan potřásla hlavou. „Nejsem si jistá. Nedokážu vycítit jeho pach tak přesně, abych získala jistotu."

„A co jsi tedy vycítila?"

„Jen jeho smrtelný výkřik. Když ničitel umírá, před smrtí varuje ostatní. Jinak jsem toho moc nezjistila."

Gaborn monstrum také pomalu obešel a několikrát zkusmo začichal. Skutečně ve vzduchu něco ucítil. Averan to sice popisovala jako výkřik, ale Gabornovi to připomínalo mletý česnek.

„Co ten pach přesně znamená?" zeptal se Averan. Jestli se má vydat do Podsvětí, musí se naučit porozumět ničitelskému jazyku vůní.

„Znamená to ‚tady je smrt, utíkejte'," řekla Averan ve snaze o nejpřesnější překlad.

Pak si povzdechla a pohlédla na nekonečné pole padlých, které se táhlo na míli daleko. „Tohohle si můžeme označit. Pokud nenajdeme vhodnějšího kandidáta, zkusíme ho." Bylo vidět, že se Averan stydí před očima někoho jiného jíst ničitelův mozek. Koneckonců bylo to pochopitelné, protože se jednalo o velice nepřirozený akt.

„Dobrá," řekl Gaborn. Rozhlédl se ve snaze najít nějaký kámen, který by mohl položit na mrtvého ničitele, ale půda tu byla dokonale udupaná desítkami tisíc ničitelů, kteří tudy prošli. Nakonec mu nezbylo než si sundat pravou rukavici a položit ji do ničitelovy rozevřené tlamy.

On a Averan pokračovali dál. Mezi mrtvými monstry se za nimi začal proplétat nějaký rytíř na koni. Gaborn uslyšel cinkání jeho kroužkové zbroje a klapot okovaných kopyt. Byl to Skalbairn.

„Dobré zprávy, mylorde," řekl. „Napočítali jsme téměř tři tisíce tři sta mrtvých ničitelů, kteří padli při tomto jediném útoku."

Gaborn tomu málem nedokázal uvěřit. Jeho síly čítaly necelých dva a půl tisíce rytířů, při útoku ztratil jen jediného muže ze sta.

Rozzářil se. Když Skalbairn odjel, Averan na něj pohlédla. „Vypadáš jako kočka, která právě chytila myš."

„Dosáhli jsme skvělého úspěchu," řekl Gaborn. „Tohle je vynikající vítězství."

Averan zavrtěla hlavou. „Takhle nesmíš přemýšlet, mylorde. Většina těchto ničitelů bylo nevinných. Většina z nich byla… jako naši sedláci." V hlase jí zněl káravý tón.

„Mluvíš o nich, jako by to byli lidé," opáčil Gaborn. „Ale tihle tak zvaní sedláci zaútočili na Carris. Pobili desítky tisíc lidí a kdybychom jim v tom nezabránili, pobili by jich mnohem víc."

„Udělali to jen proto, že jim to nařídil jejich pán," nesouhlasila Averan. „Tihle ničitelé v podstatě za nic nemohou. Musíš zabít Jedinou Pravou Vládkyni – ona je tvým nepřítelem."

Dítě mluvilo s naprostým přesvědčením. Všiml si jejího sebevědomého vzhledu. Ještě ráno ji považoval za obyčejnou dívku, které je devět let, má zrzavé vlasy, pihy a odhodlaný pohled.

Ale teď si všiml, že její vnější vzhled je jen iluze. Když se na ni podíval pozorněji, všiml si, že má ve tváři pod kůží slabý zelený nádech, který jako by světélkoval.

Ona rozhodně není obyčejné dítě, usoudil. Má v sobě víc z Binnesmana, než bych si myslel. A jako každému Správci Země i Averan záleží stejně na hadech, myších a ničitelích jako na lidech.

Došli k dalšímu ničiteli. Teď už i Gaborn okamžitě ucítil silný česnekový zápach, když věděl, co má hledat. Averan si smutně povzdechla. „Jeho výkřik je plný bolesti," řekla. „Musel umírat velice pomalu."

Gaborn nepochyboval o tom, že má pravdu.

„Myslíš, že by ses dokázala naučit s ničiteli hovořit?" otázal se jí.

„Jak? Pro případ, že by sis toho nevšiml, nemám žádné smyslové výběžky," řekla Averan.

„Ale kdybys namíchala různé pachy, tak by to šlo," řekl Gaborn. „Pokud tam například přidáš česnek, nenapodobí to slova ničitelů?"

Averan na něj užasle pohlédla. „To mě nikdy nenapadlo!" Zamračila se. „Ne, to by nešlo. Česnek není úplně správný. Varování o nebezpečí vlastně není příliš podobné pachu česneku. Ale možná se správně namíchanou směsí bych dokázala vyjádřit některá slova," přemýšlela nahlas. Bylo vidět, že se jí ten nápad líbí.

Gaborn nechal její představivost, ať se s tím sama vypořádá. Dokázat takovou věc ničiteli! Ale Gaborn připouštěl, že nemá představu, co by jim řekl. Každopádně neznal jejich jazyk a nevěděl, jak s nimi komunikovat.

Averan během průzkumu označila ještě dva další ničitele. Když prošli celé bitevní pole, vrátili se k jednomu z označených. Gaborn vytáhl meč a vrazil ho ničiteli do tlamy. Prořízl jeho měkké patro a pozoroval tmavou krev, která začala vytékat ven. Když rána přestala krvácet, sáhl dovnitř a vytáhl kus kouřícího ničitelova mozku. Dal mozek Averan a odvrátil se, zatímco ona ho začala pojídat. Žvýkala sousta a přitom vzdychala rozkoší.

Gaborn mezitím vyšplhal na tělo ničitele a pohlédl na jih. V tuto chvíli už neviděl po ustupující hordě žádnou známku. Poslední ničitelé zmizeli mezi kopci za Manganovou skálou dvě míle daleko. Jen mračna prachu vířící ve vzduchu naznačovala, že ničitelé stále ustupují.

Byla to velkolepá bitva, oslnivé vítězství. Gaborn však často se smutkem pozoroval rytíře, jak zvedají své padlé kamarády a odnášejí je k vozům. Mrtví a ranění byli uloženi ve stejných bednách, v jakých se předtím nacházely zásoby kopí. Bylo to ekonomické využití a Gaborn předpokládal, že mrtvým stejně nebude vadit, jak naloží s jejich těly. Přesto mu to připadalo jako nevhodný konec bitvy, smutný konec lidského života.

Uviděl, že se k němu blíží oddíl šlechticů. Jejich tváře zářily a byly plné očekávání. Mnozí z nich byli mocní válečníci: královna Herin Rudá z Planin, maršál Skalbairn, vůdce Spravedlivých rytířů, sir Langley z Orwynnu.

„Jsme připraveni vyrazit!“ vykřikl Skalbairn. „Minulou noc jsem vydal rozkaz, aby z Carrisu přivezli další kopí do Ballytonu, což není ani dvacet mil odsud. Za půl hodiny se můžeme vrátit a provést další útok.“

Gaborn to zvážil a v duchu cítil varování Země. Pokusí-li se o druhý útok, ničitelé jeho vojáky zdecimují.

„Přezbrojíme a poobědváme v Ballytonu,“ řekl Gaborn, který potřeboval čas, aby vymyslel další plán. Na tvářích ostatních viděl, že doufali v další bitvu. „Ničitelé už o nás vědí. Příště je nepřekvapíme nepřipravené.“

Neunikl mu konsternovaný výraz na Langleyho tváři. „Jak přikazuješ, můj pane,“ řekl Skalbairn prostě.

Gaborn seskočil z těla mrtvého ničitele.

Averan právě dojedla. Poklekla a otřela si prsty do hlíny.

„Našli jsme toho pravého?“ zeptal se jí.

Averan jen pokrčila rameny. „To zatím nevím. Chvíli to trvá.“

„A jak dlouhá je ta chvíle?“

Averan se zamyslela. „Asi tři nebo čtyři hodiny.“

V tu chvíli za horizontem zazněly rohy. Gaborn rychle vyběhl na jeden z okolních kopců a viděl, že se z jihu blíží jezdci.

Jeden z nich vykřikl. „Ničitelé šplhají na Manganovu skálu! Zahnali jsme je do pasti.“

29
ÚSTUP

Král Orden se mě jednou zeptal, čeho si u rytíře cením víc: zda odvahy či poslušnosti. Řekl jsem mu, že odpověď je zřejmá. Poslušnosti. Poslušný rytíř bude odvážný na rozkaz.

– král Jas Laren Sylvaresta

Myrima stála v suché trávě a napjala tětivu s šípem až k luku. Husí brka na jeho konci ji lechtala na tváři.

Za cíl si vybrala slabý trojúhelník jednoho mrtvého ničitele asi osmdesát yardů daleko.

„Jdu s tebou do Inkary," řekla Borensonovi. Čekala, co odpoví, ale on nic neřekl. Když si mnohokrát v duchu představovala tuto chvíli, vždy se domnívala, že ji příkře odmítne. Zamířila a pomalu vydechla.

Řada rytířů odjela, stopovali ničitele, kteří si jako útočiště vybrali Manganovu skálu. „Bylo mi jasné, že budeš chtít jít se mnou," odpověděl Borenson.

„A?"

„Pořád si myslím, že to není moudré."

Před několika dny rovnou odmítl její prosbu, aby se k němu mohla připojit. Teď se něco v jejich vztahu změnilo. Považovala to za dobré znamení.

Dlaň svírající Hoswellův luk se jí začala potit. Leštěné dřevo uprostřed lučiště jako by bylo vyřezáno přesně pro její

ruku. Dlouhý oblouk kvalitní oceli dokázala snadno napnout až k luku.

Tisové luky se často napínaly nerovnoměrně. Suk ve dřevě nebo opotřebené lučiště často způsobily, že některá část lučiště kladla menší odpor než jiná. Proto každému lučištníkovi vždy trvalo nějaký čas, než dostal do ruky chování konkrétního luku. Podobné problémy nastávaly i u ocelových luků v případě, že se kovář při jejich výrobě dopustil nepřesnosti.

Ale Hoswellův ocelový luk byl dokonale vyvážený.

Vypustila šíp. Ten zasyčel vzduchem, zarazil se přímo do ničitelova slabého trojúhelníku a zmizel v jeho hlavě.

Šíp vystřelený jejím starým tisovým lukem by se nikdy tak hluboko nezarazil. Během útoku vypotřebovala tři tucty šípů a zabila s nimi čtrnáct ničitelů. Hoswell ji překonal o více než tucet nepřátel.

„No, přemýšlela jsem o tom," řekla. „A souhlasím s tím, že by to nebylo moudré."

Borenson na ni vytřeštil oči. „Ty *souhlasíš?*"

„Ano," řekla. „Byla bych hloupá, kdybych šla s tebou do Inkary. Tady je to mnohem bezpečnější se všemi těmi Temnými Vznešenými, hordami ničitelů a útočícími armádami."

Borenson se rozesmál. Myrima věděla, že vyhrála.

„Dobrá," řekl. „Máš to mít. Pojď se mnou."

Vrhla na něj postranní pohled.

„Ale přesto mám značné obavy," řekl. „Co víš o Inkaře?"

„Lidé v Nočním království žijí v domech, které jsou velké jako naše vesnice," odpověděla Myrima. „Spí ve dne a pracují v noci. Jejich dveře stráží hlídací draci."

„Inkaru chrání runoví mágové," dodal Borenson. „Ti, kteří jsou natolik hloupí, aby do té země vstoupili, už nikdy nevyjdou. Hranice Inkary jsou pro rofehavanské uzavřeny již po tři staletí a Král Bouří za celých dvacet let neodpověděl na poselstva z Mystarie."

Myrima vytáhla z toulce šíp, natáhla luk, vystřelila a zasáhla ničitele na stejné místo jako předtím.

„Vyrazíme hned?" zeptala se.

„Ty bys odešla bez králova svolení?"

„Jsem členkou Vlčího Bratrstva," odvětila Myrima. „Sloužím lidem, jak uznám za vhodné – stejně jako Spravedliví Rytíři."

Borenson zaváhal.

„Copak?" zeptala se Myrima. „Pořád nechceš, abych s tebou šla?"

„Mám pochybnosti. Ničitelé míří na jih, my míříme na jih," řekl Borenson. „Jsou to dobří společníci na cestu, ale u stolu se chovají příšerně."

Myrima se usmála. Z jejího hlediska každé stvoření, které by se ji pokusilo sežrat, má u stolu špatné chování.

Poznala, že Borenson má chuť pustit se znovu do boje s ničiteli. Pohlédla na Manganovu skálu. „Tohle vypadá na obléhání," řekla. „Můžeme tu uvíznout na celé týdny."

„Tak dobrá," rozhodl se Borenson. „Vyrazíme do Inkary."

Myrima skoro nemohla uvěřit tomu, že ji vezme s sebou a že to proběhlo skoro bez odporu. Od chvíle, kdy se setkali, věděla, že po ní touží jako po ženě. Teď poznala, že si získala jeho respekt.

Zbývala jen jediná věc. Musí ho naučit oddanosti.

* * *

Manganova skála se tyčila nad plání jako osamělý pomník. Její zubaté šedé útesy čněly v nejvyšším bodě do výše třicet stop a samotná skála byla vysoká devadesát stop.

Skoro před tisíci lety během válek Temné Paní postavili vládci Rofehavanu na vrcholku Manganovy skály pevnost a podél útesů vykopali cestu.

Ale to bylo daleko v minulosti a pevnost se od té doby změnila v trosky. Mnozí budoucí vládcové chtěli pevnost obnovit a udržovat ji. Ale v okolí bylo proklatě málo vody a nebylo zde žádné jídlo. Z dlouhodobého hlediska se vždy ukázalo, že udržovat pevnost v těchto místech je finančně neúnosné.

Části mohutného hradu ještě stály. Jeho věže byly poničené blesky a silnými větry; části hradeb se v průběhu věků zhroutily. Zbylé zdi byly porostlé lišejníkem a tam, kde se

kdysi rozkládalo město, teď rozpínaly své mohutné větve duby. Veliká nádvoří se stala útulkem pro sovy.

Ale na kopci stále pohlížela na sever socha samotného Mangana, vysoká okolo devadesáti stop. U nohou mu stáli dva válečníci. Říkalo se, že v pravé ruce držel obrovský bronzový oštěp, ale pravá ruka už zmizela pod nánosem času. Manganova tvář však stále výhružně hleděla k severu.

Nejvíce utrpěla cesta, která se vinula k hradu. Díky sesuvům a občasným kamenným lavinám už byla jen stěží k rozeznání.

Ničitelům to nevadilo.

Šplhali po útesech snadno, jako kočky šplhají na strom. Zmizeli za hradními zdmi a vyhlíželi střílnami jako děsivé tmavé chrliče. Mnozí zaujali postavení na útesech a smyslové výběžky na jejich vztyčených hlavách se vlnily.

Gaborn, jeho Den a malá Averan byli mezi posledními, kteří opouštěli bojiště. I ledoví obři vyrazili před nimi. Jeli společně s Iomou, Binnesmanem, Jureemem a Feykaaldem.

„Netušil bych, že se nechají tak snadno zahnat do pasti," řekl Gaborn. Udiveně studoval ničitele.

„Možná se tam chystají uspořádat turnaj," navrhla Averan. „Zabili jsme jejich vůdkyni. Možná budou bojovat, aby ze svých řad vybrali novou."

Ale Gaborn s pohledem upřeným na skálu pomalu zavrtěl hlavou. „To není ono. Plánují něco mnohem horšího."

„Vaše Veličenstvo," přerušil je Borenson. „Mohu promluvit?" Gaborn k němu obrátil svou pozornost. „S vaším dovolením bych vyrazil na cestu."

Gaborn přitáhl koni uzdu, zastavil a dlouhou dobu na Borensona pohlížel, jako by si chtěl uchovat jeho obrázek v paměti.

Myrima si více než dobře uvědomovala skutečnost, že tyto lidi už možná nikdy nespatří. Během několika posledních dnů se s Iomou velice spřátelila.

„Nechť tě provází moc Země. A nechť Světlo září na tvou cestu," řekl Gaborn nakonec.

„Sire Borensone, odvolávám úkol, který jsem na tebe vložila," řekla Ioma rychle. „Jsi nesmírně čestný muž a já jsem se velmi mýlila, když jsem o tom pochybovala."

Ale Gaborn zvedl ruku a požádal ji tak o ticho. Ioma Borensona pověřila úkolem před deseti tisíci muži, a to se nedalo jen tak vzít zpátky. Ten úkol spočíval v tom, že Borenson se měl vydat do Inkary a najít Daylana Kladivo, Sumu všech lidí, o kterém legendy říkaly, že má tolik odkazů, že nemůže zemřít. Ioma doufala, že by mohl pomoci Gabornovi bránit jeho lid před nadcházející hrozbou. A kromě toho Borenson zabil Iomina otce a dva tisíce Zasvěcenců. Toužil po tom sám sebe ve svých očích očistit.

A kromě toho Gaborn opravdu potřeboval jeho pomoc. Ať už by to byla pomoc Zandarose, Daylana nebo samotného Raj Ahtena.

„Tady máš dopis pro Krále Bouří," řekl Gaborn, který sáhl do jedné ze svých sedlových brašen. „V něm mu vysvětluji tvou misi a prosím ho o pomoc.

Je tu ještě jedna věc, o kterou bych chtěl požádat –" Gaborn se náhle prudce otočil, jako by někdo v dáli vykřikl o pomoc.

Pár mil před nimi pochodovali ke skále zbývající ničitelé. Udržovali své pochodové uskupení, sedm řad vedle sebe. Nic se nezměnilo.

Až na to, že se k nim z východu blížilo padesát Spravedlivých Rytířů, kopí napřažená.

„Zatracení hlupáci," zamumlal Gaborn. Natáhl se pro válečný roh, který mu visel u sedla a zatroubil na ústup.

Několik rytířů se k němu ohlédlo, ale pak se obrátili zpátky a pokračovali v útoku.

„To snad ne," řekl Borenson překvapeně.

Myrima okamžitě pochopila, že ti muži zemřou.

Gaborn zadul na ústup ještě naléhavěji. Všichni ostatní rytíři, rozesetí na velké vzdálenosti, začali obracet koně a rozjeli se k němu, jako by rozkaz k ústupu byl určen jim. Ale těch padesát kopiníků drželo směr.

Gaborn zatroubil znovu.

Na vzdálenost dvou mil byli muži i koně drobní jako figurky cínových vojáčků. Sluneční paprsky zářily na bílých

kopích, na přilbách a zbroji. Myrima je pozorovala, jak se blíží k řadě ničitelů.

Jejich útok neproběhl tak, jako ten předchozí. Ničitelé byli připraveni.

Jakmile se kopiníci přiblížili, ničitelští válečníci na východním křídle udělali něco zcela nečekaného. Obrovitá monstra se na povel otočila a zabořila své mohutné hlavy do hlíny. Díky tomuto manévru ničitelé skryli svůj slabý trojúhelník, takže útočící kopiníci na nich nemohli najít žádný cíl. Ničitelští válečníci vlastně vytvořili jakýsi živý štít.

A zpoza tohoto štítu začali další ničitelé vrhat přes své společníky obrovské balvany, které se řítily na rytíře, jako by byly vystřeleny z katapultu. Šarlatové čarodějky začaly kouzlit.

Ničitelé zaujali obrannou formaci a vzápětí zaútočili způsobem, jaký dosud nikdy nikdo nespatřil.

Bitka skončila v několika vteřinách. Třicet dva mužů i jejich koní zemřelo na místě. Ti, kterým se podařilo přežít smrtící kamennou sprškou uprchli, mnozí zranění, stěží se držící v sedlech, jiní opěšalí.

Gaborn přestal troubit. Se smutkem sklonil hlavu, zatímco zbývající ničitelé šplhali na Manganovu skálu.

30
PASTÝŘ

Ze všech známých nestvůr jsou ničitelé ti nejtajemnější, protože ti, kteří měli možnost pozorovat jejich zvyky, jen málokdy přežili, aby o tom mohli vyprávět.

– učitel Valen z Komnaty Zvířat

Averan cítila, jako by na svých bedrech nesla tíhu celého světa. Včera utíkala k Carrisu, když prchala před ničiteli a myslela si, že život už nemůže být zoufalejší.

Teď poznala, že se mýlila.

Gaborn od ní potřeboval další vítězství. Chtěl odpovědi na otázky, ale ona mu žádné nemohla nabídnout.

Téměř okamžitě poté, co snědla ničitelův mozek, pocítila slabost. Nejprve si myslela, že ta slabost pramení z jejích vlastních obav a pocitu selhání.

Zanedlouho poznala, že tento ničitel nebyl Strážce Cesty.

Jeho titul zněl Pastýř a byl obeznámen se všemi stránkami chování a porážení zvířat. Věděl, jak vykuchat mrtvolu a připravit ji k jídlu pro své pány.

Averan se v mysli objevily i obrazy Podsvětí, které dosud nespatřila: viděla jeskyně, kde rostly podivné rostliny. Některé byly tvrdé jako kámen a také na první pohled kámen připomínaly. Jiné vypadaly jako mořské řasy, další jako koráli.

Ničitelé tyto rostliny pěstovali ve zvláštních komnatách, ale neživili se jimi.

Na těchto rostlinách se pásli obří článkovaní červi a další podivná zvířata, která by Averan slovy snad ani nedokázala popsat – pavouky připomínající stvoření veliká jako chalupa a rohatí brouci velikosti býka.

Takto ničitelé chovali svá stáda.

Pastýř znal do nejmenších podrobností životní cykly každého z těchto zvířat. Věděl, jak přinutit obrovitou pavoukovitou stvůru, aby opustila hnízdo, do kterého právě nakladla vajíčka. Věděl, jaký trik použít, aby se obří brouk obrátil na krovky a stal se tak zranitelným. Věděl, jací parazité žijí na obřích červech a co použít, aby se červ těchto parazitů zbavil.

Averan zaplavily přívaly těchto v zásadě zbytečných informací, obrazy, myšlenky a pachy, které ji mátly. Nedokázala z toho téměř nic vyčíst.

Přesto však tyto obrazy byly jasnější než předtím. Averan snědla větší část ničitelova mozku než v předchozích případech. Možná to byl ten důvod. Začínala lépe chápat jazyk ničitelů, dokázala vidět, jak vidí ničitelé. Před očima se jí míhaly vzpomínky na dlouhé cesty Podsvětím, hledání zatoulaných kusů zvířat, výcvik a jatka.

Averan pocítila zoufalství. Celé ráno strávila hledáním Strážce Cesty, aby nakonec snědla farmáře. Proto si myslela, že toto je důvodem její slabosti.

Jela na koni s Gabornem a jeho ruka v železné rukavici ji ochranitelsky objímala kolem pasu. Cítila se sytá, jako vždy, když snědla ničitele.

Gabornovi muži se blížili k Manganově skále a Gaborn přikázal, aby se jednotlivé oddíly rozestavily tak, aby ničitelé nemohli uprchnout. Své hlavní síly však držel na západě, aby se k ničitelům po větru nedonesl jejich pach.

Vozkům přikázal, aby vyrazili k Ballytonu a vrátili se se zásobami nutnými pro obléhání. Pak odjel s Averan k malému potoku míli na západ od skály.

Mírná říčka protékala travnatou zemí. Na jejích březích rostly vrby a z křoví vyběhlo stádo jelenů vyplašené blížícími se jezdci.

Gaborn vzal Averan pod veliký dub. Dívka seskočila z koně a posadila se do stínu.

Ioma se posadila vedle ní a otřela jí z čela pot. „Nevypadáš moc dobře," zašeptala.

„Necítím se dobře," připustila Averan.

„Jen se tu pěkně usaď, maličká," řekla Ioma a vzala ji za ruku. „Já se o tebe postarám."

Averan pohlédla Iomě do tváře. Královna ji pozorovala s tváří plnou obav.

Nezná mě, pomyslela si Averan. Nemá důvod, proč by jí na mně mělo záležet. Ale Iomin výraz vypovídal o něčem úplně jiném. Někteří lidé se zrodili k tomu, aby milovali ostatní a Ioma byla jedním z nich.

Čaroděj Binnesman pečlivě prozkoumával nedaleké křoví a přitom rozhrnoval jeho větve. Jeden z Gabornových kapitánů, zjizvený starý muž s šedými vlasy, daroval zelené ženě hůl. Učil ji, jak hůl správně držet, a pak jí ukazoval některá základní bojová postavení a pohyby – údery, body a úniky. Baron Waggit, který rovněž obdržel hůl, se začal učit společně se zelenou ženou.

Averan je pozorovala, aby trochu pozapomněla na své vlastní problémy. Ale srdce jí náhle začalo bušit hrůzou. Něco bylo velice špatně.

„Pomoz mi," prosila Averan Iomu.

Ioma na Averan upřeně pohlédla. Gabornova královna byla drobná žena s polovinou indhopalské krve. Bylo nemožné se na ni dívat a nevšimnout si pronikavých očí, které byly téměř černé a odrážely světlo. Velikostí a tělesnou stavbou připomínala Saffiru.

„Jureeme," poprosila Ioma rádce, „přines tomu dítěti trochu vody. Vypadá špatně."

„Okamžitě to zařídím." Jureem se rozběhl k říčce, aby naplnil měch.

„Co se s tebou děje?" zeptala se Ioma.

Averan to jen stěží dokázala vysvětlit. V jedinou chvíli byla zaplavena řadou vzpomínek – jak správně zasadit rostliny tak, aby nezahynuly, jak chytit rohatého brouka, vzpomínala na divoký pochod horami, skrz ledové řeky a obrazy blesků

zářících nad Carrisem ji naplňovaly děsem. Krev v žilách jí ztuhla a žaludek se jí sevřel hrůzou.

„Já nevím… cítím se, jako bych se topila," řekla Averan.

„Topila?" zopakovala Ioma nechápavě.

Averan jí to nedokázala vysvětlit. Zaplavily ji podivné strachy a touhy. Snažila se myslet na něco jiného. „Možná je to všemi těmi vzpomínkami."

Ioma položila Averan ruku na čelo. Dívčina tvář se perlila potem. Jureem se vrátil s měchem naplněným vodou. Ioma ho přiložila Averan ke rtům a dívka se hltavě napila.

Averan měla ústa i hrdlo úplně vyschlé. V předchozích případech, když pojedla ničitele, se takto nikdy necítila. Teď pila, dokud ji nerozbolel žaludek, ale voda jí příliš nepomohla.

Začala plakat.

„Vše bude v pořádku," řekla Ioma. „Přijala jsi vzpomínky tří ničitelů za tři dny. To je příliš mnoho na malou dívku, která ještě ani neprožila vlastní život."

Ale Averan zavrtěla hlavou. V tom to nebylo. Pot se z ní lil stále víc. Srdce jí bušilo a dýchala přerývaně. Žaludek se jí stáhl v křeči. Takhle se dosud nikdy necítila.

Napadlo ji, jestli ničitelova krev nebyla otrávená.

„Každý, koho znám, umírá," řekla Averan. Raději se neodvažovala říci, že se bojí, že sama umírá.

„Pomoz mi," zaprosila.

K jejímu překvapení ji Ioma objala. „Pomohu ti," zašeptala královna. „Kdykoli mě budeš potřebovat, kdykoli mne o to požádáš, ti pomohu, jak budu umět."

Toto ujištění Averan uklidnilo. Shledala, že touží po lidském dotyku.

Přetlak cizích vzpomínek v její hlavě se ještě zvýšil. Averan vykřikla.

„Binnesmane," požádala Ioma čaroděje. „Mohl bys sem na chvilku?'

Čaroděj přišel a začal Averan prohlížet. Nechal ji otevřít ústa a vypláznout jazyk, prohlédl jí oči. „Neshledávám na ní nic neobvyklého," prohlásil nakonec zmateně.

„Potí se od horečky a chvěje se hrůzou," řekla Ioma.

„Podle teploty bych řekl, že žádnou horečku nemá," nesouhlasil Binnesman.

Ioma na něj vrhla pohled, který naznačoval, že podle jejího názoru musí být čaroděj hluchý a slepý. Přitiskla Averan ruku na čelo a potřásla hlavou.

Binnesman hleděl na Averan s obavami. Vytáhl z kapsy nějaké byliny, které by mohly fungovat proti Averaniným symptomům. „Dej mi vědět, jestli se její stav zhorší," upozornil Iomu a odešel.

A tak Averan dál tiše trpěla, sužována zvláštními pocity. V údech cítila bolestivé křeče. Hrdlo měla úplně vyschlé. Proto ji sužovala hrozná žízeň. Ze všech sil se snažila bolest ignorovat. Pozorovala zelenou ženu.

Rytíř, který ji učil, jí ukázal základní kroky. Zjevně ho překvapilo, jak rychle se je zelená žena naučila. Baron Waggit s ní nedokázal držet krok. Rytíř pak zelené ženě ukázal, jak správně držet hůl, vzápětí rychle přešel na základní manévry a netrvalo dlouho a dostali se i k těm nejsložitějším pohybům, jako byly útoky z otočky, letmé kryty, kombinace dalších pohybů. „Trvalo mi dvacet let, než jsem se tohle všechno naučil v Komnatě Zbraní," řekl nakonec rytíř Binnesmanovi. „Tahle holka se to dokonale naučila za pár chvil. Vždycky jsem snil o takové ženě. Až s ní skončíš, můžu si ji vzít za manželku?"

Binnesman se rozesmál.

Averan pocítila osten žárlivosti. Binnesman se ze všech sil snažil, aby ze zelené ženy vytvořil válečnici a Averan ji považovala za přítelkyni. Nelíbilo se jí, co Binnesman se zelenou ženou provádí, že z ní dělá zbraň. Nelíbilo se jí to o nic víc než to, k čemu Gaborn nutil Averan samotnou.

31
PŘEDZVĚST BOUŘE

V žádném životním zápase se štěstí nepřidá na stranu nepřipravených.

– Mendellas Val Orden

Gaborn cítil, jak nebezpečí hrozící Iomě narůstá. Útok na ni se blížil.

Celý den cítil ohledně své ženy neklid.

Zkontroloval stráže. Kolem tábora rozmístil osmdesát mužů. Většina z nich se tvářila jakoby nic – brousili si zbraně nebo předstírali, že klimbají. Na druhé straně tábora se sir Borenson a Myrima tvářili, jako že si balí věci a připravují se na cestu do Inkary, ale ve skutečnosti Borenson přesně v souladu s tím, oč ho Gaborn požádal, pečlivě sledoval břehy potoka a blízké křoviny, pátraje po sebemenším náznaku hrozby.

Pocit nebezpečí, který Gabornovi hlodal vnitru, však neklesal.

Došel ke Skalbairnovi. Požádal ho, aby se držel poblíž Iomy a obrovitý rytíř tak učinil. Zrovna v tuto chvíli měl však maršál v ruce hůl a cvičil barona Waggita. Byla to dřina. Baronovi po tváři tekl pot a potem měl promáčenou i tuniku. Při cvičení si roztrhl rukáv. Jeho modré oči však zářily dychtivostí. Mladík si užíval každé chvíle, kdy byl poprvé v životě sám sebou.

Skalbairn barona vlídně oslovil. „Měl by ses se mnou někdy vydat do Internooku," řekl zrovna ve chvíli, kdy se ho baron pokusil praštit holí mezi oči. „Ta země není tak zamořená civilizací jako tady. Člověk jako ty by se tam cítil dobře a svou minulost by mohl nechat za sebou."

„Buď ostražitý," zašeptal Skalbairnovi Gaborn.

„To jsem neustále," odpověděl Skalbairn rovněž šeptem.

Gaborn naposledy pohledem zkontroloval stráže, a pak se přesunul k Iomě a Averan, které seděly pospolu. Ioma objímala rukou dívku kolem ramen. Averanin výraz dával tušit, že dítě je obráceno samo do sebe. Averan vypadala na smrt nemocná. Doslova z ní prýštil pot.

Gaborn si přidřepl vedle ní. „Nuže?" zeptal se jemně a vyčkávavě. „Jak to vypadá?"

„Nebyl to Strážce Cesty," odvětila Averan. „Byl to jen nějaký…" zapátrala po vhodném slově … „pastýř."

Gaborn na ni zvědavě pohlédl. „Pastýř?"

„Tak jako lidé chovají prasata nebo krávy, tak ničitelé chovají červy, brouky a podobně," řekla. „Říkala jsem ti přece, že bojuješ s jejich sedláky."

Mluvila upřímně, ale ničitelé se dozajista k něčemu chystali, ať už o tom Averan věděla nebo ne.

Mohlo by to nebezpečí ve skutečnosti pramenit z tohoto dítěte? pomyslel si Gaborn.

Tomu nechtěl ani nemohl uvěřit. Averan byla budoucí Správkyní Země zasvěcená úkolu chránit život ve všech jeho podobách. Přesto však musel zvážit možnost, že ji ničitelé třeba nějak svedli z cesty. Nezbylo mu než tuto teorii vyzkoušet.

„Iomo," požádal Gaborn svou ženu, „pojď sem na chvíli." Záměrně s ní poodešel od Averan asi sto yardů daleko a postavil se zády k ní. Jednu nohu si opřel o lišejníkem pokrytý kámen a mimoděk si všiml, že kolem v zemi jsou myší díry. Nedaleko zazněl hlas cvrčka.

Gaborn krátce pohlédl k Manganově skále, kde se rojili ničitelé.

Teď už na ni vyšplhali všichni a dali se do práce. Několik tuctů dělníků poráželo obrovité stromy rostoucí na nádvořích

zbořeného hradu, zatímco válečníci strhávali hradby prastarých věží a jejich trosky se hroutily dolů přes útesy. Gaborna tak zaujalo to, co se děje na jižní straně skály, že ho překvapilo, když uslyšel rachot i na straně severní. Manganova obrovitá socha se naklonila a zhroutila se do prachu.

Všude kolem něj vzrůstalo nebezpečí. Dnes ráno zemřeli někteří lidé, přesně jak předvídal. Teď přišla řada na Iomu. Zítra budou čelit hrozbě desítky tisíc obyvatel Carrisu. A potom… celý svět. Kdy jeho nepřítel znovu zaútočí? Za tři dny? Za čtyři?

Gaborn pocítil zoufalství. Nebezpečí bylo všude, kam se obrátil. Před několika dny ho Binnesman varoval, že Raj Ahten není jeho nejhorším nepřítelem. Raj Ahten, Inkařané, Lowicker a Anders – ti všichni byli jako masky, které skrývaly tvář pravé hrozby. Byla to záhada.

Občas měl pocit, jako by všichni jeho nepřátelé spolupracovali, jako by byli součástí velkého orchestru, aniž by o tom možná sami věděli.

Gaborn prozkoumal pláň, hledal sebemenší známku nastávajícího útoku.

Ioma se k němu naklonila a zašeptala. „Co mi chceš říci tak důležitého, že jsi mě odtáhl od té chudinky?“

Nevěděl, jak přesně jí má odpovědět. Ve snaze získat trochu času změnil předmět hovoru, pro případ, že by se nebezpečí zatím nějak odhalilo. „Je to jako by nenáviděli práci lidských rukou,“ řekl Gaborn a bradou ukázal směrem k ničitelům. „Nenechají nic, co jsme vytvořili, nedotčené.“

Natáhl své smysly. Riziko hrozící Iomě prudce vzrůstalo. A její blízkost k Averan s tím neměla nic společného.

Z pochvy vytáhl meč a vtiskl ho Iomě do ruky. „Vezmi si to.“

Držela ho v ruce, jako by meč nikdy předtím neviděla. „K čemu to? Myslíš, že mi hrozí nebezpečí?“

Gaborn nikde v okolí neviděl žádného ničitele.

„Iomo,“ řekl nakonec s povzdechem, „někdo chce tvou smrt.“

Ostražitě na něj pohlédla, ale na její tváři nespatřil sebemenší stopy strachu. Gaborna napadlo, jestli to nebezpečí

nepramení z ní samé – jestli nemá slabé srdce nebo nějakou skrytou chorobu.

V dáli se náhle ozval rachot – skoro to znělo jako výkřik – dunivý poryv větru řítícího se přes pláně. Zaznělo to asi míli na jih odsud. Předtím bylo naprosté bezvětří, ale teď se v dáli zvedl vířící oblak prachu, kamenů i celých kmenů stromů, které vyrvalo ze země obří tornádo. Bleskově se mračno zvedlo vysoko k nebi a bylo široké alespoň půl míle.

Gaborn už tento zvuk jednou slyšel a bylo to v Dunnwoodu – slyšel už podobný řev větru doprovázený blesky. Věděl, jaké stvoření se k nim blíží.

Na okamžik ochromeně zíral na hrozbu. Před bouří jeli tři muži na bledých koních, jako předzvěst bouře. Napadlo ho, co jsou asi zač.

Iomě se rozšířily oči poznáním, a pak vykřikla: „Temný Vznešený!“